

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

2. NEDĚLE V MEZIDOBI – 18. LEDNA 2026

Гле, приходзім, Пана, сплніт твою vůлі.

„OBNOVA KŘESTNÍCH SLIBŮ U JORDÁNU, NA MÍSTĚ, KDE BYL JEŽÍŠ POKŘTĚN OD JANA.

Qasr El Yahud, Izrael, Peregrinatio ad Fontes Salutis, 28. února 2013.

BAPTISTERIUM SV. JANA KŘTITELE VE FLORENCII - zde byl pokřtěn Michelangelo Buonarroti a všichni velcí Florent'ané. Dole: detail kopule. EUCHARISTIE v baptisteriu; MONS. GIUSEPPE BETORI, arcibiskup Florencie a kardinál, oslovuje poutníky a přijímá votivní svíci. *Peregrinatio In Corde Ecclesiae*, Firenze, Itálie, 29.6.2011.

NAHOŘE: BAPTISTERIUM V PISE. *Iter Ad Christianae religionis divitias in Italia quae ad Fidem Amoremque Christi nos promovent*, PISA, ITÁLIE, 27.6.2016. DOLE: BAPTISTERIUM V PADOVĚ - kopule, modlitba večerních chval. *Peregrinatio Ad Loca Sanctitatis et Historiae*, Padova, Itálie, 29. 6. 2018.

Plavba po Galilejském moři do Kafarnaa.

SOCHA ŠIMONA PETRA, RYBÁŘE Z GALILEJE, V KAFARNAU NEDALEKO JEHO DOMU.
Kafarnaum, Izrael, *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, 26. února 2013.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 25. LEDNA 2026

NEDĚLE BOŽÍHO SLOVA

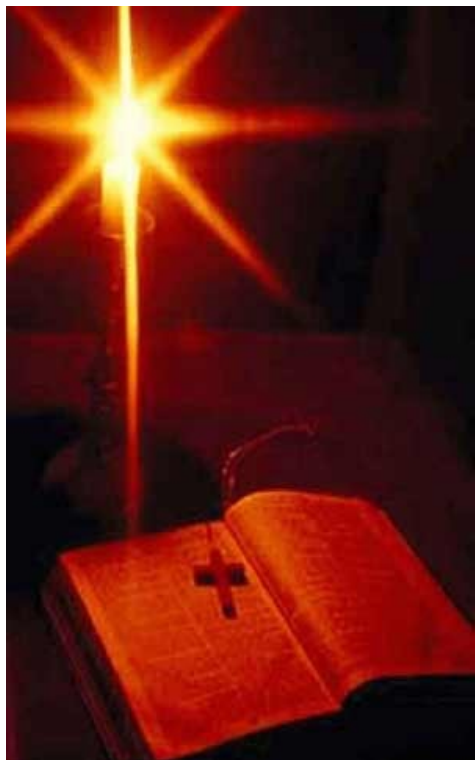
Hospodin je mé světlo a má spása.

„POJĎTE ZA MNOU A UDĚLÁM Z VÁS RYBÁŘE LIDÍ” (*Matouš 4,19*).
Poutníci na Galilejském moři. *Peregrinatio ad Fontes Salutis*, Izrael, 26. února 2013.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 49,3.5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraele, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

ŽALM 40

Pevně jsem doufal v Hospodina, – on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání. – Novou píseň vložil mi do úst, – chvalozpěv našemu Bohu. V obětních darech si nelibuješ, – zato jsi mi otevřel uši. – Celopaly a smírné oběti nežádáš, – tehdy jsem řekl: „Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. – Rád splním tvou vůli, můj Bože, – tvůj zákon je v mém nitru.“ Spravedlnost jsem zvěstoval – ve velkém shromáždění, – svým rtům jsem nebránil, ty to víš, Hospodine!

2. ČTENÍ – 1 KOR 1,1-3

Začátek prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vzývají jméno Pána Ježíše Krista, (Pána) svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM – JAN 1,29-34

Slova svatého evangelia podle Jana.

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.” A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.”

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, vědomi si rozmanitosti Božích darů, služeb a projevů Ducha, prosme všemohoucího Boha, aby skrze ně vedl svou Církev k jednotě: **L:PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.**

● Ty jsi ve slovech proroků dal zaznít své věrnosti vůči Izraeli, dej své Církvi, aby vedena svědectvím papeže Lva, přinášela světu světlo naděje.

● Ty jsi dal Janu Křtiteli poznat tajemství svého milovaného Syna, otevři naše oči, abychom viděli působení tvého svatého Ducha a s vírou vyznávali Ježíšovo božství.

● Ty jsi nás posvětil v Kristu Ježíši a povolal do stavu svatých, dej ať poznáváme tvůj zákon ve svém nitru a s radostí plníme tvou vůli.

● Ty, jenž jsi nám svěřil svůj pokoj, nedopust', aby v lidském společenství scházela pravá radost, ale vodu úzkosti proměň ve víno důvěry v tvou božskou moc.

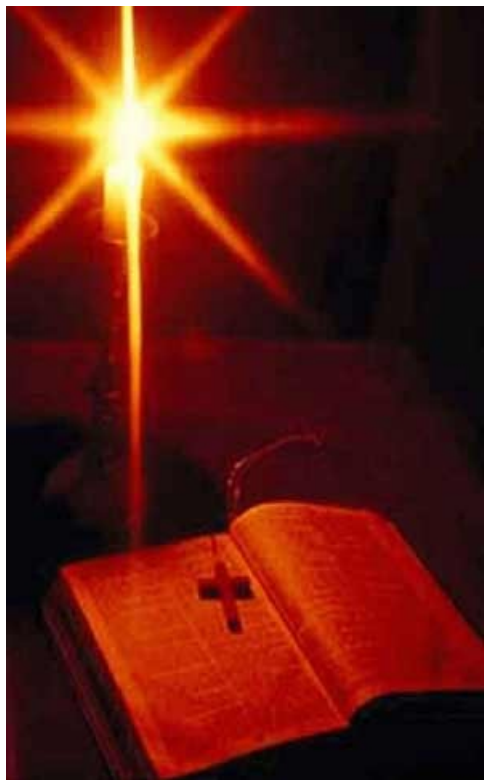
● Modleme se za Írán a Sýrii, kde v přetrvávajícím napětí umírá mnoho osob. Ať dojde k trpělivému pěstování dialogu a míru v zájmu dobra celé společnosti.

● Modleme se také za obyvatele Ukrajiny, kteří trpí útoky na energetickou infrastrukturu uprostřed krutých mrazů. Ať skončí ruské barbarství a zmučený ukrajinský národ může žít v míru.

● Ty jsi naše drahé zemřelé sytil tělem a krví svého Syna, dej jim život věčný.

K: Pane, náš Bože, tys v Kristu zjevil své božství; dej, ať tvá Církev je společenstvím živé víry, neochvějně naděje a čínorodé lásky. Skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**

LITURGICKÉ TEXTY 3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 8,23B-9,3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftali, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzchází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

ŽALM 27

Hospodin je mé světlo a má spása, – koho bych se bál? – Hospodin je záštita mého života, – před kým bych se třásl? Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: – abych směl přebývat v Hospodinově domě – po všechny dny svého života, – abych požíval Hospodinovy něhy – a patřil na jeho chrám. Věřím, že uvidím blaho od Hospodina – v zemi živých! – Důvěřuj v Hospodina,

bud' silný, – ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

2. ČTENÍ – 1KOR 1,10-13.17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Napomínám vás, (bratři), jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji (bratři), že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká něco jiného: "Já držím s Pavlem!", "já zase s Apollem!", "a já s Petrem!", "já s Kristem!" Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás ukřižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlově pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

EVANGELIUM – MT 4,12-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan Křtitel uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: "Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohanská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině a ve stínu smrti." Od té doby začal Ježíš hlásat: "Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království." Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: "Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí." Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o Božím království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

IV. KRISTOVO VZKŘÍŠENÍ A VÝZVY SOUČASNÉHO SVĚTA

6. Doufat v život, abychom život plodili

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 26. listopadu 2025)

Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život.
(Moudrosti 11,24-26)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno, buďte vítáni!

Kristova Pascha osvěcuje tajemství života a dovoluje nám hledět na něj s nadějí. Není to vždycky snadné ani samozřejmé. Ve všech koutech světa je mnoho životů, které se zdají být nesnadné, bolestné, plné problémů a překážek, které je třeba překonávat. A přece lidská bytost dostává život jako dar: nepožaduje ho, nevybírá si ho, zakouší jeho tajemství od prvního do posledního dne. Život má svou

mimořádnou jedinečnost: je nám darován, nemůžeme si ho dát sami, ale je třeba ho neustále živit, potřebuje péči, která ho udržuje, dynamizuje, chrání a oživuje.

Můžeme říci, že otázka po životě je jednou z propastně hlubokých otázek lidského srdce. Vstoupili jsme do existence, aniž bychom pro to cokoli udělali. Z této skutečnosti vyvěrají jako rozvodněná řeka otázky, které si kladou lidé všech dob: Kdo jsme? Odkud přicházíme? Kam jdeme? Jaký je konečný smysl celé této cesty?

Život vskutku vyžaduje smysl, směr, naději. A naděje působí jako hluboká pobídka, která nás vede v nesnázích, která povzbuzuje, abychom nepodléhali strastem cesty, která nás ujišťuje, že putování naší existence nás přivede domů. Když chybí naděje, hrozí, že se pro nás život stane jakousi mezerou vykrojenou do dvou věčných nocí, krátkou pomlkou mezi tím, co bylo před našim příchodem a co bude po skončení pozemské pouti. Chovat naději v život znamená naopak předjímat cíl, věřit v jistotu toho, co ještě nevidíme a čeho se nemůžeme dotknout, důvěřovat a svěřit se lásce Otce, který nás stvořil, protože nás miloval a chce, abychom byli šťastní.

Drazí přátelé, ve světě se šíří jistá choroba: nedostatek důvěry k životu. Jako by se lidé poddali negativní osudovosti, rezignaci. Hrozí, že život nebude vnímán jako možnost, kterou jsme dostali darem, nýbrž jako velká neznámá, takřka hrozba, před níž je třeba se chránit, abychom nebyli zklamáni. Proto je dnes naléhavější než kdy jindy najít odvahu žít

a předávat život, svědčit o tom, že Bůh je „*Milovníkem života*“ par excellence, jak praví *Kniha moudrosti* (11,26).

V evangeliu Ježíš neustále potvrzuje svou starostlivost, uzdravuje nemocné, hojí zraněná těla a duše, navrácí život mrtvým. Vtělený Syn právě takto zjevuje Otce: vrací hříšníkům důstojnost, uděluje odpuštění hříchů a zahrnuje všechny, zejména zoufalé, vyloučené a vzdálené, do svého příslibu spásy.

Kristus, zplozený Otcem, je život a On sám život plodí bezvýhradně až k darování svého vlastního života – a vybízí i nás, abychom svůj život darovali. Plodit znamená dát život někomu jinému. Vesmír živých bytostí se rozšířil díky tomuto zákonu, který v symfonii stvoření zažívá úžasné „crescendo“ vrcholící v duetu muže a ženy: Bůh je stvořil ke svému obrazu a svěřil jim poslání plodit rovněž k obrazu svému, tedy z lásky a v lásce.

Písmo svaté nám od samého počátku odhaluje, že život, právě ve své nejvyšší formě, totiž lidské, dostává dar svobody a stává se dramatem. Lidské vztahy jsou tak poznamenány rovněž rozpory, až k bratrovražednému konfliktu. Kain vnímá svého bratra Ábela jako konkurenta, jako hrozbu, a ve své frustraci není schopen ho milovat a vážit si ho. A tak nastupuje žárlivost, závist, krev (*Gn 4,1-16*). Boží logika je však zcela jiná. Bůh zůstává navždy věrný svému plánu lásky a života; nikdy nepřestává podporovat lidstvo, ani tehdy, když v Kainových stopách poslouchá slepý instinkt násilí ve válkách, diskriminaci, rasismu a v nejrůznějších formách otroctví.

Plodit tedy znamená důvěřovat Bohu života a podporovat, to, co je lidské, ve všech podobách: především v úžasném dobrodružství mateřství a otcovství, a to i v sociálních kontextech, kde se rodiny nesnadno potýkají s břemenem každodenního života a jsou nečistota brzděny ve svých plánech a snech. V témže duchu plodit znamená také angažovat se za solidární ekonomiku, usilovat o společné dobro, které by bylo spravedlivě rozděleno mezi všechny, respektovat stvoření a pečovat o ně, nabízet útěchu skrze naslouchání, přítomnost, konkrétní a nezištnou pomoci.

Sestry a bratři, vzkříšení Ježíše Krista je silou, která nás v těchto úkolech podporuje, i tam, kde temnoty zla zatemňují srdce a mysl. Když se zdá, že život pohasíná, že je zablokovaný, vzkříšený Pán znovu přichází, až do konce časů, a kráčí s námi a pro nás. On je naší nadějí.

7. Konečná odpověď na naši smrt

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 10. prosince 2025)

Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota. (Lukáš 23,52-54)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Tajemství smrti v člověku vždycky vyvolávalo hluboké otázky. Smrt se totiž jeví jako nejpřirozenější a zároveň nejméně přirozená událost, jaká existuje. Přirozená je, protože každý živý tvor na zemi jednou zemře. Nepřirozená je proto, že touha po životě a věčnosti,

jakou v sobě pociťujeme jak ve vztahu k sobě samým, tak k lidem, které milujeme, nás vede k vnímání smrti, jako trestu, jako „protimluvu“.

Mnohé starověké národy vyvinuly rituály a zvyklosti spojené s uctíváním mrtvých, aby doprovázely a připomínaly ty, kdo se vydávali na cestu k nejvyššímu tajemství. Dnes však zaznamenáváme opačný trend. Smrt se stává jakýmsi tabu, událostí, kterou je třeba držet daleko od sebe;

něco, o čem se mluví potichu, aby naše sensibilita a klid nebyly dotčeny. Mnozí se proto vyhýbají také návštěvám hřbitovů, kde ti, kteří nás předešli, odpočívají v očekávání vzkříšení.

Co je tedy smrt? Je opravdu posledním slovem o našem životě? Jedině člověk si klade tuto otázku, neboť pouze on ví, že musí zemřít. Avšak skutečnost, že si toho je vědom, jej před smrtí nezachrání, ba naopak, v jistém smyslu ho „zatěžuje“ ve srovnání se všemi ostatními živými tvory. Zvířata samozřejmě trpí a uvědomují si, že se smrt blíží, ale nevědí, že smrt je součástí jejich osudu. Netáží se po smyslu, cíli a vyústění života.

Když tedy konstatuje tuto skutečnost, mělo by nás to vést k úvaze o tom, jak paradoxní a nešťastná jsme stvoření, a to nejen proto, že umíráme, ale také proto, že máme jistotu, že k této události dojde, jakkoli nevíme jak a kdy. Zjišťujeme, že si toho jsme vědomi, zároveň s tím však přichází vědomí bezmoci. V tom mají pravděpodobně původ četné úniky, existenciální útky před otázkou smrti.

Svatý Alfons Maria z Liguori ve svém slavném spise nazvaném *Apparecchio alla morte* (Příprava na smrt) uvažuje o pedagogické hodnotě smrti a poukazuje na to, že je velkou učitelkou života. Vědomí, že existuje, a především rozjímání o ní nás učí rozhodovat, jak naložit se svým životem. Modlitba za to, abychom pochopili, co je nám ku prospěchu z hlediska nebeského království, a opuštění toho, co je nadbytečné a co nás naopak váže k pomíjivým věcem, je tajemstvím autentického života s vědomím, že pobyt na zemi nás připravuje na věčnost.

A přece mnoho dnešních antropologických vizí slibuje imanentní nesmrtelnost a rozvíjí hypotézy o prodloužení pozemského života pomocí technologie. Je to představa tzv. transhumanismu, která se prosazuje na horizontu výzev naší doby. Lze skutečně překonat smrt skrze vědu? Ale také, dokázala by nám věda zaručit, že život bez smrti bude zároveň šťastným životem?

Událost Kristova vzkříšení nám zjevuje, že smrt není protikladem života, ale jeho nedílnou součástí jakožto přechod k věčnému životu. Ježíšova Pascha nám v této době, která je nadále plná utrpení a zkoušek, dává předem zakusit plnost toho, co nastane po smrti.

8. Pascha jako útočiště neklidného srdce

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 17. prosince 2025)

Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. (Matouš 6,19-21)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Lidský život je charakterizován neustálým pohybem, který nás nutí konat, jednat. Všude se dnes vyžaduje rychlost při dosahování optimálních výsledků, v nejrůznějších oblastech. Jakým způsobem Ježíšovo vzkříšení osvětluje tuto stránku naší zkušenosti? Když budeme mít podíl na jeho vítězství

nad smrtí, dojdeme spočinutí? Víra nám říká: ano, přijde spočinutí. Nebudeme však nečinní, nýbrž vstoupíme do Božího spočinutí, které je pokojem a radostí. Dobře, ale jak to je, nezbyvá, než čekat nebo nás to může proměňovat již nyní?

Jsme pohlceni mnoha činnostmi, které nás ne vždy uspokojují. Mnohé z našich aktivit souvisejí s praktickými, konkrétními věcmi. Musíme na sebe brát odpovědnost za mnoho záležitostí, řešíme problémy, potýkáme se s nesnadnými úkoly. Také Ježíš konkrétně vstupoval do života lidí a do života obecně, nešetřil se, ba naopak, vydal se až do konce. A přece často vnímáme, jak příliš mnoho činností, nás namísto pocitu naplnění strhávají do víru, který nás otupuje, zbavuje klidu a brání nám žít dobře to, co je pro náš život opravdu důležité. Pociťujeme pak únavu a nespokojenost: čas jako by se rozpadal do tisíce praktických věcí, které však neřeší nejzazší smysl naší existence. Na konci dne plného aktivit se někdy cítíme prázdní. Proč? Protože nejsme stroje, máme „srdce“, ba dokonce můžeme říci, že *jsme* srdce.

Srdce je symbolem celé naší lidskosti, syntézou myšlenek, pocitů a tužeb, neviditelným centrem naší osobnosti. Evangelista Matouš nás vybízí k zamyšlení nad důležitostí srdce, když cituje tuto krásnou Ježíšovu větu: „Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,21).

Skutečný poklad tedy uchováváme v srdci, nikoli v pozemských trezorech, nikoli ve velkých finančních investicích, které jsou dnes jako nikdy dříve bláznivé a nespravedlivě distribuované, modloslužebně uctívané za krvavou cenu milionů lidských životů a ničení Božího stvoření.

Je důležité zamyslet se nad těmito aspekty, protože v množství věcí, kterým se neustále věnujeme, se stále více objevuje riziko rozptýlení, někdy i zoufalství, ztráty smyslu, a to dokonce i u lidí, kteří jsou zdánlivě úspěšní. Naopak, čist život ve znamení Velikonoc, hledět na něj spolu se Vzkříšeným Ježíšem, znamená najít cestu k podstatě lidské osoby,

k našemu srdci: *cor inquietum*. Tímto adjektivem „neklidný“ nám svatý Augustin pomáhá pochopit touhu člověka po úplném naplnění. Celá věta odkazuje k začátku *Vyznání*, kde Augustin píše: „Pane, stvořil jsi nás pro sebe a naše srdce je neklidné, dokud nespočine v tobě“ (I, 1,1).

Neklid je znamením, že naše srdce se nepohybuje náhodně, neuspořádaně, bez cíle nebo směřování, ale je orientováno na svůj konečný cíl, na „návrat domů“. A skutečné ukonejšení srdce nespočívá ve vlastnictví pozemských statků, ale dosažení toho, co jediné ho může zcela naplnit, tedy Boží lásky, nebo lépe řečeno, Boha [který je] Láska. Tento poklad však lze najít pouze budeme-li milovat bližní, které potkáváme na své cestě: bratry a sestry z masa a kostí, jejichž přítomnost pobízí a provokuje naše srdce, vyzývá je, aby se otevřelo a darovalo se. Bližní tě žádá, abys zpomalil, pohlédl mu do očí, někdy změnil plány, a možná i směr.

Drazí, v tomto spočívá tajemství pohybu lidského srdce: vrátit se k prameni svého bytí, těšit se z radosti, která se nevytratí, která nezkłame. Nikdo nedokáže žít beze smyslu, který přesahuje to, co je náhodné, co pomíjí. Lidské srdce nemůže žít bez naděje, bez vědomí, že je stvořeno pro plnost, nikoli pro nedostatek.

Ježíš Kristus svým Vtělením, Utrpením, Smrtí a Vzkříšením dal této naději pevný základ. Neklidné srdce nebude zklamáno, pokud vstoupí do dynamiky lásky, pro kterou bylo stvořeno. Konečný cíl je jistý, život zvítězil a v Kristu bude i nadále vítězit v každé smrti každodenního života. To je křesťanská naděje: nepřestávejme dobrořečit a děkovat Pánu, který nám ji dal!

JUBILEJNÍ AUDIENCE

(náměstí sv. Petra, 6. prosince 2025)

Doufat znamená mít účast. Alberto Marvelli.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Usilujte o dobro pro všechny lidi. Jak je to jen možné – pokud záleží na vás – žijte v pokoji se všemi lidmi. (Římanům 12, 17-18)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno!

Před nedávnem jsme vstoupili do adventu, liturgického období, které nás učí pozornosti ke znamením doby. Připomínáme si totiž první příchod Ježíše, který je Bůh s námi, abychom se Jej naučili rozpoznávat pokaždé, když přichází, a připravili se na jeho návrat. Tehdy budeme už navždy spolu. Společně s Ním, se všemi našimi bratry a sestrami, se vším ostatním stvořením, v tomto konečně vykoupeném světě: v novém stvoření.

Toto očekávání není pasivní. Ježíšovo narození nám totiž odhaluje Boha, který s námi počítá: Maria, Josef, pastýři, Simeon, Anna a později Jan Křtitel, učedníci a všichni, kdo se setkávají s Pánem, jsou zapojeni, jsou povoláni k *účasti*. Je to velká čest, závratná věc! Bůh nás s námi počítá ve svém příběhu, ve svých snech. *Doufat tedy znamená mít účast*. Heslo Svatého roku „Poutníci naděje“ není slogan, který za měsíc pomine! Je to životní

program: Být „poutníky naděje“ znamená být lidmi, kteří krácejí a očekávají, nikoli však se založenýma rukama, nýbrž svou účastí.

II. vatikánský koncil nás učil číst znamení doby: říká nám, že to nikdo nedokáže sám, nicméně společně, v církvi a s dalšími bratry a sestrami, dokážeme znamení doby číst. Jsou to znamení Boha, Boha, který přichází se svým královstvím, prostřednictvím dějinných okolností. Bůh není mimo svět, není vnější tomuto životu. Při prvním příchodu Ježíše, Boha s námi, jsme se naučili hledat ho v realitě života. Hledat ho rozumem, srdcem i s vyhrnutými rukávy! A koncil řekl, že toto poslání je svěřeno zejména věřícím laikům, mužům a ženám, protože Bůh, který se vtělil, nám vychází vstříc v každodenních situacích. V problémech i v krásách světa na nás Ježíš čeká a dává nám na nich účast, chce po nás, abychom s ním spolupracovali. Doufat proto znamená mít účast!

Chtěl bych dnes připomenout jedno jméno: Alberto Marvelli, mladého Itala, který žil v první polovině minulého století. V rodině byl vychován podle evangelia, formoval se v Katolické akci, vystudoval techniku a vstoupil do společenského života v době druhé světové války, kterou zásadně odsuzoval. V Rimini a okolí se ze všech sil angažoval v pomoci zraněným, nemocným a vysídleným. Mnozí ho obdivovali pro jeho nezištné nasazení a po válce byl zvolen radou a byla mu svěřena komise pro bydlení a obnovu. Tak vstoupil do aktivního politického života, avšak cestou na jakousi poradu, na kterou cestoval na kole, jej srazil vojenský kamion. Bylo mu 28 let. Alberto nám ukazuje, že doufat znamená mít účast, že služba Božímu království přináší radost i uprostřed velkých rizik. Svět se stává lepším, pokud se vzdáme trochy jistoty a klidu ve prospěch dobra. Toto znamená mít účast.

Zeptejme se sami sebe: podílím se nějaké dobré iniciativě, která využívá mé talenty? Když sloužím, mám před sebou horizont a rozměr Božího království? Nebo spíš reptám a stěžuji si, že všechno je špatně? Úsměv na rtech je znamením milosti v nás.

Doufat znamená mít účast: je to dar, který nám dává Bůh. Nikdo nezachrání svět sám. A vlastně ani Bůh ho nechce zachránit sám: mohl by, ale nechce, protože lepší je být společně. Účast nám umožňuje vyjádřit a více vzít za své to, co nakonec budeme navždy kontemlovat, až se Ježíš definitivně vrátí.

Doufat znamená plodit. Maria, naše naděje.

(náměstí sv. Petra, 20. prosince 2025)

Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř nařikáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla. Naše spása je (zatím pouze) předmětem naděje. Je-li však předmět naděje vidět, už to není naděje. Co už někdo vidí, jak by v to mohl doufat?

(Římanům 8, 22-24)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno a vítejte!

Když jsou Vánoce přede dveřmi, můžeme říci: Pán je blízko! Bez Ježíše by takový výrok – Pán je blízko – mohl znít téměř jako výhrůžka. V Ježíši však objevujeme, že Bůh – jak tušili proroci – lůnem milosrdenství. Dítě Ježíš nám zjevuje, že Boží nitro je milosrdenství, skrze které neustále dává život. Není v něm výhrůžka, ale odpuštění.

Drazí, dnešní audience je poslední ze sobotních audiencí Svatého roku, které zahájil papež František letos v lednu. Svatý rok se chýlí ke konci, ale naděje, kterou nám tento rok dal, nekončí: zůstaneme poutníky naděje! Slyšeli jsme od svatého Pavla: „V naději jsme byli spaseni“ (Řím 8,24). Bez naděje jsme mrtví; s nadějí vycházíme na světlo. Naděje je plodná. Je to totiž teologální ctnost, tedy Boží síla, a jako taková plodí, nezabíjí, ale rodí stále znovu. To je pravá síla. To, co ohrožuje a zabíjí, není síla: to je nadvláda, agresivní strach, zlo, které nic neplodí. Boží síla dává život. Proto bych vám nakonec chtěl říci: *doufat znamená být plodnými*.

Svatý Pavel píše křesťanům v Římě něco, co nás nutí k zamyšlení: „Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a trpí porodními bolestmi až doposud“ (Řm 8,22). Je to velmi silný obraz. Pomáhá nám naslouchat a v modlitbě přinášet volání země a volání chudých. „Celé“ stvoření je voláním. Ale mnozí mocní toto volání neslyší: bohatství země je v rukou několika málo, velmi málo, lidí, stále více se soustřeďuje – nespravedlivě – v rukou těch, kteří často nechťejí slyšet sténání země a chudých. Bůh určil všechny dary stvoření všem, aby na nich všichni měli podíl. Naším úkolem je plodit, nikoli okrádat. A přece ve víře je bolest země a chudých porodní bolesti. Bůh neustále plodí, Bůh stále tvoří a my se na tom v naději můžeme podílet. Dějiny jsou v Božích rukou a v rukou těch, kdo v Něho doufají. Nejsou tu jen ti, kdo okrádají, jsou tu především ti, kdo jsou plodní.

Sestry a bratři, jestliže je křesťanská modlitba tak hluboce mariánská, je to proto, že v Marii z Nazareta vidíme jednu z nás, která je plodná. Bůh ji učinil plodnou a přišel lidem vstříc s jejími rysy ve tváři, jako se každý syn podobá své matce. Je Matkou Boží a naší. „Naše naděje“, říkáme v *Salve Regina*. Podobá se Synu a Syn se podobá jí. A my se podobáme této Matce, která dala svou tvář, tělo a hlas Božímu Slovu. Podobáme se jí, protože můžeme dávat život Božímu Slovu zde na zemi, proměňovat volání, který slyšíme, v dávání života. Ježíš chce přicházet na svět: můžeme mu dát tělo a hlas. To je porod, na který stvoření čeká.

Naděje znamená zrození. Doufat znamená vidět, jak se tento svět stává Božím světem: světem, ve kterém Bůh, lidé a všechno stvoření opět společně kráčí ve městě – zahradě, v novém Jeruzalémě. Maria, naše naděje, kéž nadále doprovází naše putování víry a naděje.

První vánoční svátky s papežem Lvem XIV.

*„Člověk se chce stát Bohem, aby vládl. Bůh se
chce stát člověkem, aby zbavil člověka otroctví“*

Homílie o půlnoční mši svaté, 24. prosince 2025

Draží bratři a sestry,

po tisíciletí lidé ve všech částech světa pozorovali oblohu a dávali jména a tvary němým hvězdám: ve své fantazii v nich četli budoucí události a hledali *nahore* mezi hvězdami pravdu, která jim chyběla *dole* mezi domovy. Takto, jako by tápali ve tmách, zůstávali zmateni svými vlastními věštby. V této noci však „lid, který

krácel ve tmě, uviděl velké světlo; nad těmi, kteří bydleli v zemi temné, zazářilo světlo“ (Iz 9,1).

Hle, hvězda, která překvapuje svět, jiskra, která se právě rozzářila a vzplála životem: „Dnes se vám v Davidově městě narodil Spasitel, který je Kristus Pán“ (Lk 2,11). Do času a prostoru, v němž jsme i my, přichází Ten, bez něhož bychom nikdy nebyli. Žije s námi Ten, kdo za nás dává svůj život a osvětluje naši noc spásou. Neexistuje temnota, kterou by tato hvězda neprosvěttila, protože v jejím světle celé lidstvo vidí úsvit nové a věčné existence.

Je to zrození – „Velká noc“ Ježíše, Emmanuela. V Synu, který se stal člověkem, nám Bůh nedává *něco*, ale sám sebe, „aby nás vykoupil z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem.“ (Tt 2,14). V noci se rodí Ten, který nás z noci vykupuje: Svítající den již nemusíme hledat daleko, ve vesmíru, ale stačí sklonit hlavu a podívat se do stáje vedle nás.

Jasným znamením pro temný svět je totiž „dítě zabalené v plenkách, ležící v jeslích“ (Lk 2,12). Abychom našli Spasitele, nemusíme hledět vzhůru, ale dívat se dolů: Boží všemohoucnost září v bezmocnosti nemluvněte; výmluvnost věčného Slova zaznívá v prvním pláči dítěte; svatost Ducha září v tom malém tělíčku, právě umytém a zabaleném

do plenek. Božská je potřeba péče a tepla, kterou Syn Otce sdílí v dějinách se všemi svými bratry. Boží světlo, které vyzařuje z tohoto Dítěte, nám pomáhá vidět člověka v každém rodícím se životě.

Aby osvětlil naši slepotu, Pán se chtěl zjevit člověku jako člověk, jeho pravý obraz, podle plánu lásky, který započal stvořením světa. Dokud noc zmatení zakrývá tuto prozřetelnou pravdu, „není místo ani pro druhé, pro děti, pro chudé, pro cizince“ (Benedikt XVI., *Homilie na vigilií Narození Páně*, 24. prosince 2012). Slova papeže Benedikta XVI. jsou tak aktuální, že nám připomínají, že na zemi není místo pro Boha, pokud není místo pro člověka: nepřijmout jednoho znamená nepřijmout druhého. Naopak tam, kde je místo pro člověka, je místo pro Boha: pak se stáj může stát svatější než chrám a lůno Panny Marie se stane archou nové úmluvy.

Obdivujme, draží, moudrost „Velké noci“. V dítěti Ježíši dává Bůh světu nový život: svůj vlastní, pro všechny. Nejde o řešení všech problémů, ale o příběh lásky, který nás všechny zasahuje. Tváří v tvář očekávání národů posílá dítě, aby bylo slovem naděje; tváří v tvář bolesti ubohých posílá bezbranného, aby byl silou k povstání; tváří v tvář násilí a útlu zpaluje jemné světlo, které osvětluje spásou všechny děti tohoto světa. Jak poznamenal svatý Augustin, „lidská pýcha tě tak zdrtila, že tě mohla pozvednout pouze božská pokora“ (Kázání k Narození Páně 188, III, 3). Ano, zatímco pokřivená ekonomika vede k tomu, že s lidmi zacházíme jako se zbožím, Bůh se stává podobným nám a odhaluje nekonečnou důstojnost každého člověka. Zatímco člověk chce být Bohem, aby vládl nad bližním, Bůh chce být člověkem, aby nás osvobodil od každého otroctví. Bude nám tato láska stačit, abychom změnili náš příběh?

Odpověď přichází, jakmile se, jako pastýři, probudíme ze smrtící noci do světla rodícího se života a rozjímáme nad dítětem Ježíšem. Nad betlémskou stájí, kde Marie a Josef s úžasem bdí nad novorozencem, se hvězdná obloha proměňuje v „množství nebeských zástupů“ (*Lk 2,13*). Jsou to neozbrojené a odzbrojující zástupy, protože zpívají slávu Boha, jehož projevem je pokoj na zemi (srov. v. 14): v Kristově srdci totiž pulzuje pouto, které spojuje v lásce nebe i zemi, Stvořitele a stvoření.

Právě proto přesně před rokem papež František prohlásil, že Ježíšovo narození v nás oživuje „dar a závazek nést naději tam, kde byla ztracena“, protože „s Ním rozkvétá radost, s Ním se mění život, s Ním naděje nezklame“ (*Homilie na vigilií Narození Páně*, 24. prosince 2024). Těmito slovy byl zahájen Svatý rok. Nyní, když se Jubileum chýlí ke konci, jsou pro nás Vánoce časem vděčnosti i poslání. Vděčnosti za dar, který jsme obdrželi, i poslání, abychom o něm svědčili světu. Jak zpívá žalmista:

„Každý den ohlašujte jeho spasení.

Mezi národy vyprávějte o jeho slávě,

všem národům vyprávějte o jeho divech“ (Ž 96,2-3).

Sestry a bratři, rozjímání o Slově, které se stalo tělem, vyvolává v celé církvi nové a pravé poselství: hlásejme tedy radost Vánoc, které jsou svátkem víry, lásky a naděje. Je to svátek víry, protože Bůh se stává člověkem, když se rodí z Panny Marie. Je to svátek lásky, protože dar Syna Vykupitele se naplňuje v bratrské oddanosti. Je to svátek naděje, protože Dítě Ježíš ji v nás rozněcuje, činíce nás posly pokoje. S těmito ctnostmi v srdci, bez strachu z noci, můžeme jít vstříc úsvitu nového dne.

„Mír je odpovědností všech. Nenechat se ovládnout nezájmem“

Urbi et Orbi, 25. prosince 2025

Drazí bratři a sestry,

„Radujme se všichni v Pánu, protože se nám narodil Spasitel. Dnes z nebe sestoupil pravý pokoj“ (úvodní antifona z bohoslužby Narození Páně v noci). Takto zpívá liturgie Narození Páně v noci a stejným způsobem se betlémské poselství ozývá v celé církvi: Dítě, které se narodilo z Panny Marie, je Kristus Pán, poslaný Otcem,

aby nás zachránil od hříchu a smrti. On je náš pokoj, ten, který nenávisť a nepřátelství přemohl milosrdnou láskou Boží. Proto „Vánoce Páně jsou Vánocemi pokoje“ (sv. Lev Veliký, Kázání 26).

Ježíš se narodil ve stáji, protože pro něj nebylo místo v zájezdním útulku. Hned po narození ho jeho matka Maria „zavinula do plenek a položila do jeslí“ (srov. *Lk* 2,7). Syn Boží, skrze kterého bylo všechno stvořeno, není přijat a jeho kolébkou jsou chudé jesle pro zvířata.

Věčné Slovo Otcovo, které nebesa nemohou obsáhnout, se rozhodlo přijít na svět právě takto. Z lásky se chtěl narodit z ženy, aby sdílel naše lidství; z lásky přijal chudobu a odmítnutí a ztotožnil se s těmi, kteří jsou zavržováni a vylučováni na okraj.

V Ježíšově narození se již rýsuje zásadní rozhodnutí, které bude provázet celý život Božího Syna až do jeho smrti na kříži: rozhodnutí, že na nás nebude vkládat břemeno hříchu, ale že ho ponese za nás, že ho vezme na sebe. To mohl udělat jen On. Zároveň však ukázal, co můžeme udělat jen my, totiž převzít každý svůj díl odpovědnosti. Ano, protože Bůh, který nás stvořil bez nás, nás nemůže spasit bez nás (srov. sv. Augustin, Promluva 169, 11. 13), tedy bez naší svobodné vůle milovat. Kdo nemiluje, není spasen, je ztracen. A ten, kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí (srov. *1 Jan* 4,20).

Sestry a bratři, právě toto je cesta vedoucí k pokoji: odpovědnost. Kdyby každý z nás – na všech úrovních – místo obviňování druhých nejprve uznal své vlastní chyby a prosil Boha o odpuštění a zároveň se vžil do situace těch, kteří trpí, solidárně se postavil na stranu těch, kteří jsou slabší a utlačováni, pak by se svět změnil.

Ježíš Kristus je náš Pokoj především proto, že nás osvobozuje od hříchu, a pak proto, že nám ukazuje cestu, kterou se máme vydat my, abychom překonali konflikty, všechny konflikty, od těch mezilidských až po ty mezinárodní. Bez srdce osvobozeného od hříchu, bez srdce, které zakusilo odpuštění, nelze být mírumilovnými muži a ženami a tvůrci pokoje. Proto se Ježíš narodil v Betlémě a zemřel na kříži: aby nás osvobodil od hříchu.

On je Spasitel. S jeho milostí můžeme a musíme každý přispět svým dílem k odmítnutí nenávisti, násilí, rozporů a k uplatňování dialogu, míru a smíření.

V tento sváteční den bych chtěl srdečně a otcovsky pozdravit všechny křesťany, zejména ty, kteří žijí na Blízkém východě, s nimiž jsem se nedávno setkal při své první apoštolské cestě. Vyslechl jsem jejich obavy a dobře znám jejich pocit bezmoci tváří v tvář mocenským dynamikám, které je přesahují. Dítě, které se dnes rodí v Betlémě, je tentýž Ježíš, který říká: „Ve mně máte pokoj. Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (*Jan 16,33*).

Jeho prosíme o spravedlnost, mír a stabilitu pro Libanon, Palestinu, Izrael a Sýrii, s důvěrou k těmto Božím slovům: „Dílem spravedlnosti bude pokoj a ovocem práva bude klid a bezpečí navždy“ (*Iz 32,17*).

Knížeti Pokoje svěřujeme celý evropský kontinent a prosíme ho, aby v něm i nadále probouzel ducha společenství a spolupráce, aby (tento kontinent) zůstal věrný svým křesťanským kořenům a své historii, solidární a vstřícný k těm, kteří se nacházejí v nouzi. Zvláště se modlíme za sužovaný ukrajinský lid: ať ustane lomoz zbraní a ať zúčastněné strany, podporované úsilím mezinárodního společenství, najdou odvahu k upřímnému, přímému a respektujícímu dialogu.

Betlémské dítě prosíme o mír a útěchu pro oběti všech válek ve světě, zejména těch opomíjených, a pro všechny, kteří trpí kvůli nespravedlnosti, politické nestabilitě, náboženskému pronásledování a terorismu. Zvláště vzpomínám na bratry a sestry v Súdánu, Jižním Súdánu, Mali, Burkině Faso a Demokratické republice Kongo.

V těchto posledních dnech Svatého roku naděje se modlíme k Bohu, který se stal člověkem, za drahý lid Haiti, aby v zemi ustalo veškeré násilí a aby mohl pokročit na cestě míru a smíření.

Ať Dítě Ježíš inspiruje všechny, kdo v Latinské Americe mají politickou odpovědnost, aby při řešení četných výzev byl ponechán prostor pro dialog ve prospěch společného dobra, a nikoli pro ideologické a stranické předsudky.

Prosíme Knížete Pokoje, aby osvětlil Myanmar světlem budoucnosti smíření: aby vrátil naději mladým generacím, vedl všechen barmský lid po cestách míru a doprovázel ty, kteří žijí bez domova, kterým se nedostává bezpečí a důvěry v zítřek.

Prosíme ho, aby obnovil dávné přátelství mezi Thajskem a Kambodžou a aby se zúčastněné strany nadále zasazovaly o smíření a mír.

Jemu svěřujeme také národy jižní Asie a Oceánie, těžce zkoušené nedávnými ničivými přírodními katastrofami, které tvrdě zasáhly celé populace. Tváří v tvář těmto zkouškám vyzývám všechny, aby s přesvědčením obnovili náš společný závazek pomáhat trpícím.

Drazí bratři a sestry,

v temnotě noci „Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět“ (*Jan 1,9*), ale „jeho vlastní ho nepřijali“ (*Jan 1,11*). Nenechme se přemoci lhostejností vůči těm, kteří trpí, protože Bůh není lhostejný k našemu utrpení.

Tím, že se stal člověkem, Ježíš na sebe vzal naši křehkost, ztotožnil se s každým z nás: s těmi, kteří nic nemají a ztratili vše, jako obyvatelé Gazy; s těmi, kteří trpí hladem a chudobou, jako jemenský lid; s těmi, kdo prchají ze své země, aby hledali budoucnost jinde, jako mnoho uprchlíků a migrantů, kteří překračují Středozemní moře nebo putují po

americkém kontinentu; s těmi, kdo ztratili práci a s těmi, kdo ji hledají, jako mnoho mladých lidí, kteří se snaží najít zaměstnání; s těmi, kdo jsou vykořisťováni, jako příliš mnoho nedostatečně placených pracovníků; s těmi, kdo jsou ve vězení a často žijí v nelidských podmínkách.

K Božímu srdci přichází volání po pokoji, které stoupá ze všech zemí, jak píše jeden básník:

„Nikoli mír na způsob příměří, ani představa vlka a beránka,
ale spíše jako v srdci, když vzrušení pomine a lze mluvit jen o velké únavě. [...]

Ať přijde jako divoké květiny, nečekaně, protože pole to potřebuje: divoký mír“

V tento svatý den otevřme svá srdce bratřím a sestrám, kteří jsou v nouzi a bolesti. Uděláme-li to, otevřeme je Dítěti Ježíši, tomu, který nás přijímá s otevřenou náručí a odhaluje nám své Božství: „Všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1,12).

Za několik málo dní skončí Svatý rok. Svaté brány se uzavřou, ale Kristus, naše naděje, zůstává vždycky s námi! On je vždy otevřenými dveřmi, které nás uvádějí do Božského života. To je radostná zvěst tohoto dne: Dítě, které se narodilo, je Bůh, který se stal člověkem; nepřichází, aby odsuzoval, ale aby (nás) spasil; jeho příchod není jen letným zjevením, přichází, aby zůstal a daroval (nám) sám sebe. V něm je každá rána uzdravena a každé srdce v něm najde odpočinek a pokoj. „Vánoce Páně jsou Vánocemi pokoje“.

Všem srdečně přeji pokojné a požehnané Vánoce!

Poselství papeže Lva XIV. k 59. Světovému dni míru

1. lednu 2026

***Pokoj s vámi se všemi.
Vstříc odzbrojenému a odzbrojujícímu míru***

„Pokoj s tebou!“

Tento starobylý pozdrav, který se dodnes používá v mnoha kulturách, získal o velikonočním večeru z úst vzkříšeného Ježíše novou moc. Jeho slova „Pokoj vám“ (Jan 20,19.21) nejen vyjadřují touhu po míru, ale zcela proměňují život toho, kdo tato slova

přijímá. Proto nástupci apoštolů každý den po celém světě dávají hlas té nejtišší revoluci: „Pokoj vám!“ Již onen večer, kdy jsem byl zvolen římským biskupem, jsem chtěl připojit svůj pozdrav k této všeobecné výzvě. A přeji si ho zopakovat: toto je pokoj vzkříšeného Krista, pokoj odzbrojený a pokoj odzbrojující, pokorný a vytrvalý. Pochází od Boha, který nás všechny bezpodmínečně miluje.

Pokoj vzkříšeného Krista

Kristus, náš pokoj, přemohl smrt a zbořil zdi oddělující lidstvo (srov. Ef 2,14). On je Dobrý pastýř, který dává život za ovce a má i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince (srov. Jan 10,11.16). Jeho přítomnost, jeho dar, jeho vítězství se odrážejí ve vytrvalosti mnoha svědků, skrze něž Boží dílo pokračuje ve světě a stává se dokonce viditelnějším a zářivějším v temnotě naší doby.

Kontrast mezi temnotou a světlem není jen biblickým obrazem popisujícím porodní bolesti, z nichž se rodí nový svět; je to také zkušenost, která nás znepokojuje a ovlivňuje uprostřed zkoušek, kterým čelíme v našich historických okolnostech. Abychom nepropadli temnotě, je nezbytné vidět světlo a věřit v něj. Jedná se o požadavek, který jsou Ježíšovi učedníci povoláni žít jedinečným a privilegovaným způsobem, ale který si mnoha způsoby umí najít cestu do každého lidského srdce. Mír existuje, chce v nás přebývat, má jemnou sílu osvětlovat a rozšiřovat naše chápání, odolává násilí a vítězí nad ním. Mír je dechem věčnosti: zatímco na zlo voláme „už dost“, míru šeptáme „navždy“. Do tohoto horizontu nás uvedl Vzkříšený. Podporování tímto přesvědčením, i uprostřed toho, co papež František definoval jako „rozkouskovaná třetí světová válka“, pokračující mírotvůrci v odporu proti šíření temnoty a žijí jako noční strážci.

Bohužel lze zapomenout na světlo. Člověk tak ztratí smysl pro realitu a v temnotě a strachu se poddává částečnému a zkreslenému pohledu na svět, Mnozí dnes nazývají „realistickými“ ty příběhy, které postrádající naději, jsou slepé ke kráse druhých a zapomínají na Boží milost, která vždy působí v lidských srdcích, i když jsou zraněna hříchem. Svatý Augustin vybízel křesťany, aby navázali nerozlučné pouto s mírem, aby jej střežili v hlubinách svého ducha, a mohli tak všude kolem vyzařovat jeho zářivé teplo. Ve svém dopise se obracel ke svému společenství: „Chcete-li přitáhnout ostatní k míru, nejprve ho sami nalezněte; buďte sami pevní v míru. Abyste jím zapálili ostatní, musíte mít plamen hořící uvnitř.“

Ať už máme dar víry nebo se nám zdá, že nám chybí, drazí bratři a sestry, otevřeme se míru. Přijměme a uznejme ho, místo abychom ho považovali za příliš vzdálený a nemožný. Mír je více než jen cíl; je přítomností a cestou. I když je ohrožen jak v nás, tak kolem nás, jako malý plamínek v nebezpečí před bouří, přesto ho opatrujme, aniž bychom zapomínali na jména a příběhy těch, kteří nám o něm svědčili. Mír je princip, který vede a určuje naše rozhodování. I na místech, kde zůstaly jen sutiny a kde se zoufalství zdá nevyhnutelné, dnes nacházíme ty, kteří na mír nezapomněli. Jako večer o Velikonocích vstoupil Ježíš do místnosti, kde byli shromážděni vystrašení a sklíčení učedníci, stejně tak pokoj vzkříšeného Krista i nadále překračuje dveře a bariéry díky hlasům a tvářím jeho svědků. Tento dar nám umožňuje nezapomínat na dobro, uznávat jeho vítězství a znovu se pro něj společně rozhodnout.

Krátce před svým zatčením, v okamžiku důvěrného rozhovoru, řekl Ježíš těm, kteří byli s ním: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne ten, který dává svět, já vám dávám.“ A ihned dodal: „Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“ (Jan 14,27). Jejich úzkost a strach jistě souvisely s násilím, které na něj mělo brzy dopadnout. Hlouběji vzato, evangelia neskrývají, že to, co učedníky zmátlo, byla jeho nenásilná odpověď; cesta, kterou všichni, v čele s Petrem, zpochybňovali; přesto je Učitel žádal, aby ji následovali až do konce. Ježíšova cesta i nadále vyvolává zneklidnění a strach. Tomu, kdo by ho chtěl bránit, rozhodně opakuje: „Zastrč meč do pochvy“ (Jan 18,11; srov. Mt 26,52). Pokoj vzkříšeného Ježíše je odzbrojený, protože odzbrojený byl i jeho boj uprostřed konkrétních historických, politických a sociálních okolností. Křesťané se musí společně stát prorockými svědky této novosti, pamětlivi tragédií, na nichž se příliš často podíleli. Velké podobenství o posledním soudu zve všechny křesťany, aby s tímto vědomím jednali milosrdně (srov. Mt 25,31–46). Tak naleznou po svém boku bratry a sestry, kteří různými způsoby dokázali naslouchat bolesti druhých a vnitřně se osvobodili od klamu násilí.

I když dnes má mnoho lidí srdce otevřené pro mír, často je přemáhá pocit bezmoci tváří v tvář stále nejistějšímu světu. Už svatý Augustin poukázal na zvláštní paradox: „Není obtížné mít mír. Je nanejvýš obtížné ho chválit. Chceme-li ho chválit, potřebujeme mít schopnosti, které nám možná chybí; hledáme ty správné myšlenky a zvažujeme svá slova. Ale mír je tady, na dosah ruky a můžeme ho mít bez jakékoli námahy.“

Když mír považujeme za vzdálený ideál, nepohoršuje nás, že ho lze popírat nebo že se dokonce vede válka za dosažení míru. Zdá se, že chybějí správné myšlenky, uvážena slova, schopnost říci, že mír je na dosah. Pokud mír není skutečností, kterou žijeme, chráníme a pěstujeme, šíří se v domácím i veřejném životě agresivita. Ve vztahu mezi občany a vládami pak může být pokládáno za vinu, že nejsme dostatečně připraveni na válku, nereagujeme na útoky a neopětujeme násilí. Daleko za hranicemi principu legitimní obrany taková konfrontační logika dominuje globální politice a každým dnem nabývá větší dramatičnosti a nepředvídatelnosti. Není náhoda, že opakované výzvy ke zvyšování vojenských výdajů a z toho vyplývající rozhodnutí jsou mnoha vládními představiteli prezentovány jako oprávněné reakce na vnější hrozby. Odstrašující síla moci, a zejména jaderné odstrašení ztělesňují iracionalitu vztahů mezi národy, které nejsou založeny na právu, spravedlnosti a důvěře, ale na strachu a nadvládě síly. „Následkem toho,“ jak psal o své době již svatý Jan XXIII., „lidé žijí neustále ve strachu, jako by nad nimi visela bouře, která se může v děsivém náporu rozpoutat každým okamžikem. Nikoli bez důvodu, vždyť zbraně tu jsou. Ač je skoro neuvěřitelné, že jsou lidé schopní na sebe vzít odpovědnost za záhubu a nesmírné ničení, které by válka způsobila, přece nelze vyloučit, že válečný požár může vzplanout mimoděk a neočekávaně.“

Během roku 2024 vojenské výdaje na celém světě vzrostly o 9,4 % oproti předchozímu roku, čímž potvrdily trend posledních deseti let a dosáhly celkové výše 2 718 miliard dolarů, což je 2,5 % světového HDP. Navíc se zdá, že reakce na nové výzvy dnes zahrnuje nejen obrovské ekonomické investice do znovuvybrojení, ale také přizpůsobení vzdělávací politiky: namísto kultury paměti, která by střežila povědomí o ve dvacátém století a nezapomínala na miliony obětí, se ve školách a na univerzitách i v *médiích* podporují komunikační kampaně a vzdělávací programy, které šíří vnímání hrozeb a propagují představu o dosažitelnosti obrany a bezpečnosti pouhým zbrojením.

Nicméně ti, „kdo skutečně milují mír, milují i nepřátele míru“. Proto svatý Augustin doporučoval, abychom neničili mosty a nesetrvávali u výčitek, ale preferovali cestu naslouchání a pokud možno se obeznámili s důvody těch druhých. Před šedesáti lety skončil Druhý vatikánský koncil s vědomím, že je potřeba naléhavý dialog mezi církví a současným světem. Zejména konstituce *Gaudium et spes* obrátila pozornost na rozvoj válečných praktik: „Zvláštní nebezpečí dnešní války záleží v tom, že držitelům nových vědeckých zbraní takřka nabízí příležitost páchat takové zločiny a že neúprosnými spojitostmi může dohnat vůli lidí k nejkrutějším rozhodnutím. Aby se to v budoucnosti nestalo, shromáždění biskupové z celého světa zapřísahají všechny, zvláště státníky a vojenské činitele, aby měli bez ustání na mysli svou nesmírnou odpovědnost vůči Bohu a vůči celému lidstvu.“

Opakujeme výzvu koncilních otců a považujeme dialog za neúčinnější na každé úrovni. Uvědomujeme si, že další technologický pokrok a aplikace umělé inteligence ve vojenské oblasti zhoršily tragédii ozbrojených konfliktů. Mezi politickými a vojenskými vůdci dokonce vzrůstá tendence zbavovat se odpovědnosti, protože rozhodnutí týkající se života a smrti lidských bytostí jsou delegována na stroje. Je to bezprecedentní spirála destrukce právních a filozofických principů humanismu, na nichž spočívá a jimiž je chráněna každá civilizace. Je třeba odsoudit obrovskou koncentraci soukromých ekonomických a finančních zájmů, které tlačí státy, aby šly tímto směrem; ale to samo o sobě nestačí, pokud současně neprobudíme svědomí a kritické myšlení. Encyklika *Fratelli tutti* představuje svatého Františka z Assisi jako příklad takového probuzení: „V tehdejší světě plném strážních věží a obranných zdí žila města krvavými válkami mezi mocnými rody, a přitom se na vyloučených periferiích rozrůstaly oblasti plné bídy. Tam se Františkovi dostalo pravého vnitřního pokoje a osvobodil se od jakékoli touhy ovládat druhé. Stal se jedním z nejposlednějších a usiloval o život v souladu se všemi lidmi.“ Je to příběh, který chce pokračovat v nás, to znamená sjednotit úsilí, abychom vzájemně přispívali k odzbrojujícímu míru, který se rodí z otevřenosti a evangelijní pokory.

Odzbrojící mír

Dobrota je odzbrojující. Možná proto se Bůh stal dítětem. Tajemství vtělení, které dosahuje nejhlubšího ponížení při sestupu do pekel, začíná v lůně mladé matky a projevuje se v betlémských jeslích. „Pokoj na zemi,“ zpívají andělé, když oznamují přítomnost bezbranného Boha. Lidstvo může objevit, že je jím milováno, pouze tehdy, že se o něj stará (srov. Lk 2,13–14). Nic nemá takovou moc nás změnit jako dítě. A možná je to právě myšlenka na naše děti, na malé děti a také na ty, kteří jsou křehcí jako ony, co se dotýká našeho srdce (srov. Sk 2,37). K tomu můj ctěný předchůdce napsal, že „lidská křehkost má moc učinit nás prozíravějšími ohledně toho, co trvá a co pomíjí, co dává život a co zabíjí. Možná proto máme tak často tendenci popírat omezení a vyhýbat se křehkým a zraněným lidem: oni mají moc zpochybnit směr, který jsme si zvolili, jako jednotlivci i jako společenství.“ Jan XXIII. se jako první papež zasazoval o úplné odzbrojení, které lze prosazovat pouze obnovou srdce a mysli. Tak se vyjádřil v encyklice *Pacem in terris*: „Přesto musí být všichni přesvědčeni, že zastavit zbrojení, ani snížit stavy zbraní, ani – což je hlavní věc – odstranit veškeré zbraně, není možné, nebude-li takový ústup od zbraní úplný a naprostý a nedotkne-li se smýšlení; nebudou-li totiž všichni svorně a upřímně usilovat, aby byl z lidské mysli vypuzen strach a úzkostné očekávání války. To však

vyžaduje, aby namísto nejvyššího zákona, jímž se mír udržuje dnes, nastoupil zcela jiný, který by stanovil, že opravdový mír mezi národy může mít pevný základ nikoli ve stejném vyzbrojení, ale jediné ve vzájemné důvěře. Věříme, že to lze uskutečnit: vždyť jde o věc, kterou nejenže přikazuje zdravý rozum, ale která je také nanejvýš žádoucí a požehnaná.“

Zásadní službou, kterou musejí náboženství poskytovat trpícímu lidstvu, je ochrana před rostoucím pokušením přeměnit ve zbraně dokonce i myšlenky a slova. Velké duchovní tradice, stejně jako správné používání rozumu nás nutí jít za hranice pokrevních pout nebo etnické příslušnosti, za hranice takových společenství, která přijímají pouze ty, kdo jsou jim podobní, a odmítají ty, kdo jsou odlišní. Dnes vidíme, že toto není samozřejmostí. Bohužel se stále častěji stává, že se jazyk víry stále více vtahuje do politického boje, že se žehná nacionalismu a ve jménu náboženství se ospravedlňuje násilí a ozbrojený boj. Věřící musí aktivně odmítat, především svým životem, tyto formy rouhání, které znesvěcují svaté jméno Boží. Proto je více než kdy jindy nutné společně pěstovat modlitbu, spiritualitu, ekumenický a mezináboženský dialog jako cesty k míru a jako jazyk dorozumění mezi tradicemi a kulturami. Je žádoucí, aby se na celém světě „každé společenství se stalo ‚domem míru‘, kde se lidé učí odzbrojovat nepřátelství prostřednictvím dialogu, kde se praktikuje spravedlnost a cení odpuštění“. Dnes více než kdy jindy musíme prostřednictvím pozorné a životodárné pastorační kreativity ukázat, že mír není utopie.

Na druhé straně to nesmí odvádět naši pozornost od významu politického rozměru. Ti, jimž byla svěřena nejvyšší veřejná odpovědnost, mají „důkladně zvážit problém mírové obnovy vztahů mezi politickými společenstvími na celosvětové úrovni: obnovy založené na vzájemné důvěře, na upřímnosti při jednáních, na věrnosti přijatým závazkům. Prozkoumat problém až do bodu, odkud je možné začít směřovat k loajálním, trvalým, plodným dohodám.“ Je to odzbrojující cesta diplomacie, mediace, mezinárodního práva, kterou bohužel stále častěji podkopávají porušováním těžce dosažených dohod, a to v době, kdy je třeba spíše posílit nadnárodní instituce, nikoli je delegitimizovat.

Dnes jsou spravedlnost a lidská důstojnost v důsledku nerovnováhy moci mezi těmi nejsilnějšími vystaveny ohrožení. Jak můžeme žít v době destabilizace a konfliktů a osvobodit se od zla? Je třeba motivovat a podporovat každou duchovní, kulturní a politickou iniciativu, která udržuje naději a brání šíření fatalistických postojů, jako by „probíhající vývoj byl způsobován anonymními neosobními silami a strukturami nezávislými na lidské vůli“. Jestliže „nejúčinnější způsob, jak ovládat druhé a postupovat kupředu bez ohledu na kohokoli, je rozsévat beznaděj a ustavičně zastrašovat, a to i pod rouškou obrany určitých hodnot,“ pak takové strategii je třeba oponovat rozvojem uvědomělých občanských společností, forem odpovědného sdružování, zkušeností s nenásilnou účastí, praktik restorativní justice v malém i ve velkém měřítku. To jasně vyjádřil již Lev XIII. v encyklice *Rerum novarum*: „Když člověk pozná nepatrnost svých sil, cosi jej mocně nutká, aby si získal ke spolupráci také jiné. V Písmu svatém je napsána velká myšlenka: ‚Lepší je žít ve dvou než v osamocení, protože tak se práce vyplácí. Když padnou, jeden zvedá druhého. Běda samotnému! Když padne, pak není druhý, který by ho zvedl‘ (Kaz 4,9–10). A také tato: ‚Bratr, kterému pomáhá bratr, je jak opevněné město‘ (Př 18,19).“

Kéž je toto plodem Jubilea naděje, které podnítilo miliony lidí, aby znovu objevili sebe sama jako poutníky a začali ve svém nitru odzbrojovat srdce, mysl a život. Bůh jim

neopomene odpovědět naplněním svých slibů: „Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!“ (Iz 2,4–5).

Dáno ve Vatikánu dne 8. prosince 2025

Leo P.P. XIV

„Svět se nezachrání tasením mečů“

Homílie o slavnosti Matky Boží Panny Marie, 1. ledna 2026

Drazí bratři a sestry,

dnes, na slavnost Panny Marie Matky Boží, na počátku nového kalendářního roku, nám liturgie předkládá slova nádherného

požehnání: „Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý“

(Nm 6,24-26). V knize Numeri následuje po pokynech pro zasvěcení nazírá, aby ve vztahu mezi Bohem a izraelským lidem zdůraznilo posvátný a plodný rozměr daru. Člověk předkládá Stvořiteli všechno, co dostal, a On mu odpovídá tím, že na něm spočine svým láskyplným pohledem, stejně jako v prvopočátcích světa (srov. Gn 1,31).

Konec konců, lid Izraele, kterému bylo toto požehnání určeno, byl lidem osvobozeným, byli to mužové a ženy, kteří se po dlouhém otroctví znovuzrodili díky Božímu zásahu a velkorysé odpovědi jeho služebníka Mojžíše. Byl to lid, který v Egyptě požíval jistých výhod – netrpěl nedostatkem jídla, měl střechu nad hlavou a určitou stability –, ovšem za cenu otroctví, útlaku tyranie, která požadovala stále více a dávala stále méně (srov. Ex 5,6-7). Nyní, na poušti, přišli o mnoho bývalých jistot, ale na oplátku měli svobodu, která se konkretizovala v otevřené cestě do budoucnosti, v dar zákona moudrosti a v příslib země, kde budou žít a růst bez pout a řetězů: zkrátka znovuzrození.

Tak nám liturgie na začátku nového roku připomíná, že každý den může být pro každého z nás začátkem nového života, díky velkorysé Boží lásce, jeho milosrdenství a naší svobodné odpovědi. A je krásné uvažovat o začínajícím roce jako o otevřené cestě, kterou je třeba objevovat, na kterou se máme vydat, z milosti, jako lidé svobodní a nositelé

svobody, jako lidé, kterým bylo odpuštěno, a rozdávající odpuštění, s důvěrou v blízkost a dobrotu Pána, který nás neustále doprovází.

To všechno si připomínáme, když slavíme tajemství Božského mateřství Marie, která svým „ano“ přispěla k tomu, že Pramen veškerého milosrdenství a dobroty dostal lidskou tvář: tvář Ježíše, v němž nás očima dítěte, pak mladíka a muže Otec miluje a proměňuje.

Na začátku roku, když se vydáváme na cestu k novým a jedinečným dnům, které nás čekají, prosíme Pána, abychom v každém okamžiku cítili kolem sebe a nad sebou vlídnost jeho otcovského objetí a světlo jeho žehnajícího pohledu, abychom stále lépe rozuměli a neustále měli na paměti, kým jsme a k jak úžasnému osudu směřujeme (srov. II. vatikánský koncil, Pastorační konstituce *Gaudium et spes*, 41). Zároveň mu však také my vzdávejme chválu modlitbou, svatostí života a v našich vzájemných vztazích ať se zrcadlí Jeho dobrotivost.

Svatý Augustin učil, že v Marii „se Stvořitel člověka stal člověkem: aby, ačkoli byl vládcem hvězd, mohl sát z ženského prsu; ačkoli byl chlebem (srov. *Jan* 6,35), mohl mít hlad (srov. *Mt* 4,2); [...] aby nás osvobodil, ačkoli jsme toho nebyli hodni“ (*Sermo* 191, 1.1). Připomínal tak jeden ze základních rysů Boží tváře – naprostou úplnou nezištnost jeho lásky, díky níž se nám představuje – jak jsem chtěl zdůraznit v poselství k tomuto Světovému dni míru – jako „neozbrojený a odzbrojující“, nahý, bezbranný jako novorozeně v kolébce. A to proto, aby nás naučil, že svět nezachráníme ostřením mečů, odsuzováním, utlačováním nebo likvidací bratří, ale spíše neúnavným úsilím o porozumění, odpuštění, osvobození a přijetí všech, bez kalkulů a beze strachu.

To je Boží tvář, jíž Maria dovolila, aby se formovala a rostla v jejím lůně, a naprosto proměnila její život. Je to tvář, kterou zvěstovala radostným a jemným světlem očí nastávající matky; tvář, jejíž krásu den za dnem kontemplovala, když Ježíš rostl jako dítě, chlapec a mladík v jejím domě; a kterou pak následovala se srdcem pokorné učednice, když On kráčel po stezkách svého poslání až ke kříži a vzkříšení. Aby tak mohla žít, také Ona odložila veškerou obranu, vzdala se očekávání, nároků a záruk, jak to umí matky, a bezvýhradně zasvětila svůj život Synu, kterého přijala skrze milost, aby jej sama znovu vrátila světu.

V Mariině Božském mateřství tak vidíme setkání dvou nesmírných „neozbrojených“ skutečností: skutečnosti Boha, který se vzdává všech privilegií svého božství, aby se narodil podle těla (srov. *Fil* 2,6-11), a skutečnosti člověka, který s důvěrou zcela přijímá jeho vůli a v projevu dokonalé lásky mu vzdává hold svou největší silou, kterou je svoboda.

Svatý Jan Pavel II. v rozjímání nad tímto tajemstvím vybízel, abychom pohlédli na to, co pastýři našli v Betlémě: „Odzbrojující něha Dítěte, překvapivá chudoba, v níž se nachází, pokorná prostota Marie a Josefa“ proměnily jejich život a učinily z nich „posly spásy“ (*Homilie při mši svaté k svátku Panny Marie, Matky Boží, XXXIV. Světový den míru*, 1. ledna 2001).

Řekl to na konci Velkého jubilea roku 2000 slovy, která mohou přimět k zamyšlení i nás: „Kolik darů – řekl tehdy – kolik mimořádných příležitostí nabídlo věřícím Velké jubileum! Ve zkušenosti přijatého a darovaného odpuštění, ve vzpomínce na mučedníky, v naslouchání nároku chudých tohoto světa [...] i my jsme zahlédli spasitelnou přítomnost Boha v dějinách. Jako bychom se dotkli jeho lásky, která obnovuje tvář země“ (*ibid.*), a uzavřel: „Stejně jako od pastýřů, kteří přispěchali, aby ho uctili, Kristus žádá od věřících,

kterým daroval radost ze setkání s ním, odvážnou ochotu vydat se znovu na cestu, aby hlásali jeho dávné a vždy nové evangelium. Posílá je, aby oživilí lidské dějiny a kulturu Jeho spasitelným poselstvím“ (*tamtéž*).

Drazí bratři a sestry, v tento slavnostní den, na počátku nového roku, na konci Svatého roku naděje, přistupme s vírou k jeslím jako k místu „neozbrojeného a odzbrojujícího“ pokoje par excellence, místu požehnání, kde si připomínáme divy, které Pán vykonal v dějinách spásy a v našem životě, abychom pak mohli znovu vyjít, jako pokorní svědkové toho, co se událo v oné jeskyni, a „oslavovat a chválit Boha“ (*Lk 2,20*) za všechno, co jsme viděli a slyšeli. Kéž si toto vezmeme za svůj úkol a předsevzetí pro příští měsíce a pro celý náš křesťanský život.

„Začal nový svět. Násilníci už nebudou ovládat cesty Páně“

Homílie o slavnosti Zjevení Páně, 6. ledna 2026

Drazí bratři a sestry!

Evangelium (srov. *Mt 2,1-12*) popisuje obrovskou radost mudrců z toho, že znovu uviděli hvězdu (srov. v. 10), ale také zděšení Heroda a celého Jeruzaléma nad jejich pátráním (srov. v. 3). Pokaždé, když je řeč Božím zjevení, Písmo svaté neskrývá rozporuplné pocity: radost a zděšení, odpor a poslušnost, strach a touhu. Slavíme dnes Zjevení Páně s vědomím, že v Jeho přítomnosti nic nezůstává stejné jako dříve. To je počátek naděje. Bůh se zjevuje a nic nemůže zůstat nezměněno. Končí určitý druh klidu, který vede melancholiky k opakování: „Nic nového pod sluncem.“ (*Kaz 1, 9*). Začíná se

cosi, na čemž závisí přítomnost i budoucnost, jak ohlašuje prorok: „Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou“ (Iz 60, 1).

Je překvapivé, že se to týká právě Jeruzaléma, města, které bylo svědkem tolika nových začátků. Právě v něm ti, kteří studují Písmo svaté a domnívají se, že znají všechny odpovědi, jako by ztratili schopnost klást si otázky a pěstovat touhy. A navíc město je vyděšeno těmi, kteří – poháněni nadějí – přicházejí z daleka, je vyděšeno do té míry, že vnímá jako hrozbu to, co by mu mělo přinášet velkou radost. Tato reakce je výzvou i pro nás jako církev.

Svatá brána této baziliky, která byla dnes jako poslední uzavřena, byla svědkem proudu nesmírného množství mužů a žen – poutníků naděje, směřujících do Města, jehož brány jsou vždy otevřené, do nového Jeruzaléma (srov. Zj 21, 25). Jací lidé to byli a co je vedlo? Na konci Svatého roku je pro nás obzvláště závažnou otázkou duchovní hledání našich současníků, které je mnohem bohatší, než si možná dokážeme představit. Miliony z nich překročily práh církve. Co našli? Jaká srdce, jakou pozornost, jakou vzájemnost? Ano, mudrci tu jsou stále. Jsou to lidé, z nichž každý přistupuje na výzvu podstupovat svou vlastní cestu, lidé, kteří v našem neklidném světě, v mnoha ohledech odpudivém a nebezpečném, pocítují nutnost vydat se na cestu, hledat.

Homo viator, (člověk [je] putující) říkali dávní myslitelé. Naše životy jsou na cestě. Evangelium vybízí církev, aby z této dynamiky neměla obavy, ale aby ji ocenila a nasměrovala k Bohu, který ji vyvolává. Je to Bůh, který nás může znepokojovat, protože nezůstává nehybný v našich rukou jako modly ze stříbra a zlata: naopak je živý a oživující, jako Dítě, které držela v náručí Maria a které uctili mudrci. Svátá místa, jako katedrály, baziliky, poutní místa, která se stala cílem poutí Svatého roku, musí šířit dech života, nesmazatelný dojem, že tady začíná jiný svět.

Položme si otázku: je v naší církvi život? Je v ní místo pro to, co se rodí? Milujeme a hlásáme Boha, který nás znovu posílá na cestu?

V tomto příběhu se Herodes bojí o svůj trůn, znepokojuje ho to, co se vymyká jeho kontrole. Snaží se využít touhu mudrců a nasměrovat jejich hledání ve svůj prospěch. Je připraven lhát, je schopen všeho; strach totiž zaslepuje. Radost evangelia naopak osvobozuje: vede nás k rozvážnosti, ale také k odvaze, pozornosti a kreativitě; naznačuje nám jiné cesty, než ty, kterými jsme doposud kráčeli.

Mudrcové přinášejí do Jeruzaléma jednoduchou a zásadní otázku: „Kde je ten narozený?“ (Mt 2, 2). Jak je důležité, aby každý, kdo překročí práh církve, pocítil, že se tam právě narodil Mesiáš, že se tam shromažďuje společenství, v němž se zrodila naděje, že právě tam se odehrává příběh života! Svatý rok přišel, aby nám připomněl, že je možné začít znovu, ba dokonce že jsme teprve na začátku, že Pán chce růst mezi námi, chce být Bohem-s-námi. Ano, Bůh zpochybňuje stávající řád: má sny, které i dnes vdechuje svým prorokům; je odhodlán vysvobodit nás ze starých i nových forem otroctví; do svých skutků milosrdenství, do zázraků své spravedlnosti zapojuje mladé i staré, chudé i bohaté, muže i ženy, svaté i hříšníky. Nepůsobí rozruch, jeho království však již klíčí po celém světě.

Kolik epifanií – zjevení nám bylo dáno nebo vbrzku bude dáno! Je však zapotřebí bránit je před Herodovými úmysly, před strachem, který se vždy může proměnit v agresi. „Od času Jana Křtitele až po tuto chvíli nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují“ (Mt 11, 12). Tento tajemný Ježíšův výrok, zaznamenaný v Matoušově evangeliu, nás nutí

k zamyšlení nad mnoha konflikty, jimiž lidé mohou odporovat, a dokonce útočit na tuto Novost, kterou Bůh připravil pro všechny. Milovat pokoj, usilovat o pokoj znamená chránit to, co je svaté, a právě proto se rodí malé, křehké, zranitelné jako dítě. Kolem nás pokřivená ekonomika usiluje vytěžit zisk ze všeho. Vidíme to: trh mění v byznys i lidskou touhu hledat, cestovat, začínat znovu. Položme si otázku: naučil nás Svatý rok vyhýbat se takovému druhu produktivity, která všechno redukuje na zboží a člověka na spotřebitele? Budeme po tomto roce schopnější vidět v hostu poutníka, v neznámém člověku hledajícího, v dalekém bližního, v jiném společníka na cestě?

Způsob, jakým se Ježíš setkával se všemi a všem dovoloval, aby se k němu přiblížili, nás učí účtě k tajemství srdcí, které dokáže přechít pouze On. S ním se učíme vnímat znamení doby (srov. II. vatikánský koncil, pastorační konstituce *Gaudium et spes*, 4). To je cosi, co není na prodej. Dítě, které uctívají mudrci, je nedocenitelné a nezměrné Dobro. Je Zjevením nezištnosti. Nečeká na nás v prestižních „lokacích“, ale ve skromných podmínkách. „A ty, Betléme, v judské zemi, nejsi vůbec „nejmenší mezi judskými předními městy““ (Mt 2, 6). Kolik měst, kolik společenství potřebuje slyšet: „Nejsi vůbec nejmenší“. Ano, Pán nás stále překvapuje! Dává se najít. Jeho cesty nejsou našimi cestami a násilní lidé je nedokážou ovládnout, ani mocnosti tohoto světa je nemohou zatarasit. Odtud pramení obrovská radost mudrců, kteří opouštějí palác a chrám a vydávají se do Betléma: a tehdy znovu spatří hvězdu!

Proto, drazí bratři a sestry, je krásné stávat se poutníky naděje. A je krásné jimi být i nadále, společně! Boží věrnost nás znovu překvapí. Pokud naše kostely nezredukujeme na památky, pokud naše společenství budou domovem, pokud se sjednotíme a odoláme pokušením mocných, pak budeme pokolením jitřenky. Maria, Hvězda jitřní, bude vždy kráčet před námi! V jejím Synu budeme kontemlovat a sloužit nádhernému lidstvu, proměněnému nikoli blouzněním o všemohoucnosti, ale Bohem, který se z lásky stal člověkem.

„Místo válečného průmyslu, at' převládnu řemesla míru“

Promluva před modlitbou Anděl Páně, 6. ledna 2026

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V tomto období jsme prožili řadu svátečních dnů a samotná slavnost Zjevení Páně nám naznačuje, proč se můžeme radovat se i v těžkých časech. Jak víte, slovo „epifanie“ znamená „zjevení“ a naše radost pramení z Tajemství, které již není skryté. Zjevil se Boží život: mnohokrát a mnoha způsoby, ale s definitivní zřejmostí v Ježíši, takže nyní víme, že i uprostřed mnoha zkoušek můžeme doufat. „Bůh zachraňuje“: nemá jiné úmysly, nemá jiné jméno. Od Boha pochází a Jeho zjevením je pouze to, co osvobozuje a zachraňuje.

Pokleknout jako tři mudrci před Betlémským Dítětem znamená i pro nás vyznání, že jsme našli pravé lidství, v němž září Boží sláva. V Ježíši se zjevil skutečný život, člověk živý, totiž ono nebýt sám pro sebe, ale v otevřenosti a společenství, což nás vede k vyslovení: „jako v nebi tak i na zemi“ (Mt 6, 10). Ano, Boží život je v našem dosahu, zjevil se, aby nás zahrnul do své osvobozující dynamiky, která rozptyluje obavy a

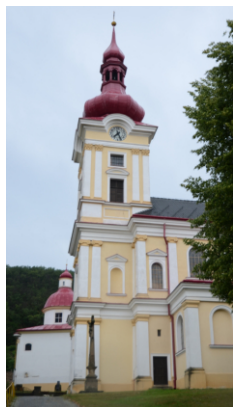
umožňuje nám setkat se v pokoji. Je to možnost, pozvání: Společenství nemůže být vynucené, ale co víc si můžeme přát?

V evangelním vyprávění i v našich betlémech mudrcové přinášejí Dítěti Ježíši vzácné dary: zlato, kadidlo a myrhu (srov. *Mt 2, 11*). Nezdá se, že by byly dítěti užitečné, ale vyjadřují záměr, který nás na konci Svatého roku vede k hluboké reflexi. Mnoho dává, kdo dává všechno. Vzpomeňme si na chudou vdovu, které si povšiml Ježíš, když do chrámové pokladnice vhodila své poslední mince, všechno, co měla (srov. *Lk 21, 1-4*). Nevíme nic o majetku mudrců, kteří přišli z Východu, ale jejich výprava, riziko, které podstoupili, i jejich dary nám naznačují, že všechno, opravdu všechno, čím jsme a co máme, je třeba předložit Ježíši – který je sám nezměrným pokladem. A Svatý rok nás upamatoval na tuto spravedlnost založenou na nezištnosti: obsahuje v sobě dávnou výzvu k novému uspořádání lidského soužití, k přerozdělení půdy a zdrojů, k navracení „toho, co máme“ a „toho, kým jsme“ Božím snům, které jsou větší než naše.

Drazí, naděje, kterou hlásáme, musí být zakotvena v realitě: pochází z nebe, ale proto, aby zde, na zemi, vytvářela nové dějství. V darech tří králů tedy vidíme to, co každý z nás může dát k dispozici společenství, co již nemůže držet pro sebe, ale může se o to podělit, aby Ježíš mohl růst mezi námi. Kéž roste Jeho království, kéž se v nás naplňují Jeho slova, kéž se cizinci a protivníci stanou bratry a sestrami, kéž místo nerovnosti zavládne spravedlivá rovnost a místo válečného průmyslu převládne řemesla míru. Jako tvůrci naděje se vydejme do budoucnosti – jinou cestou (srov. *Mt 2, 12*).

FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE. PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

PÁN BŮH ODPLAŤ KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. LEDNA 2026

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. (Lidé) přišli k Ježíšovi s otázkou: "Proč se Janovi učedníci a učedníci farizeů postí, ale tvoji učedníci se nepostí?" Ježíš jim odpověděl: "Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit. Nikdo nepřišívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíť kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!" (Marek 2,18-22)

Nikdo nepřišívá záplatu z neprané látky na staré šaty. Tzv. plánované hospodářství se často potkalo s neúspěchem pro okolnost, se kterou nedostatečně počítá. Nestačí vyrobit stanovený počet automobilů. Musí být v zásobě i součástky na výměnu těch, které se poškodí, ztratí. U šatů je to dnes méně aktuální. Nestojí tolik, proto se odhodí, když se roztrhnou. Ale za starých časů se záplatovalo, dokud to jenom bylo možné. Ale i tenkrát byli lidé, kteří to uměli dělat dobře, jiní hůře. Při záplatování se musí brát velký ohled na to, aby byl kus, který se našívá, pokud možno stejný s látkou, která se opravuje, a to nejen co do barvy, ale i kvality. Přeneseme-li tuto zkušenost na duchovní pole, dojdeme k tomuto závěru. V životě zažijeme často, že se nám něco nepovedlo. Zjistíme, že jsme se zmýlili, že jdeme špatným směrem. Napravujeme to, ale obyčejně velmi ledabyle a nesouvisle. Slíbil jsem něco unáhleně? Napravím to tak, že slib zapřu. Urazil jsem někoho? Abych si ho usmířil, začnu mu neupřímně pochlebovat. Takové neorganické nápravy ovšem život nenapraví.

Mladé víno do starých měchů. Dnes se už víno do měchů nelije, ale i bečky mohou být v dobrém nebo ve špatném stavu. Byla by ovšem škoda, kdyby někdo šetřil na bečkách a rozlil víno. Obchodníci a podnikatelé vědí, že nikdy mnoho nevydělá, kdo neúměrně šetří. Šetrnost totiž nepochází vždycky z ekonomických motivů. Bývá to i psychologická neschopnost smířit se s tím, že se život vyvíjí a že už nemá hodnotu to, nač jsme si

navykli. Když se zakládá nová rodina, muž i žena musí přetrhnout mnoho svazků, které je spojovaly s minulým životem. U primitivních národů se vyskytují zvláštní obřady v době puberty, dospívání. Všechny mají obyčejně tento symbolický význam: Přestáváš být dítětem, musíš si navyknout jinak vystupovat, jinak chodit. Někdy se dává i nové jméno. Infantilismus se považuje za úchylku. Život v Kristu je stále dospívání, a proto vyžaduje stále změny.

Mladé víno do nových měchů. Těžko říci, kdo je ještě mladý a kdo už není. Je to víc problém psychologie než věku. Dítě má život před sebou, je schopno přizpůsobit se novým myšlenkám, novému prostředí, naučit se novou řeč. Proto ten, kdo zakládá nové hnutí, novou práci, hledá pomocníky mezi mladými. Jaké jsou iniciativy Boží? Mají všechny ráz novosti, protože Boží skutky mají ráz neopakovatelnosti, jedinečnosti. Proto žádá od těch, které volá ke své službě, věčně mladé srdce. Dítě se nebudí ráno s fixními ideami, ale s očekáváním: Copak mně přinese dnešní den krásného? Právě tuto dispozici žádá od nás Bůh, a to až do smrti. Kdo věří v Boží prozřetelnost, v inspiraci Ducha svatého, je duchovně stále mladý. Stále něco nového od Boha přijímá a je ochoten den ze dne se něco naučit.

S příchodem Krista na svět a zvláště v době jeho veřejného vystoupení nastala skutečná revoluce. mnohá zažitá židovská pravidla jakoby přestal respektovat a všechno vidí jinak, řekli bychom nově, moderně, lépe. Stačí připomenout třeba povolání celníka Matouše za apoštola, setkávání se s celníky, hříšníky, pohany, což bylo židům zapovězeno. Anebo neustálé spory s gtrán soboty a mnoho dalších, mezi které patřil jistě i půst, o němž byla dnes řeč. Pánu Ježíši šlo především o to, aby se člověk nestal otrokem pravidel, zákonů a nezapomněl, že to všechno má smysl pokud to rozvíjí můj vztah k Bohu. To je obrovský posun myšlení o kterém farizeové asi neměli tušení a je aktuální stále. I my si máme dávat pozor, abychom duchovně nezestárli. Takový člověk totiž, aniž si to uvědomuje, se postupně dostává jaksi mimo veškeré dění, protože zůstal stát, je duchovně starý a s tímto musí zemřít. My křesťané máme být stále plni očekávání, naděje do budoucnosti. Jít s dobou, jít s církví znamená neztratit mladost, protože mládí je nadšené právě z očekávání. Nebraňme se tedy novým skutečnostem i v církvi, snažme se nejprve pochopit podstatu, jakousi duchovní platformu všeho, co se nám předkládá a myslím, že nejen ledacos dokážeme přijat, ale i sami nabídnout.

ÚTERÝ 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. LEDNA 2026

Jednou v sobotu procházel (Ježíš) obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy. Farizeové mu řekli: "Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?" Odpověděl jim: "Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu - bylo to za velekněze Abiataru - a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?" A řekl jim: "Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto

je Syn člověka pánem i nad sobotou!" (Marek 2,23-28)

Sobota je pro člověka. Společný život mezi lidmi směřuje k tzv. institualizaci. Jako se domluví dva lidé, chtějí-li spolu vyjít, tak i celá společnost ustanoví místa, dobu setkání, čas práce a klidu. I náboženství, nakolik je v něm lidský prvek, má své stanovy a instituce. Jakou mají platnost a nakolik jsou měnitelné? Jedním z takových posvátných ustanovení byl ve Starém zákoně sobotní klid. Dnes je nahrazen nedělním. My víme, jak se k němu zachovat. Je to zákon církevní a církev sama prohlašuje, že nás nezavazuje v případě, že by to bylo na škodu vyšším hodnotám. Pro rabínské moralisty byla otázka těžší. Všechny předpisy Mojžíšova zákona se považovaly za smlouvu uzavřenou přímo s Bohem. Může ji člověk sám ze své strany nedodržet? Jistěže ne. Bohu musíme zůstat věrni za každou cenu. Ale výslovně říkáme: Bohu jako osobě, ne slovům vytrženým ze souvislosti a odloučeným od Něho samého. Bůh pak je láska. Všechny jeho příkazy slouží k tomu, abychom jeho lásku uskutečňovali ve světě. V tom smyslu jsou tedy všechny „pro člověka“.

Není člověk pro sobotu. Tzv. laická morálka v době osvícenské vychvalovala spisy římského císaře a stoického filosofa Marka Aurelia. Je prý v nich spojena moudrost lidského rozumu s ušlechtilou skromností člověka. Pravý filosof má postřehnout úžasné krásný světový zákon, kterým se řídí hvězdy a celá příroda. Ten zákon je „kosmický bůh“. Jemu pak se rozumný člověk za všech okolností podřídí. Zní to vznešeně. Odvodí se z toho ideál konání povinnosti vždy a za všech okolností. A přece to není ideál biblický. Pro Marka Aurelia je člověk jenom malou součástíkou ve velkém mechanismu světa. V biblickém pojetí je naopak celý svět pro člověka. Bůh jej stvořil. Bůh mu dal zákony. Ale to všecko se stalo pro toho, kdo měl přijít na konci, pro Adama a jeho potomstvo. A i později, když Bůh mluvil k Abrahámovým potomkům, každé jeho slovo vyjadřuje dar. Nejsou tedy Boží zákony, ať už přirozené nebo zjevené, pánem nad lidmi, ale darem, privilegiem, slovem, které člověk rád přijímá v duchu dárce.

Syn člověka je pánem nad sobotou. Jako pán světa má člověk jistou suverenitu i nad jeho zákony, ovšem ve smyslu cíle, který jim dal zákonodárce. Kristus však sobě připisuje autoritu vyšší, když prohlásil, že je pánem i nad sobotou. Všecko, co bylo stvořeno, bylo skrze něho stvořeno, a on, jako Boží slovo, je i smysl všeho, co Bůh lidem zjevuje. Proto i ti, kdo jsou s ním spojeni, jsou osvobozeni od „otroctví prvků“ (srv. Gal 4,3) a od „lity zákona“. Horlivým zastáncem této „svobody Božích dětí“ (Řím 8,21) se stal sv. Pavel, který byl předtím fanatickým obhájcem „lity“ slov Božích. Pronásledoval Krista až do té chvíle, kdy pochopil, že je to právě Ježíš, který jediný může dát zákonům smysl a cíl. On měl odvahu i proti ostatním apoštolům zrušit příkaz obřezávání pro křesťany. Pochopil, že to byl jen přípravný obřad pro výchovu ke Kristu. Zřekl se tedy své lásky k předpisům zákona? Jistěže ne. Věděl, že to, co se naplní, se neruší, naopak dospěje k cíli.

STŘEDA 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 21. LEDNA 2026

(Ježíš) opět vstoupil do synagogy. Byl tam člověk s ochrnlou rukou. Dávali (na Ježíše) pozor, zdali ho uzdraví v sobotu, aby ho mohli obžalovat. On

tomu člověku s ochrnutlou rukou řekl: "Vstaň, pojď doprostřed!" Pak se (farizeů) zeptal: "Smí se v sobotu jednat dobře, anebo zle? Život zachránit, anebo zabít?" Ale oni mlčeli. Zarmoucen nad zatvrzelostí jejich srdce, rozhlédl se po nich s hněvem a řekl tomu člověku: "Vztáhni ruku!" Vztáhl ji, a ruka byla zase v pořádku. Farizeové šli hned ven a s herodovci se proti němu radili, jak by ho zahubili. (Marek 3,1-6)

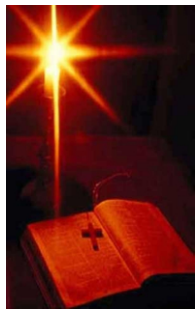

Člověk s uschlou rukou. Z hlediska technického je ruka opravdový div. Kolik tisíců pohybových možností tu je a jak všechny spolupracují, jak jsou sladěny! Člověk bez rukou je prakticky bez činnosti. Ruka se tedy ztotožňuje s prací. Člověk s uschlou rukou nemohl pracovat. Na práci sice lidé rádi láteří, ale bez práce není člověk ani člověkem. K životu totiž patří činnost. Je každá činnost prací? V našem slovníku jsme si zvykli rozlišovat mezi hrou a prací. Hrou se bavíme, prací si vyděláváme na živobytí v potu tváře. Ale je to rozlišení úplné? Jak jsme k němu došli? Sv. Jan Zlatoústý se ptá, jestli pracoval Adam v ráji. Odpovídá kladně. Bez práce by nebyl dokonalý člověk. Ale přesto v ráji nebyla nepříjemná námaha a donucování. Adam pracoval rád, aby se sám vyvíjel. Podle našeho způsobu myšlení bychom řekli, že si hrál, že se bavil. Práce ještě nebyla prokletá hříchem. A dnes? Je při práci mnoho nedobrovolnosti, násilí, nebezpečí. Kristus, který nás osvobozuje od hříchu, vykupuje i naši práci od prokletí, aby se stala svobodnou a radostnou.

Natáhni tu ruku! Neschopnost pracovat může být fyzická: zlomenina rukou, paralýza atd. Ale je také psychická: ochrnutost, marasmus, oslabená vůle. Ve světové literatuře je známý Gončarovův román Oblomov. Od té doby se mluví o tzv. oblomovštině. Jde o lidi, kteří mají plnou hlavu vznešených plánů, ale ráno nedovedou vstát z postele, nedovedou vzít do ruky pero, aby napsali dopis, nevyřídí žádnou záležitost. Jak takové lidi léčit? Zkušenost ukazuje, že dělají velkou chybu hned na začátku. Nevstanou ráno, nenatáhnou ruku k práci, která se naskytne. Pak už se hlava naplní tolika fantaziemi a v srdci cítí takovou tíhu, že nemohou ani povstat ze židle. Asketická literatura naopak doporučuje při všem hned v prvním okamžiku pomyslet na Boha, obětovat mu dílo a prosit o pomoc. Proto se v celé církvi stala známou modlitbička, vzatá z žalmu 70,2: „Pane, pospěš mi na pomoc!“

Ruka byla zase v pořádku. Marxismus chtěl vzdát práci čest, naučit lidi, aby pracovali radostně. Byl by to opravdu zase ráj na zemi. Diskuze ovšem začne, když se ptáme, jakou metodou k tomu dojít. Jak ukázala zkušenost, nestačí k tomu vznešená hesla, že se pracuje pro lidstvo, pro stát, pro stranu. Ale na opačné straně se ukazuje, že není práce radostná jenom proto, že si jí vyděláme hodně peněz. Adam v ráji, jak píše sv. Jan Zlatoústý, pracoval, aby sám sebe zdokonalil. Ale i tomu by se mohlo špatně rozumět. Nezdokonaluje se člověk sobecky, pouhým luštěním hádanek, vymýšlením patentů, ale především láskou. Rád pracuje, kdo ví, že to dělá pro někoho, kdo zase ze své strany pracuje oplátkou. Dva, kteří si navzájem slouží, se předbíhají v činnosti. Křesťan, který se naučil pracovat pro Boha, denně zakouší, jak Bůh pracuje pro něho. Pak už žádná námaha není těžká a práci se dostalo cti u Boha i u lidí.

ČTVRTEK 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. LEDNA 2026

Ježíš se uchýlil se svými učedníky k moři a velké množství lidu z Galileje šlo za ním. Také z Judska, z Jeruzaléma, z Idumeje, ze Zajordání, i z okolí Tyru a Sidónu přišlo k němu mnoho lidí, protože slyšeli, co všechno koná. Tu řekl svým učedníkům, že mají mít pro něho připravenou loďku, aby se na něho (lidé) netlačili. Mnoho jich totiž uzdravil, takže se neduživí hrnuli k němu, aby se ho mohli dotknout. Kdykoli ho viděli nečistí duchové, padali před ním na zem a křičeli: "Ty jsi Syn Boží!" On jim však přísně zakazoval, aby ho neprozrazovali. (Marek 3,7-12)

Přišlo k němu mnoho lidí, protože slyšeli, co všechno koná. Mezi kněžími se hovořilo o tom, jak by mělo vypadat kázání, kterému by dnešní člověk porozuměl. Upozorňovalo se na to, že se v náboženském slovníku vyskytují výrazy, kterým je těžko rozumět, že by tedy bylo potřeba je přeložit do řeči prostého člověka. Jeden starý kněz při debatě mlčel. Ozval se až nakonec touto krátkou větou: „Slovům lidé rozumějí nebo nerozumějí, ale těžko jim věří, věří se jenom skutkům.“ Víme, že se na své skutky odvolává i Ježíš. Mají potvrdit věrohodnost jeho kázání (Jan 5,36). I v čistě lidské moudrosti se došlo k podobným závěrům. Vyjadřuje to latinské přísloví: „Dlouhá je cesta naučeními, krátká a účinná je příklady.“

Kdo nedělá to, co hlásá, oslabuje svá slova. Jde-li pak o slovo Boží, zdá se jako by svědčil v jeho neprospěch. Slovo Boží je totiž silné, tvůrčí, přetvářející. Nepřetvoří-li toho, kdo je ústy vyznává, jde tu zřejmě o protiklad, který mívá ráz i hříšného vzdoru.

Mnoho jich totiž uzdravil. V synoptických evangeliích následují často kapitoly tak, že v jedné se shrnuje Kristovo kázání a v další se vypravuje o zázracích, které konal. Z velké části jsou to uzdravení z nevyléčitelné nemoci. Je přirozené, že pisatelé mluví napřed o jednom, pak o druhém. Ale v tomto případě nejde o pouhý problém slohového podání. Je tu souvislost vnitřní, dogmatická. V našem životě se rozdělují slova a skutky do dvou kategorií, jsou odděleny, jedno může existovat bez druhého. Toto rozdělení neexistuje u Boha. Boží slova jsou stvořitelská, jsou skutky. „Bůh řekl, a stalo se“ (Gn 1,3), čteme na počátku Bible. Kristus mluvil lidskými ústy, ale jeho slova jsou Boží. I ona jsou tedy stvořitelská. Ale jejich účinnost se váže na jistou podmínku. Člověk je musí dobrovolně přijmout. Udělá-li to, ta slova sama ho převářejí, navracejí mu duchovní zdraví. Aby to lépe vysvitlo, navracel Ježíš svými slovy tolika nemocným i zdraví tělesné.

Nečistí duchové padli před ním na zem a křičeli: "Ty jsi Boží Syn!" Stará náboženství na Středním východě byla většinou dualistická. Předpokládala, že jsou na světě dvě síly, které od počátku mezi sebou bojují: bohové dobří a bohové zlí. Člověk se ovšem může přidat na jednu nebo na druhou stranu. I on se pak stává dobrým nebo zlým a účastní se světového boje. Šťasten, kdo si zvolil dobro! Ale přesto se pořád musí bát, aby se mu zlo nepomstilo. Bible není dualistická, ačkoliv i tu se mluví o dobrých andělech a nečistých démonech. Ti jsou zlí, ne však proto, že tak byli od počátku, ale protože se sami zlými stali. A lidé? I oni si volí dobro nebo zlo. Když si však zvolí dobro, nemusí se zla už bát, naopak se zlo bojí jich. Slovo Boží je silné a kdo je přijme, stává se postrachem zla. Sv. Terezie z Lisieux si to uvědomila už jako malé dítě, když se jí zdálo, že vidí dva d'ábly, kteří utekli, sotva ji zahlédli. Vypadá to dětinsky, ale přesto je to pravda. Čistá duše nad zlem vítězí.

PÁTEK 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 23. LEDNA 2026

Ježíš vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. (Ustanovil těchto dvanáct:) Petra - to jméno dal Šimonovi, Jakuba, (syna) Zebedeova, a jeho bratra Jana - ty pojmenoval Boanerges, to je "Synové hromu", Ondřeje a Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananejského a Jidáše Iškariotského, který ho pak zradil. (Marek 3,13-19)

Vystoupil na horu, zavolal k sobě ty, které sám chtěl. Vyšla kdysi v Itálii žertovná kniha Páté evangelium, kde se autor s jemnou satirou posmívá některým přehnaným modernizacím v církvi. Je tam také scéna, jak Ježíš sestoupil z hory a předsedal shromáždění, ve kterém si lid svobodně zvolil dvanáct apoštolů. Často se mluví o tzv. demokratizaci v církvi, a to právem. Jako lidská společnost přijímá i církev formy, podle kterých se v jistých dobách žije. Nedá se však do těch struktur vměstnat tajemství lásky Boží a ani ne lásky lidské. Boží vyvolení není administrativní úkon. Ten by se mohl řešit autoritativně nebo demokraticky. Je to svobodná volba lásky a té se

svobodně láskou odpovídá. Je to podobné jako v manželství. I tu společnost ustanovila zákony a principy tzv. manželského práva. Ale obvykle se k nim utíkají lidé, když se manželství rozpadá, když vyprchala láska. Povolání k tzv. úřadům v církvi, tj. ke kněžství, jáhenství, biskupství je zjevení lásky Kristovy a přijímá se v tom duchu.

Ustanovil jich dvanáct. Někteří hledají v čísle dvanáct posvátnou symboliku, jako by to byl výraz dokonalosti. Ale to je podřadné. Důležitější je biblická typologie: dvanáct apoštolů odpovídá dvanácti kmenům Izraele. Sám Ježíš tu souvislost naznačil (srv. Mt 19,28). Dvanáct izraelských kmenů byl celý židovský národ. Církev je určena pro celý svět. Proto se posílá dvanáct apoštolů k ní, tj. ke všem národům a kmenům. Oni se skutečně po seslání Ducha svatého rozešli do celého tehdejšího světa. Univerzální poslání církve vyjadřuje řecký výraz ve Vyznání víry: „Věřím v jednu svatou všeobecnou církev.“ Zdá-li se někomu nespravedlivé, že si Bůh k poslání apoštolskému vybírá jednotlivé lidi svobodně, je to doplněno druhou stránkou téže pravdy: ke spáse si Bůh vybírá všechny. Od prvního do posledního člověka na zemi zahrnuje všechny zvláštní láska Boží.

Aby byli s ním a posílal je kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy. Jedna stará čínská povídka vypravuje o dobrém císaři, kterému přišlo líto, že snad někteří z jeho poddaných nemají ani klobouk, když prší. Svěřil tu záležitost svému ministrovi, ten pak správcům města, ti pak policii. Ta pochytila všechny lidi, kteří za deště chodili bez klobouku, a zavřela je do vězení. K císaři pak přišel úřední doklad, že v jeho říši není ani jeden jediný člověk v dešti bez klobouku. Satira zesměšňuje situaci, která vzniká předáváním moci a odpovědnosti druhým. Nevznikne něco podobného v církvi, která žije po staletí z toho, že se předává moc od apoštolů přes tisícové stupně? Námitka je vážná, ale jenom v tom případě, když se díváme na církev pouze lidskýma očima. Jinak předávají moc vládci, úředníci, jinak Kristus. On poslal učedníky kázat, ne aby učili místo něj, ale aby byli s ním. On pak je s nimi. Je stále přítomen a jedná, i když se to navenek jeví, jako by to byli jiní lidé. Ve skutečnosti mají moc jenom jako údy mystického těla Kristova.

Pán Ježíš si vybral dvanáct apoštolů a na nich založil svou církev. Petr se stal viditelnou hlavou církve a spolu s ostatními apoštoly šíří evangelium do celého světa. Všichni žijí dále ve svých nástupcích - papežích a biskupech až dodnes a vlastně až do konce světa. Brány pekelné nepřemohou církev a Ježíšovo ujištění "já jsem s vámi..." trvá. Dnes si však chceme říci, že církev nejsou jen papež, biskupové a kněží, kteří mají podíl na služebném kněžství v církvi, ale jste to vy všichni. Já, stejně i vy nesete jméno 'křesťan' a je naší povinností být Kristem ve svém okolí. Kdybychom se někoho náhodou zeptali, kdo je to křesťan, možná bychom slyšeli: je to člověk, který chodí v neděli do kostela, přistupuje před vánocemi a velikonoce ke zpovědi a nejí v pátek maso. To je pouze řekněme poloviční křesťan. Normální křesťan je ten, kdo se aktivně stará o spásu svých bratrů a sester. Možná si někteří z vás vzpomínají na Tomáškův katechismus, kde se vždycky odpovídalo na danou otázku. Jedna z nich byla: *K čemu jsme na světě?* Odpověď: *Na světě jsme proto, abychom Boha poznávali, jej milovali a neustále mu sloužili.* Je však třeba tuto odpověď rozšířit kvůli apoštolátu, k němuž jsme všichni povoláni: jsme tedy na světě proto, abychom Boha poznávali, jej milovali, jemu sloužili a *přispívali k tomu, aby byl poznáván, milován a jemu se sloužilo.* A jak konkrétně? Myslím, že láska je vynalézavá. Každý z nás totiž žije v jiném prostředí, pracuje s jinými lidmi, není tedy jediný recept pro všechny. Z naší strany to chce jen jedno, a to chtít získat lidi pro Krista. V každém člověku je hlad po Bohu, v každém je mezera, kterou může naplnit jen Bůh. A tak i my se staňme apoštoly, pomozme lidem poznat Boha, aby našli to, co hledají.

SOBOTA 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 24. LEDNA 2026

Když Ježíš vešel do jednoho domu, znovu se shromáždil zástup (lidu), takže se nemohli ani najíst. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. (Marek 3,20-21)

Příbuzní se vypravili, aby se ho zmocnili. Od prvního okamžiku života se dítě zmocňuje světa. Chytá věci do úst, do ruky. Později si je schovává ve skrýši. Dospělí to dělají ovšem daleko rafinovaněji. Morálka sice varuje před zneužitím těchto instinktů, ale současně hájí pro člověka soukromé vlastnictví ve správné míře. Bůh stvořil člověka pánem přírody. Ale stvořil ho také pánem ostatních lidí? V historii vidíme stálé pokusy o to, jak by se jedni mohli zmocnit druhých. V nejhorší formě se to projevilo institucí otroctví. Panství jedněch nad druhými se ospravedlňovalo i zákony. Naštěstí dnes nikdo teoreticky takovou nespravedlnost nehájí, i když prakticky stále existuje mnoho druhů zotročování. Jedno z nich je velmi jemné. Příbuzní jsou spojeni pouty krve, společného života. Ale jejich vztahy jsou tím čistší, čím víc je inspiruje láska. Ta ovšem často vyprchává a na její místo se dostavuje jistý druh rodinného násilí. To zbavuje jednotlivce svobody a ponižuje ho. Toto nebezpečí je velké a musíme se ho stále hledět vyvarovat.

Mluvílo se totiž, že se pomátl na rozumu. Ti, kdo si osvojili moc nad druhými, se nespokojí jenom tím, že jim poroučejí, co mají a co nemají dělat. Posuzují i to, co mluví a co si myslí. V přítomnosti jistých lidí se ztrácí svoboda slova. Autoritativně posuzují to, co druhý řekl. Nesouhlasí-li to s jejich názory, označí se to jako nesmysl. Známe ze zkušenosti, jak častý je tento druh zotročování bližního vlastními názory. Žertovně se říká, že si někdo navykl učit na všech nárožích nebo že má neomylnost ve všem, co ví a neví. Někdy je to prostě zlozvyk. Jindy je to jakási slabost povolání. Učitelé, profesori zapomenou, že už nejsou ve škole, a učí i tam, kde je o to nikdo neprosí. Najantipatičtější jsou však ti, kdo tak jednají z pýchy, z pocitu nadřazenosti kulturní, národní i finanční. Říká se, že se cítí „bohy“ jiných. Ale není to pravda. Bůh jedná s lidmi jinak. Respektuje jejich svobodu a vývoj poznání.

Mluvílo se totiž Když si jeden člověk osvojuje právo posuzovat myšlení druhých, jeho násilí je zjevné. Ale zvykli jsme si jako na přirozené, že se poddáváme tomu, co „se mluví“. Na počátku to možná řekl jednotlivec. Po něm to opakovali druzí, a vzniklo všeobecné mínění. Je v tom procesu něco nesprávného? Člověk je přece tvor společenský. To se projevuje tedy i tak, že je i naše myšlení společné. Kromě toho se skromný člověk rád podřídí úsudku zkušenějších, moudřejších. Vždyť i v církvi platí za normu víry tradice, tj. to, co je společný postoj věřících, to, co se všeobecně v církvi hlásá a píše. Ale přesto si musíme dát pozor, abychom nepřenášli pravidlo, které platí pro společnost svatých, kteří mluví z inspirace Ducha svatého, na společnost profánní, kde se mluví i pod vlivem hříchu a zlých náklonností. V dnešním světě se zdokonalily možnosti informace. Něco „se mluví“ v celém světě. A přece musíme umět rozlišit, jakého ducha jsou ti, co tak mluví.

PONDĚLÍ 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 26. LEDNA 2026

Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): "Je posedlý Belzebubem! Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů." Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: "Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem." To řekl proto, že tvrdili: "Je posedlý nečistým duchem." (Marek 3,22-30)

Kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nedostane odpuštění navěky. Radostné poselství Nového zákona zní: Všechny hříchy se odpouštějí. Ale jak? Nemůže odpustit člověk sám sobě. Mohou mu odpustit druzí v tom smyslu, že na jeho provinění zapomenou nebo z něho nevyvodí důsledky. Ale to, co se stalo, se nedá odčinit. Napravit minulost může jenom Bůh, který je Pánem času a věčnosti. Proto může hříchy odpustit jenom Bůh (srv. Mt 9,3). Apoštolům dal Kristus tuto moc po svém zmrtvýchvstání zvláštním

symbolem: vdechl na ně, tj. předal jim svého Ducha, Ducha svatého. Církev tedy po staletí odpouští hříchy ne zapomenutím nebo lidskou dobrosrdečností, ale silou Ducha Božího. Ale co když někdo v tuto sílu Ducha nevěří? Co když popírá sílu svátostí Kristem ustanovených? Co když vidí v kněžství jen lidskou instituci bez zvláštní milosti Boží? Zapřel Ducha svatého, a tím se zbavil možnosti očistit se, zbavit se od zlého.

Tvrdili, že je posedlý zlým duchem. Způsob, kterým se Židé protivili Duchu svatému, byl daleko horší než pouhá nevěra v Boží poslání. Vysvětlovali Kristovu Boží lásku ve zlém, dokonce v nejhorším slova smyslu. I když ne v takovém stupni, je přesto tento postoj častý v denním životě. Jak vzniká? Pozorujeme skutky bližních, ovšem jenom zvnějšku. Vnitřní úmysl nevidíme. Pokoušíme se jej tedy odhadnout. Tzv. objektivní hodnocení se ne dívá na osobu, ale uvažuje jenom podle skutků. Někdo dal chudému podporu. Řekneme, že je to hodný člověk. Jiný odmítl žebráka. Řekneme, že nemá srdce. Jsme si ovšem vědomi, že je takové hodnocení velice neúplné. Aby bylo pravdivější, je potřeba člověka znát, vědět, jaký je. Pak teprve pochopíme, proč dal podporu nebo proč ji odmítl. Ale kdo zná člověka? Jenom ten, kdo ho má rád. Kdo nenávidí, ten vždycky soudí špatně, vysvětluje všechno ve zlém. Jak často to vidíme, když např. mluví o sobě dva příslušníci rozeštvaných národů nebo dva uchazeči o stejné místo! A co když mají tento postoj lidé k církvi? Chrlí pak ze sebe zlé úsudky.

Je-li dům rozdvojen, nemůže obstát. K posouzení skutků je potřeba znát člověka. Ale to není snadné ani při dobré vůli. Vždyť lidé všelicos předstírají a všelicos zastírají. Staví se navenek jinými, než jsou uvnitř. Dokážou to dělat trvale? Někdy dlouho, ale nakonec se přece jenom nějak prozradí. Jsou rozdvojeni, nemohou obstát. Známkou ctnosti je naopak stálost. Stoičtí filosofové mysleli, že se k ní dojde výchovou a cvikem. Křesťanství naopak učí, že nemůže nikdo bez Boží milosti nadlouho vytrvat v dobrém, zachovávat přikázání. Vidíme-li tedy někoho, kdo dlouho a svědomitě dělá své povinnosti, předpokládáme právem, že žije v Boží milosti. Stará církev uctívala jako světce především mučedníky. Dnes je většina kanonizovaných světců takových, co vedli normální křesťanský život, ale vedli jej vzorně a dlouho. Nebyli rozdvojeni. Proto vydali svědectví o tom, že byl s nimi Bůh, že je milost Boží chránila na všech cestách života.

O tom, že Bůh - Ježíš, je mocný, svědčí úryvek z evangelia. Ježíš vyhání i zlé duchy. Učitelé zákona, kteří žárlí na Ježíše, se snaží pomluvou zvykat jeho příznivce. Ježíš jim na jednoduchém příkladu ukazuje, že není možné, aby zlý vyháněl zlého. Musí zde být někdo silnější, a tím je Bůh. Důvěřujme Bohu. On je mocnější než jakékoliv zlo. S Ježíšem se nemáme čeho bát. Všechno, co děláme, dělejme s ním. Neposuzujme své bližní, protože to není objektivní - lidé něco předstírají a něco zastírají. Jenom Bůh vidí do srdce. Soud patří jen jemu.

ÚTERÝ 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 27. LEDNA 2026

Za Ježíšem přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: "Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!" Odpověděl jim: "Kdo je má matka a moji příbuzní?" A rozhlédl se po těch, kteří seděli dokola kolem něho, a řekl: "To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka." (Marek 13,31-35)

Kdo je má matka a příbuzní? Co je bližšího mezi lidmi než matka a dítě! Bohatou fyziologickou jednotu vyjadřujeme lidovým výrazem: Mají společnou krev. Podle stupně této „společné krve“ se vyjadřuje i větší nebo menší blízkost příbuzenská. A přece naše spojení s Bohem Otcem skrze Krista je těsnější než spojení matky a dítěte. V tomto smyslu se dá porozumět i podivné otázce Ježíšově. Zní skepticky: „Kdo je má matka a kdo jsou moji příbuzní?“ Vypadá to na první pohled, jako by se jich zříkal ve prospěch svých učedníků. Do jisté míry se zříká rodičů muž, který si bere manželku, a žena také. Tak tomu totiž mezi lidmi je. Úzké spojení s jedním umenšuje blízkost s druhým. Ježíš však své spojení s matkou neumenšil tím, že je rozšířil na ostatní. Naopak Maria se stala víc jeho matkou, protože se stala matkou jeho celého mystického těla, celé církve.

Každý, kdo koná vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka. Blízkost příbuzenství se měří stupněm „stejně krve“. Krev pak je symbol života. Vyteče-li, člověk umírá. Tak to vidíme v životě tělesném, živočišném. V duchovním slova smyslu však máme jiný, vyšší princip života. Vznikli jsme stvořitelem Božím slovem. Ale copak může Bůh mluvit? Vždyť nemá ústa. Tak se ptá sv. Basil a odpovídá: U Boha slovo není vnější zvuk, způsobený chvěním jazyka. Je to prosté rozhodnutí jeho vůle, aby něco bylo. To se pak hned stane. Bůh stvořil zemi, nebe, rostliny, zvířata, nakonec pak člověka. Je mezi nimi nějaký rozdíl? Velký! píše sv. Basil. Země a živočichové plní Boží vůli, ale nerozumějí jí. Nemohou ji nekonat, protože nemají svobodu. Člověk však slovu Božímu rozumí a svobodně je uskutečňuje. Je tedy obrazem Syna v Nejsvětější Trojici. On chápe plně Otce a dělá všechno, co u Otce vidí. Napodobíme-li ho, i my vstupujeme do úzkého synovského poměru s Otcem.

Křesťan a příbuzní. Některé příklady a výroky z životů svatých vypadají pohoršlivě. Nejenom utekli z domu, ale nechtěli s rodiči a příbuznými ani mluvit. Sv. František z Assisi hodil otci i šaty, rozešel se s ním ve zlém. Nemůžeme to ovšem považovat za normální postoj křesťana, který má ctít otce i matku. Moralisté sice zdůrazňují, že má být křesťanská láska široká ke všem, ale povinnosti nás vážou především k těm, kdo nám stojí nejbližší. Ale jsou přesto výjimky. Náklonnost k příbuzným je odlesk lásky, kterou miluje Bůh nás a kterou máme my milovat Boha. Jeden byzantský autor píše, že jsou naše pozemské matky tak dobré, protože jsou obrazem matky, kterou máme na nebi, Bohorodičky. O obrazech pak platí zásada, že se uctívají jenom natolik, nakolik mají vztah k tomu, kdo je zobrazen. Klaníme se obrazu Krista, ale víme, že bychom to nemohli dělat, kdybychom při pohledu na obraz zapomněli na Ježíše. Světcí znali dobře své povinnosti k příbuzným, ale opouštěli je, když jim blízcí překáželi v tom, aby šli za Božím povoláním.

STŘEDA 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 28. LEDNA 2026

(Ježíš) začal opět učit u moře. Shromáždil se u něho velký zástup. Vstoupil proto na loď na moři a posadil se. Celý zástup stál u moře na břehu. Učil je mnoho v podobenstvích a ve svém učení jim řekl: "Slyšte! (Jeden) rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padlo některé (zrno) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali ho. Jiné padlo na kamenitou půdu, kde nemělo mnoho prstí; hned sice vyklíčilo, protože neleželo v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo ho, takže uschlo, protože nezapustilo kořeny. Jiné zrno padlo do trní; trní vzešlo a udusilo ho, takže nepřineslo plody. Jiné však padlo na dobrou půdu, vzešlo, rostlo a přineslo užitek: některé třicetinasobný, jiné šedesátinasobný, jiné stonásobný." A řekl: "Kdo má uši k slyšení, slyš!" Když byl (později) sám, ptali se ho ti, kdo byli s ním, spolu s Dvanácti, (jaký smysl mají) podobenství. A řekl jim: "Vám je dáno tajemství Božího království, ale ostatním, kdo jsou mimo, se všechno předkládá v podobenstvích, aby se stále dívali, ale neviděli, stále poslouchali, ale nerozuměli, aby se neobrátili a nebylo jim odpuštěno." A řekl jim: "Nerozumíte tomu podobenství? Jak pak chcete porozumět všem ostatním podobenstvím? Rozsévač rozsévá slovo. Těmi na okraji cesty, kde se slovo rozsévá, (se rozumějí) ti, kteří ho slyší, ale hned přijde satan a obere je o slovo do nich zaseté. (Podobně je tomu) u těch, kde se rozsévá na skalnatou půdu: když to slovo slyší, hned ho s radostí přijmou, ale nemají v sobě kořen, jsou nestálí. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadají. U jiných se rozsévá do trní: ti slovo slyší, ale světské starosti, záliba v bohatství a všelijaké jiné vzniklé touhy slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Těmi pak, u nichž je zaseto do dobré půdy, (se rozumějí) ti, kteří slovo slyší a přijímají a přinášejí užitek: třicetinasobný, šedesátinasobný i stonásobný." (Marek 4,1-20)

Učil je mnoho v podobenstvích. Podobenství je cizím slovem parabola nebo alegorie, to znamená filologicky, že přenáší myšlenku někam dále, než je to, co se doslovně říká. Je to slovní obraz. Řekneme-li, že „vrána k vráně sedá“, nezajímají nás vrány, ale myslíme na lidi, kteří se spolu snadno sbližují. Lidé, kteří mají rádi přesný výraz, kteří myslí matematicky, logicky, obrazným vyjadřováním obvykle pohrdají. Považují to jen za pomůcku, má-li se něco těžšího vysvětlit lidem neinteligentním. Moderní psychologie však znovu oceňuje vyučování obrazné. Skutečnost není jednoduchá a přesná. Obsahuje mnoho stránek, které se přesným vyjádřením ochudí. Kdyby se někdo postavil před Michelangelovu Pietu a prohlásil, že ta socha znamená bolest matky nad mrtvým synem, měl by pravdu. Ale co by zbylo z umění Michelangelova? Náboženská skutečnost pak vysoko přesahuje naše pojmy. Dá se tedy vyjádřit jenom v obrazech a symbolech, „jakoby v zrcadle“, píše sv. Pavel (1 Kor 13,12).

Vám je dáno tajemství Božího království, těm, kdo jsou mimo, se všechno předkládá v podobenství, aby poslouchali a nerozuměli. Podobenství užíváme, abychom něčemu líp a snadněji porozuměli. Jsou ovšem i složitá podobenství. Říkáme jim hádanky: Domeček plný koleček, co je to? Ta otázka naznačuje, že přirovnání hodinek k domečku pochopí jenom ten, kdo je inteligentní a kdo přemýšlí. Staří východní vládcové často mluvili v hádankách, v alegoriích. Ne všichni jejich prohlášením pak rozuměli, a proto se báli, aby

je nestihl trest, že si je špatně vyložili. Budilo to tedy tajemnou bázeň. Výrok Kristův o podobenství nemůžeme jistě vykládat tímto způsobem, jako by to byla povýšenecká nadřazenost. Ale přesto je tu něco podobného. Jeho slova mohou pochopit jenom ti, kdo mu jsou blízcí, kdo mají jeho ducha. Mluví sice ke všem, ale ti, kdo jsou od něho svým životem daleko, mají také daleko k pochopení slov evangelia, která se na první pohled mohou zdát i velmi jednoduchá. Jsou jako hladina hlubokého moře. Povrch se leskne, ale nesnadno oko pronikne do hloubky.

Kdo má uši k slyšení, slyš. I když jsou Boží pravdy tajemstvím, Kristus je přesto zjevuje a vyzývá všechny, aby je podle svých schopností přijali. Kdysi jeden hluchoněmý napsal sbírku básní *Písně z věčného ticha*. Opakoval se tam stále jeden motiv: Svět je plný harmonie zvuků a já, ubožák, z toho nic neslyším! Je zajímavé, že v duchovním smyslu rozvíjí podobnou myšlenku sv. Basil. Celá příroda je podle něho podobenství. Bůh tu mluví v tisícerych hlasech. Bohužel, většina lidí je neslyší, nemají uši otevřené k slyšení. Jejich srdce je zaplněno jinými zvuky, hřmotem světských zájmů. Jsou to v pravém slova smyslu hřmoty, ne tóny, protože jim chybí harmonické sladění. Starověký Pythagoras mluvil o harmonii sfér. Hvězdy se totiž pohybují podle matematicky přesných poměrů. Je tedy celý vesmír symfonií. Jen vyvolení ji však slyší. Křesťané nemají v úmyslu slyšet iluzorní zpěv hvězd, ale skutečnou existenciální harmonii Božího zjevení, pronikajícího do světa skrze Syna v Duchu svatém.

ČTVRTEK 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 29. LEDNA 2026

Ježíš řekl zástupům: "Přináší se snad svítilna, aby byla dána pod nádobu nebo pod postel, a ne na podstavec? Nic totiž není skryté, aby se to neprojeвило, a nic není utajené, aby to nevyšlo najevo. Kdo má uši k slyšení, slyš!" Dále jim řekl: "Dávejte pozor na to, co slyšíte! Jakou mírou měříte, takovou se naměří vám, a ještě vám bude přidáno. Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má." (Marek 4,21-25)

Světlo pod kbelík. Světlo je časté téma v Bibli. Je to mnohoznačný symbol. V přirozené mluvě se spojuje s poznáním. Vidíme to, co je ve světle, ve tmě všechno mizí. O moudrých lidech říkáme, že vidí jasně, nevědomí mají naopak mlhavé představy. Ale to nepovažujeme za přirozené. Bůh nám dal světlo rozumu, abychom skutečnost poznávali, abychom sebe a všechno kolem nás chápali. Bůh stvořil člověka k svému obrazu a podobenství (Gn 1, 26-27), to znamená podle řeckých Otců církve, že mu dal smysl, rozum schopný poznávat, vidět tak, jak vidí Bůh. V jakém stupni má tuto schopnost? Scholastikové byli optimističtí a tvrdili, že se dá pochopit všechno, co existuje, ovšem s pomocí Boží. Mystikové proto zdůrazňují, že existuje tajemství, do kterého nás může uvést jenom Bůh. Ale ani oni nepohrdají přirozeným světlem rozumu. Je-li užitečný k poznání přírody, v matematice, ve filosofii, má svou důležitou funkci i v náboženství. I tu si musíme počínat rozumně, snažit

se evangelium a tradici církve poznávat den ze dne líp, abychom nedávali „pod kbelík“ světlo, které nás má vést na cestě ke spasení.

Nic totiž není skryto, než aby se to pak projevilo. Lidové vydání této průpovědi má morální závěr. Říkáme: „Lež má krátké nohy, daleko nedorazí.“ Vyjadřuje to všelidskou zkušenost, konstatuje ji, ale neudává důvod. Ten se najde v teologii. Bůh stvořil všechno svým slovem, a to slovo se v dějinách postupně zjevuje. Hřích je od počátku umlčuje, zastírá smysl všech věcí, zahaluje pravdu. Ale nemůže zastavit vývoj dějin spásy. Kristus osvobozuje svět od hříchu, vede jej tedy k pravdě. Když mluví kazatelé o posledním soudu a konci světa, rádi rozvíjejí tuto myšlenku: Lidé, kteří zažili tzv. „klinickou smrt“ a měli zážitek umírání, často vypravují, že viděli celý svůj život jakoby na dlani, dobro i zlo, všechno vešlo do vědomí. Tak tomu má být i na konci světa, ale ve smyslu univerzálních dějin. Kazatelé tu ovšem spíš zdůrazňují negativní stránku: napomenutí, abychom se varovali hříchu a netěšili se, že o tom nikdo neví. Všecko, co děláme, bude na očích celého světa.

Vítězství pravdy. Obrazy posledního soudu bývají rozděleny na dvě části. Inspirují se textem sv. Matouše (Mt 25, 31-45), který umísťuje odsouzené na levici a spravedlivé na pravici. Světlo a tma se tedy oddělí, vidíme jejich protiklad. Je to ovšem zobrazení částečné. Vycházející slunce se nepostaví vedle tmy, ale zažene ji ze světa. Ozáří svým jasně celou zemi. Kristus je slunce budoucího věku. Celý svět tedy zazáří jeho pravdou. Ve světle dostávají hodnotu formy a barvy, které předtím nemohly vyniknout. Všechny naše dobré skutky jsou prozatím jako bezbarvé. I nám samým se zdají maličkostmi, které nic zvláštního ve světě nezmohou. Ale i to je klam. Až plně zazáří Kristovo světlo, uvidíme, jak velké věci jsme malými skutky udělali a jak my malí se staneme opravdu velkými po pravici Kristově.

PÁTEK 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 30. LEDNA 2026

Ježíš řekl zástupům: "Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí, nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned (člověk) vezme srp, protože nastaly žně." Řekl také: "K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobenstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu." Mnoha takovými podobenstvími jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobenství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval. (Marek 4,26-34)

Boží království je semeno, které klíčí. Vyprávěli skutečný případ. Mladý člověk, student matematiky, tvrdil, že je ateista, že nepřijme žádné náboženství. K tomu, aby našel cíl života, říkal, stačí, aby dělal každému dobře. A skutečně se podle toho řídil. Pomáhal, kde mohl. Ale vývoj šel svým směrem. Pomáhal v těžkých dobách i věřícím, nakonec sám uvěřil a stal se dokonce knězem. Víra totiž není ideologie, ale život. Život pak je na

počátku nejasný. Zásada „dělat dobře“ byla už na začátku víry v Boha Otce, který je pramen všeho dobrého. Roste tedy ve víře jednotlivý člověk, rostlo zjevení ve Starém zákoně, roste i církev. Bůh neukládá tedy nikomu větší břemeno, než by mohl unést, a na nás nežádá nic jiného, než abychom v každém okamžiku dělali to, co je naše povinnost a sledovali tu inspiraci, kterou vnuká svědomí. I to je totiž živý Boží hlas v srdci člověka. Tam mluví potichu, zvolna, harmonicky. Co je tedy člověk? Není už to, co byl včera, není plně to, co je dnes, není ještě, co bude zítra. Ale ve skutečnosti je to všechno, protože Bůh vidí současně celý jeho vývoj.

On ani neví jak. Venkované chodí okolo polí a rádi pozorují, jak obilí roste. Růst v přírodě se dá pozorovat. Dá se vidět i vývoj lidské duše? Pokud jde o růst vědomostí, kontrolujeme jej dokonce odborně zkouškami. I vývoj mravní je do jisté míry pozorovatelný. Proto tvrdíme o někom, že se polepšil nebo pohoršil. Jádrem duchovního života je však v tom, jak jsme proniknuti Duchem svatým. To pak je tajemství, které se zjevuje navenek jenom velmi nedokonale. Proto nemůžeme o nikom soudit neomylně, nemůžeme říci, že známe jeho pravou hodnotu před Bohem. Ale ani my sami o sobě nevíme, jak vysoko jsme v duchovním životě dorostli. Rozhodně není neomylným měřítkem pocit, že jsme bez viny. Právě naopak světci se cítili obyčejně velkými hříšníky. Svátosti, hlavně sv. přijímání, v nás rozmnožují milost, dávají tedy růst vnitřnímu životu, a přece se to v pocitech obyčejně neprojeví. Platí tu tedy zásada sv. Pavla, že spravedlivý žije z víry (Řím 1,17), doufá v to, co zatím nevidí.

Jakmile to zrno dovolí, hned se on pustí srpem do díla, protože tu jsou žně. Dříve se začínalo čtení evangelia v kostele slavnostními slovy: „Za onoho času...“ Dnes se od toho upustilo, protože to zní zastarale. Ale něco jsme tím ztratili. Všechno, totiž to, co Ježíš udělal nebo řekl, se stalo v jisté, Bohem určené, době, v plnosti času. I v životě přírody se nic nenavrací. Obilí je třeba sklidit z pole v pravý čas, ovoce se trhá v době zralosti. I vnitřní život člověka, který se vyvíjí, má svůj nenavratitelný rytmus. Žádný opravdu dobrý skutek se nedá odložit na zítřek. Pochopíme to, když si uvědomíme, že všechno dobré, kterého jsme schopni, je odpověď na Boží lásku. I mezi lidmi, kteří se mají rádi, narušuje poměr váhavost v odpovědi k nabídce druhého. Kdyby byl duchovní život jenom jakési „hromadění zásluh“, dalo by se říci, že se jeden den přičiníme víc a druhý den si dáme volno. Inspirace Boží se naopak nevracejí, mají svůj čas, proto nás vyzývá žalm (Žl 95,8), který se modlíme na počátku církevních Hodinek: „Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu, nezatvrzují svá srdce!“

SOBOTA 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 31. LEDNA 2026

Jednoho dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: "Přeplavme se na druhý břeh!" Rozpustili tedy zástup a vzali (Ježíše) s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: "Mistře, je ti to jedno, že hyneme?" Probudil se,

pohrozil větru a poručil moři: "Mlč! Bud' zticha!" A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: "Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?" Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: "Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?" (Mk 4,35-41)

Přepравíme se na druhý břeh. „Výraz „druhý břeh“ se stal v křesťanské literatuře symbolickým. Stojí-li lidé na opačných březích široké řeky nebo jezera, mávají si, volají na sebe, ale dívají se na stejnou vodu ze dvou opačných stran. Tím podobenstvím se vyjadřuje dvojí pohled na skutečnost: pohled světský a pohled duchovní. Je to převrácení hodnot, kterým začíná horská řeč Kristova, osmero blahoslavenství (Mt 5, 1n). Světcí se vyznačují tím, že mají opačný vkus než lidé kolem nich. Proto to často vyjadřovali i v

oblékání. Ale to je jenom vnější projev. Sv. Ignác z Loyoly si přeje, aby to byl především způsob myšlení, abychom nedbali na to, co se světu líbí a co lidé vyhledávají. Mentalita Kristova je totiž opačná. Abychom ji získali, je potřeba se přepравit na druhý břeh, opustit půdu, na které stojím. Ta se vyznačuje vším tím, co se vyjadřuje slovem egoismus. Na druhém břehu pak je láska.

Tu se strhla velká větrná bouře. Bouře obvykle vznikají tam, kde se projeví velké povětrnostní rozdíly. Je to snaha o vyrovnaní mezi oblastí horka a chladu. Mezi smýšlením světa a smýšlením Krista jsou nesmírné oblastní rozdíly v duchovním slova smyslu. Proto ty, kdo se obrazně přepравují z jednoho břehu na druhý, stihne velká bouře. Bývá obvykle ve formě vnitřního zmatku a nepokoje. Pěkně ten stav popisuje sv. Augustin ve svých Vyznáních. Přiznává se, že mu obrácení nebylo lehké. Dávno už poznal Boží pravdu, ale všechno se v něm vzpíralo tomu, aby začal nový život. Moje světské záliby a choutky, píše, se na mě vrhly a žalovaly: „Jak budeš žít bez nás?“ Zásadní změny života se pochopitelně každý bojí. Strach pak pobouří fantazii, podráždí nervy. Jak se má člověk v takové situaci zachovat? Je potřeba si připomenout, že ty potíže prožili i jiní a že nejsou tak těžké, jak se zdají. I sv. Augustin se uklidnil pověstnou větou: „Mohli to tamti muži a tamty ženy, co bys to nedokázal ty, Augustine?“

On však ležel na zádi lodi a spal. Obraz Krista spícího na lodi uprostřed bouře symbolizuje autorův stav duchovní neútechy. Zdá se, že se rozpoutaly ve světě všechny zlé síly, zatímco se vzdálil Bůh a jako by nevnímal. Už v žalmech čteme zvolání: „Hospodine, probud' se!“ (srv. Žl 78,65). Je to ovšem antropomorfismus. Bůh nemůže spát. Spíš se dá říci naopak, že usnula naše víra v něho. Ale i tento stav je důležitá duchovní zkouška. Jsme vždycky nakloněni k tomu, abychom považovali za skutečné to, co vidíme a cítíme, a za neskutečné to, co neproniklo do psychologického stavu člověka. Bůh, jeho milost, jeho síla naopak převyšují všechno lidské poznání a cítění. Zdá se nám proto, že tu Boží pomoc není, že Kristus spí. Voláme, aby se probudil. Ale je lépe se modlit, jak říká sv. Augustin, aby se probudila naše spící víra v toho, kdo vždycky bdí nad námi.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (4. 1. 2026)

PUSTIMĚŘ: 3.480,-Kč; **DRYSICE:** 3.670,-Kč; **PODIVICE:** 2.230,-Kč; **TOPOLANY:** 1.370,-Kč
Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

18. LEDNA – SV. MARKÉTA UHERSKÁ

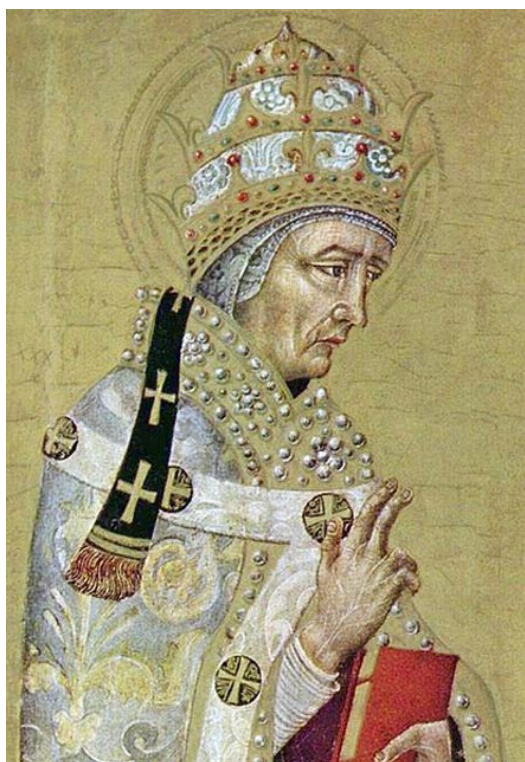
Narodila se roku 1242 v Klisse na území Maďarska jako dcera uherského krále Bély IV. a Marie Laskariny. Otec z vděčnosti za vítězství nad vpádem nepřátelských bojovníků zaslíbil ji Bohu. Od útlého dětství byla proto vychovávána ve vesprinském klášteře u dominikánek. Když do něj poprvé vcházela, zahleděla se na Kristův kříž a vysvětlení: "to je Spasitel," mělo vliv na celý její další život. Už na začátku dospívání se rozhodla zasvětit svůj život Kristu. Ve 14 letech se objevily nabídky k sňatku, lákavé zejména pro královského otce. Jednou z nabídek bylo i manželství s českým králem. Král Běla v něm viděl usmíření a zajištění míru. Markéta se však ničím nedala od Krista odradit a byla ochotna raději zemřít než porušit věrnost Pánu a Spasiteli, jemuž se zaslíbila.

Od dětství ji fascinovala skutečnost ponížení Boha pro naše vykoupení skrze kříž. Chtěla dát srdce za Srdce a lásku za Lásku. Nehledě na stavovské rozdíly a společenské požadavky doby konala ráda službu u těžce nebo infekčně nemocných a další skutky lásky i asketické kajícího. Král Běla kvůli ní na Zaječím ostrově naproti Budě založil dominikánský klášter a daroval jí třísku z Kristova kříže, kterou s důvěrou a láskou u sebe nosila. Vyčerpaná hrdinnou obětavostí a jakoby strávena láskou k trpícímu Kristu odešla do jeho království již ve 28 letech. Šest let po své smrti byla už blahorečena a v roce 1943 Piem XII. kanonizována.

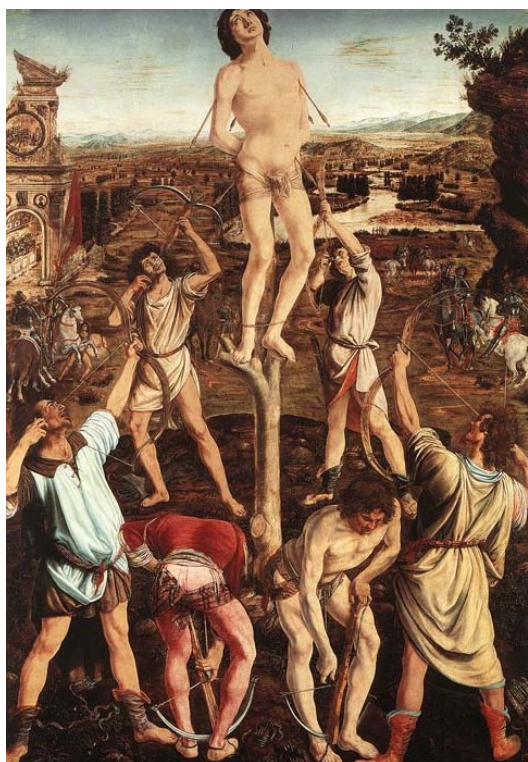

20. LEDNA – SV. FABIÁN

Fabián pocházel z italského venkova, jeho otec byl rolník. S přáteli zašel do Říma podívat se na volbu nového papeže, která se konala týden po smrti papeže Anteroše. Během volby se nad Fabiánem objevila bílá holubice a ozval se hlas: „Ty budeš posvěcen na římského biskupa.“ Protože všichni ve zjevu holubice viděli Boží znamení, byl zvolen 19. nástupcem apoštola Petra. Biskup Fabián rozhodl o rozdělení duchovní správy Říma na sedm obvodů a pro každý vybral jednoho jáhna. Přitom měl na mysli zajištění péče o chudé, kterou jáhny pověřil. Zajistil jim také

prostory pro bydlení, útulky, zřídil dobročinné ústavy. Během 14 let působení nechal budovat stavby v cemeteriích s rozšířením hřbitovů. Řešení největších mimořádných problémů se týkalo církevních obcí v Africe. Tamní biskupové, scházející se každoročně na synodě, odsoudili biskupa Privatuse z Lambesy, proti jehož bludu psal ostrá slova nejen Damián z Kartága, ale i Fabián z Říma, který jej sesadil z úřadu. Kartágo mělo na 30 až 40 tisíc křesťanů. Po smrti Donáta převzal duchovní správu pozdější světec Cyprián a problémy související se svobodou pokračovaly pro velké lpění na pozemských věcech. Také v současnosti vidíme kolem sebe něco podobného. Za pronásledování je znát mezi křesťany více lásky a ve svobodě větší sklon k sebelásce. Svoboda na africké křesťany prý působila zhoubně. Začali být ziskuchtiví, tvrdí, docházelo ke smíšeným sňatkům, k uvolnění morálky. To vše tížilo i Fabiánovo srdce. Znovu si připomeňme, že jen láska dělá světce, kterým se otevírá nebe a nemůže tomu být jinak. V září 249 byl za císaře svolán Decius, který vedle zastavení tažení Gotů si dal za cíl změnu mravů. Za největší zlo pro Řím považoval křesťany jako organizaci, proto zakázal jejich náboženská shromáždění a v první řadě se zaměřil na ty, kteří jim předsedali. Senátora Valeriána pověřil cenzorským úřadem s úkolem odstranit křesťanské zvyky. V císařském rozkazu bylo, že všichni podezřelí z křesťanství jsou povinni činem projeviti svůj souhlas s bohoslužbou uznávanou císařem. Musí obětovat bohům a zúčastnit se náboženských hostin k jejich počtě. Provádění měly zajistit v každé obci zvláštní výbory, které pak vydávaly potvrzení o vykonání oněch pohanských úkonů. Kdo se nechtěl nechat donutit, přišel o vše, co vlastnil. Z toho důvodu se výbory zajímaly o ty, kdo měli více a kteří ještě pomáhali druhým. Výše uvedenou informaci je vysvětlen i vznik situací, jakými procházelo mnoho svatých mučedníků. Představený biskup Fabián byl pro věrnost svému úřadu popraven v prvních dnech, jak dosvědčuje Cyprián, ale neuvádí způsob mučednické smrti. Traduje se, že byl sťat mečem. Dle značky v nápisu na mramorové desce "Fabianoe epi MTR" jde o stejný rukopis jako na hrobě sv. Ponciána a o uznání, rovnající se kanonizaci mučedníka. Ostatky sv. Fabiána byly asi ve IV. století z Kalistových katakomb přeneseny pod oltář baziliky sv. Šebestiána s jehož jménem byl dán v litaniích do jedné prosby. Společný svátek uvedl již r. 354 Filokalův kalendář.

SV. ŠEBESTIÁN

Šebestiánova matka byla z Milána, otec byl úředníkem v Narboně na jihu Francie. Není zcela jisté, na kterém z těchto dvou míst se Šebestián narodil. V Římě se stal důstojníkem císařské stráže. Navštěvoval uvězněné křesťany, sytil je, těšil a povzbuzoval k vytrvalosti ve víře. Na utvrzení svých slov o ceně věčného života uzdravil z nemoty Zoë, manželku kancléře, a obrátil na víru žaláčníky, prefekta a další. Císař, když se dozvěděl, že Šebestián je křesťanem, rozkázal, aby svlečen byl přivázan ke sloupu a vojíni do něj stříleli šípy. Stalo se tak a vojíni jej pak v bezvědomí opustili. Irena, která jej chtěla pohřbít, zjistila že žije a ve svém domě jej ošetřila. Po uzdravení opět předstoupil před císaře, aby hájil

křesťany, a žádal i po něm obrácení. Ten jej však dal v cirku zbičovat a dotlouci železnými sochory. Jeho tělo bylo vhozeno do stoky, ale křesťané je našli a pohřbili v katakombách při Via Appia. Začátkem IV. století byl prostor u jeho hrobu rozšířen na kryptu, kterou schodištěm spojili s bazilikou a tu později přejmenovali podle tohoto světce.

21. LEDNA – SV. ANEŽKA ŘÍMSKÁ

Měla necelých 13 let, byla ještě dítě, ale svou statečností předčila muže. Pro statečnost ušlechtilého srdce, za kterým nebyla pozadu ani její tělesná krása, byla vychvalována světci: Ambrožem, Damasem, Jeronýmem. Měli k poznání jejího příběhu mnohem blíž, i když se odvolávají na ústní podání. To mohlo být zabarveno nadšením pro tuto mladou mučednici. Tím nejpodstatnějším na její svatosti bylo její srdce, o němž legenda mnoho nemluví. Více toho zaznívá z Ambrožova chvalozpěvu, když na ni ukazuje jako na "učitelku ctnosti i přes její mládí." Vznešeně zní slova, která cituje jako definitivní rozhodnutí: "*At mne dostane ten, který si mne první vyvolil!*" Myslí tím Ježíše, který ji měl v srdci od počátku a vážnost svého vyvolení potvrdil na kříži. Anežka na lásku odpovídá láskou, kterou načerpala u svého milého. Přejdeme-li k obsáhlé legendě, najdeme v ní rozhovor, ve kterém tohoto milého vychvaluje, když ji chce pro sebe získat syn prefekta. Do úst jsou jí vkládána slova, připomínající stylem či obsahem různá místa Bible: "Můj snoubenec je nad všechny smrtelné hochy. Jeho kráse se diví slunce a žasne nad ní měsíc. Můj ženich je všemohoucí, třesou se před ním knížata, andělé mu slouží a nebe je jeho trůnem. Dotkne-li se hor, vydávají dým, pohrozí-li moři, utiší se jeho vlny. Jeho dech uzdravuje nemocné a jeho slovo křísí mrtvé... On jediný má lásku pravou, nikdo nemiluje nad něj srdečněji a upřímněji. Vše dal za svou choť. Kvůli mně opustil nebeskou blaženost, mnoho trpěl a za mne obětoval svůj život. Zlatým prstenem víry si mne zasnoubil, ve skvostné roucho milosti mne oblékl, opásal páskou statečnosti, ověnil čistotou panenskou. Ještě mnohem více mi slíbil, zůstanu-li mu věrna. Kterak bych mohla takového opustit?" Věrna Kristu se nenechala přinutit k obětování kadidla bohyni Vestě a věřic v pomoc svého nebeského snoubence nezalekla se zhýralců, kterými jí hrozili, když ji vlekli do nevěstince. Podle legendy délka vlasů nahradila stržený oděv a oslnivá zář vyvolala u mnohých respekt. Jen jeden se opovážil k ní přiblížit a padl jako mrtev. Dle některých syn prefekta. Jeho otec slíbil, že uvěří, bude-li mu vrácen život. Stalo se tak po Anežčině modlitbě. Ona však byla obviněna u jiného soudce z čarodějnictví a na základě jeho rozsudku popravena. Způsob popravy popisuje jen legenda, podle níž jí plameny hranice neublížily. A chvalozpěv uvádí: "Když byla násilím vlečena k pohanským oltářům v plamenech, rozpráhla ruce ke Kristu a v modlářském obětišti byla připravena znázornit trofej Pána." Ambrož dále mluví o úžasu všech, protože se stala svědkem Boha, ač ještě neměla věk pro rozhodování sama o sobě. Po zázraku nařídil druhý soudce Anežku popravit mečem. Legendární vyprávění se liší jen v tom, zda byla sřata nebo krátkým mečem či dýkou jí bylo prořato hrdlo, jako když se zabíjí beránek.

"Přijmi Ježíši mou duši, za kterou jsi podstoupil bolestnou smrt", to byla její poslední slova. Nařikajícím rodičům se později zjevila ozářena nebeskou slávou, s bělostným beránkem u boku. Beránek je symbol pro Ježíše Krista jako "Beránka Božího." (srov. Jan 1,29) Beránek je v latině agnus a Agnes je Anežka. Nad jejím hrobem na Via Nomentana nechal Konstantin Veliký na prosbu své dcery zbudovat baziliku, které dal dnešní podobu papež Honorius I. V ní se každoročně o svátku svaté Anežky žehnají dva beránci, jež jsou darem pro papeže. Z jejich vlny se tkají pásy zv. palia, které papež předává novým arcibiskupům jako odznak jejich úřadu. I tyto souvislosti bývají u životopisu Anežky často uváděné.

22. LEDNA –SV. VINCENC ZE ZARAGOZY

Pocházel z Aragonie (území dnešního Španělska). Své vzdělání dovršil pod patronací biskupa Valeriána v Zaragoze. Ten jej také vysvětil na jáhna a učinil z něj svého pomocníka k hlásání Božího slova. Vincenc se osvědčil svým řečnickým nadáním a dalšími ctnostmi. Za pronásledování císařem Diokleciánem byl ve Valencii u moci Publius Dacián, který pilně plnil císařovy rozkazy. Jím pověření biřící odvedli v řetězech biskupa Valeriána i s jeho jáhnem k Daciánovu soudu do Valencie. Mladý Vincenc vystupoval jako mluvčí biskupa a velmi neohroženě hájil víru. Prohlásil: "Jsme křesťané a vyznáváme víru v Ukřižovaného Krista a jsme hotovi za ni položit i život." Daciánovi, který jej dal krutě zmučit na skřipci, řekl: "Jsem připraven trpět pro Krista víc, než tvá zloba může vymyslet." Byl rozdrásán a pečen na rožni. Potom se mu v žaláři rány podivuhodně zahojily a zemřel. Některé zprávy uvádí, že biskup Valerián byl poslán do vyhnanství, jiné, že zemřel už ve vězení. Tělo Vincence mělo být potravou dravců, ale dle legendy tomu zabránila přítomnost havranů. S velkým kamenem pak bylo tělo vhozeno do moře. Přesto je křesťané našli vyplavené na břehu a s úctou pohřbili. Sv. Vincenc je jedním z umučených jáhnů vzývaných v litanii ke všem svatým.

24. LEDNA – SV. FRANTIŠEK SALESKÝ

Premilý svatý! Prečetl jsem knihu, která se týká Tebe. "Svatý František Saleský a naše lidské srdce". Napsal ji nedávno Henri Bordeaux, člen Francouzské akademie. Avšak Tys už dávno předtím napsal, že máš srdce lidské, které je schopno dojetí, má porozumění pro jiné a uvědomuje si skutečnost, že lidé nejsou pouzí duchové, ale bytosti cítící. Srdcem lidským jsi miloval četbu a umění. Sám jsi psal s citlivostí velmi jemnou, dokonce jsi dodával odvahy biskupu Camusovi, aby psal romány. Obracel ses na všechny, abys rozdával všem. Již jako student v Padově ses rozhodl, že se nikdy nebudeš vyhýbat rozhovoru s osobou jakkoliv nesympatickou a nebo velmi nudnou, ani nebudeš takový rozhovor zkracovat. Chtěl jsi být skromný, nikdy ne drzý, svobodný, ne přísný, mírný, ne strojený, smírlivý, bez malicherných sporů. Dodržel jsi, co sis umínil. Když Ti Tvůj otec vybral hezkou a bohatou nevěstu, laskavě jsi odpověděl: "Otče, viděl jsem mademoiselle, ale ona si zaslouží něco lepšího nežli mne." Ať už jsi byl kněz, misionář či biskup, svůj čas jsi zasvětil jiným - dětem, chudým, nemocným, hříšníkům, měšťanům, prelátům a

princům. Jako mnozí jiní setkával ses i Ty s nepochopením a odporem. Tvé lidské srdce tím trpělo, ale nepřestalo odpůrce milovat. Někde jsi napsal: "To nejcennější ve vesmíru je člověk. To nejvyšší v člověku je duch. Dokonalost ducha spočívá v lásce a dokonalost lásky vrcholí v lásce k Bohu." Podle Tebe tedy vrcholná hodnota ve světě je láska k Tvůrci. Jsi přesvědčen, že Boha je třeba milovat především. Chce někdo polepšit lidi? Ať je učí milovat Boha! Jakmile zahoří v jejich srdcích tato láska, ostatní přijde samo. Moderní lékařská věda konstatuje, že nelze léčit nemoc lokálně, jestliže se neléčí celé tělo všeobecnou hygienou a posilujícími léky. Jindy vysvětluješ: "Lev je mocné zvíře, má mnoho úkrytů. Může také spát na cestě, kudy chodí jiná zvířata, a bez obav, jako by spal ve skrytém doupěti." A z toho pak vyvozuješ: "Staňte se duchovními lvy. Naplňte se silou lásky k Bohu a nebudete se obávat "zvířat", totiž poklesků." Soudíš, Františku, že takový byl systém svaté Alžběty Uherské. Tato princezna byla povinna účastnit se plesů a dvorských radováněk. Místo, aby ve světské společnosti utrpěla ztrátu, měla z toho duchovní zisk. Proč? Protože ve větru (pokušení) velké plameny (lásky k Bohu) se rozhoří, zatímco malé plamínky uhasnou. Milenci tohoto světa si často šeptají: "Tvé srdce je mým útočištěm." Později shledají, že útočiště je nevyhovující a chtějí je opustit, protože jejich srdce zchladlo. Napsal jsi jednou: "Sotva vyletí včelí královna do pole, hned ji obklopí celý její roj. Právě tak láska k Bohu nevstupuje do srdce jinak než s doprovodem jiných ctností, které se v něm usídlí." Domníváš se, že předepsat ctnost člověku, který Boha nemiluje, je jako bychom předepsali bez přípravy namáhavá cvičení vyčerpanému organismu. Posílnit organismus láskou k Bohu je naopak něco jako příprava horolezce, aby mohl bez nebezpečí vystupovat k vrcholům svatosti. Ale o jakou lásku k Bohu se jedná? Existuje i taková, která spočívá ve vzdychání, zbožném poplakávání, v pohledech sladce upřených k nebi. A pak je ještě jiná, mužná, upřímná. Takovou měl Kristus na hoře Olivetské, když zvolal: "Ne má, ale tvá vůle se staň!" Ty, svatý Františku, doporučuješ jen tuto zbožnost. Kdo miluje Boha, musí nastoupit na loď svého Pána zcela rozhodnut, že souhlasí s přístavem, který byl určen na Pánův příkaz, že souhlasí se směrnicemi jeho zástupců, že přijímá všechny situace a okolnosti, které Pán dopustí.

Milý světče, vymyslíš sis interview s královnou Markétou ve chvíli, kdy nastupuje na loď se svým manželem, svatým Ludvíkem, francouzským králem, aby odpluli na Východ. "Kam cestujete, Madame?" "Tam, kam jede král." "Víte přesně, kam král jede?" "Řekl mi zhruba, ale nemusím vědět, kam jede. Pro mne je hlavní, že jedu s ním." "Jestli jsem dobře rozuměl, Madame, vy o tom cestování vlastně nevíte vůbec nic." "Přesně tak. Jen to, že budu ve společnosti svého manžela, kterého miluji." "Váš manžel se odebere do Egypta, navštíví různá města a půvabné kraje. Máte v úmyslu také jet do oněch míst?" "Abych řekla pravdu, ani ne. Nemám totiž žádné úmysly, přeji se jen, abych byla u svého krále. Místa, která on navštíví, nemají pro mě význam, leda ve spojitosti s ním. Nejedu tam pro sebe, následuji manžela. Netoužím po cestování, ale jsem spokojena, že jsem s ním." Bůh je král a my jsme Markéta, jestliže milujeme Boha opravdu. Ach, Františku, kolikrát a kolika způsoby Tě napadla tato myšlenka: "Cítit se u Boha jako v matčině náruči. Nezáleží na tom, zdali nás nese na ruce pravé či levé, nechme, ať to dělá, jak On chce."

"Kdyby Panna Maria svěřila Ježíška nějaké řeholnici, co by ta sestríčka dělala?", ptal ses sám sebe a dal sis odpověď: "Nechtěla by už dát to Děťátko od sebe. Ale to by byla chyba. Stařec Simeon přijal Dítě do své náruče radostně, ale také je zase radostně vrátil." Nesmíme příliš naříkat, když musíme odložit hodnost, místo, funkci, jestliže přišel čas a je to na nás požadováno. V domě Božím neodmítejte žádnou práci. Kuchař nebo umývač

nádobí, sluha, příručí nebo pekař, to je jedno. Jestliže se Králi zalíbí povolat nás do svého užšího poradního sboru, půjdeme, aniž bychom se tím vzrušovali. Víme přece, že odměna není závislá na umístění, ale na naší věrnosti ve službě. Takto jsi smýšlel Ty. Jsou však lidé, kteří v tom vidí jakýsi druh orientálního fatalismu. Ale nemají pravdu. "Lidská vůle je paní svých lásek, jako je mladá dívka paní svých nápadníků", píšeš. "Tou paní je potud, pokud se pro některého nerozhodne. Jakmile volila a provdala se, situace je opačná. Dřív byla paní a nyní je poddaná tomu, kdo se stal její kořistí. Vůle si také může zvolit předmět své lásky podle libosti. Ale jakmile se rozhodne, je v područí. Je ovšem pravda, že vůle má jinou svobodu než vdaná žena, protože vůle může svou láskou odstrčit, kdykoliv chce. Dokonce i lásku Boží, která vylučuje jakýkoliv fatalismus." Kdyby Tě slyšeli politikové, kteří posuzují skutky podle úspěchu! Je to podnik úspěšný? Pak z toho plyne zisk.

I bezvýsledná činnost má cenu, byla-li podnikána z lásky k Bohu. Zásluha plynoucí z nesení kříže není závislá na tíži kříže, ale na způsobu, jak jej neseme. Proto může být záslužnější nést malý slaměný kříž nežli veliký kříž ze železa. Jíst, pít, procházet se z lásky k Bohu může mít větší cenu nežli půst a bičování. Zacházíš, můj svatý, ještě dále, když říkáš: "Láska k Bohu může v jistém smyslu měnit skutky indiferentní, dokonce riskantní ve skutky dobré." Jsou tím myšleny ony hazardní hry a plesy, samozřejmě ve Tvé době, jestliže se jim člověk věnoval ledabyle. Ne se zalíbením po krátkou dobu, ale ztřeštěně do únavy. Účastnil-li se jich častěji než zdrávo, protože potom hrozí, že se z nich stane zaměstnání místo zábavy.

Musíme hledět více na hodnotu svých činů nežli na jejich počet a velikost. Četl jsi popis zbožnosti, kterou přisuzuje téměř Tvůj současník Rabellais Gargantuovi? "Dvacet sedm nebo třicet mší denně, celá sada Kyrie eleison, že by stačila pro šestnáct poustevníků..." Jestliže jsi to četl, dal jsi na to odpověď, když jsi poučoval své řeholní sestry: "Je dobré jít stále výš a výš, ale nikoliv v počtu zbožných úkonů, nýbrž v jejich zdokonalování. Loni jste se postily třikrát týdně. Letos to chcete zdvojnásobit. Tím pokryjete celý týden. A co příští rok? Budete se snad postit 9 dní v týdnu dvakrát denně? Pozor! Je to pošetilst, chce-li někdo zemřít mučednickou smrtí v Indii a přitom zanedbává své denní povinnosti." Jinak řečeno - necvičte se ve zbožných úkonech, cvičte se ve zbožnosti. Duše není cisterna k naplnění, ale fontána, ze které musí tryskat! Nejedná se jen o duše řeholnic. Podle těchto zásad přestává svatost být výsadou klášterů a stává se uskutečnitelná, ba závazná pro všechny. Není to lehké (je to cesta křížová!), ale celkem normální. Někteří uskutečňují svatost činy a nebo heroickými sliby. Je však hodně těch, kteří ji realizují konáním běžných povinností všedního dne, ale dělají to nevšedním způsobem. Proč toužit po přísných kláštorech, když tam nejsme povoláni? Nenapodobujme rozmarné lidi, kteří si na podzim přejí třešně a zjara hrozny vína. Buďme pozorní k tomu, co po nás žádá Bůh podle našeho stavu. Tak jsi, svatý Františku, napsal jisté paní: "Madame, je třeba trochu zkrátit modlitby, abyste nezameškala domácí práce. Jste vdaná, buďte zcela vdaná bez přemrštěného studu. Neunavujte svou rodinu tím, že se příliš zdržujete v kostele. Mějte takovou zbožnost, aby si ji oblíbil také váš manžel. To ovšem učiní jedině tehdy, jestliže bude cítit, že mu patříte."

Nuže, zde je ideál lásky k Bohu, žitý uprostřed světa. Necht' muži i ženy letí k Bohu na křídlech modlitby, ale ať mají také nohy na zemi, aby mohli přátelsky doprovázet jiné lidi. Ať nenosí pohřební obličej, ale naopak se usmívají jako ti, kteří jsou na cestě k blaženému příbytku Pána.

(Jan Pavel I.)

27. LEDNA - SV. ANDĚLA MERICI

Anděla Merici, současnice Dürera a Koperníka, Kryštofa Kolumba a Vasco de Gamy, Michelangela a Rafaela, Ignáce z Loyoly a Terezie z Avily, Martina Luthera a Thomase Müntzera, žila v severní Itálii na březích jezera Lago di Garda v době renesance. Narodila se 1. 6. 1474 v Desenzano u Verony na severu Itálie. V 15 letech již neměla ani jednoho z rodičů a jako sirotek byla se svou sestrou vychovávána u strýce v Salò. Nedostalo se jí klasického vzdělání, ale již od dětství ji vedla touha následovat svaté. Po brzké smrti své sestry vstoupila Anděla do 3. řádu sv. Františka v Brescii. Svůj život naplňovala skutky tvrdého pokání, projevovala moudrost a podivuhodnou znalost lidských povah. Ve 22

letech se po smrti strýce vrátila do Desenzano. Dostalo se jí vidění dlouhého schodiště spojujícího zemi s nebem, na něm viděla mladé dívky a vnímala hlas, který ji vyzýval, aby se věnovala výchově děvčat, a nasměroval ji k pozdějšímu založení nového řeholního společenství. Hned kolem sebe začala shromažďovat děvčata, která učila různým potřebným pracím pro manželství a zároveň je učila poznávat a milovat Boha. Svoji energii čerpala z pohledu na kříž. Toužila přispět ke zdokonalení společnosti pomocí rodin i s vědomím, že křesťanská výchova k manželství a rodičovství je prvořadou potřebou rodin. V té době prý renesance měla zhoubný vliv na duchovní a mravní život. Dnes, na začátku třetího tisíciletí, vidíme však ještě zhoubnější vlivy, kterým jsou mládež i dospělí vystaveni. Ať už snahou o zrovnoprávnění homosexuálních partnerství či komercializací sexu a spornou sexuální výchovou s doporučováním antikoncepčních praktik včetně abortivních. V současné době se rozvádí mnoho křesťanských manželství se všemi neblahými následky. Najdou se další, nové "Anděly Mericiové," které by s plným nasazením přispěly výchovou nové generace k obnově rodinného života, jak ho naplánoval Bůh? - Základní charakteristikou Anděly Mericiové (i ostatních světců s úspěchem v oblasti výchovy) je heroická láska k Bohu a k lidem, spolupráce s Duchem svatým a přinášení obětí s vytrvalostí a trpělivostí. Svůj vzor měla v Ježíši Kristu, vždy a v každé době, jen s Ním se přibližovala ke každé duši, vždy s Ním. V roce 1516 přijala pozvání jedné rodiny a přestěhovala se do Brescie. I tam se věnovala výchově děvčat. Po delší době vykonala kající pouť do Svaté země, pravděpodobně jako přípravu na svatý rok 1525. U příležitosti slavení onoho roku se v Římě setkala s papežem Klementem VII., který schválil její činnost a nabízel jí za působiště Řím. Ona se však vrátila do Brescie. Tam získala po čtyřech letech první spolupracovnice a za další čtyři roky jich měla 12. Za patronku společenství si zvolily svatou Voršilu, ctěnou jako ochránkyni mladých děvčat. Založení Voršilek je uváděno až datem 11. 11. 1535. V následujícím roce veronský biskup kardinál Kornádo schválil pravidla jejich společného života. Oficiálně se Anděla stala první generální představenou v roce 1537 a za necelé tři roky po krátké nemoci zemřela. Její řeholní společenství v té době mělo 159 sester. V současnosti má řád 18 větví. Andělu Mericiovou kanonizoval Pius VII. v roce 1807.

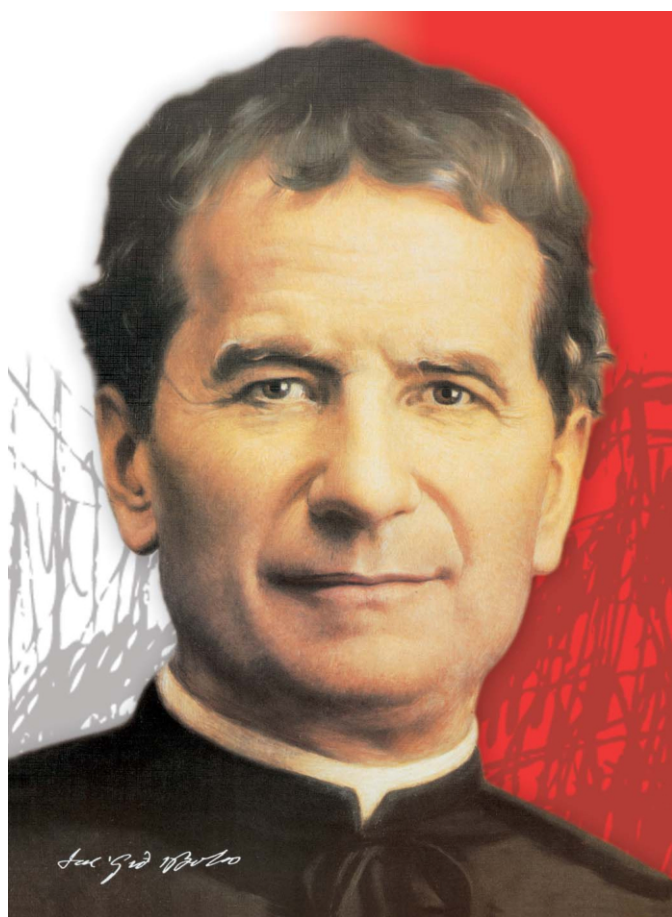

28. LEDNA - SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ

Narodil se kolem roku 1225 jako syn hraběte Landolfa, spřízněné s císařským rodem Hohenštaufů na severu Itálie. Historikové se na místě narození neshodují. Mohl to být zámek Roccasecca poblíž Monte Cassina nebo Kalabrie. Jeho otec Landolf byl hrabětem z Akvina (odtud jeho příjmení), byl pánem i na Loretu a Belcastru. Matka Teodora pocházela z knížecího rodu v Normandii. Rodiče dali Tomáše již v pěti letech na výchovu do montecassinského kláštera. Bylo to rozhodnutí otce, který chtěl mít jednoho syna opatem slavného kláštera. Tomáš byl velmi nadaný a již jako jedenáctiletý byl považován za schopného studia na vysoké škole. Své dospívání prožil na univerzitě v Neapoli při studiu filosofie. Mezi spolužáky volnější morálky se utvrdil v mravních zásadách a lásce k Bohu. Seznámil se s dominikány a s dokončením studia (mezi 16 a 20 lety) požádal o vstup do jejich řádu. To se nelíbilo příbuzným, a proto jako novic měl odcestovat do Říma a pak do Bologně. Jeho rodní bratři Landulf a Rinaldo s četou svých vojáků jej zastavili za Sienou a jako zajatce ho poslali do rodného Roccasecca. Tam ho čekala matka s jeho sestrami, aby jej prosbami, lichotkami i slzami přiměly vystoupit z řádu. Nepomohla ani krutost bratrů, kteří ho bili a roztrhali jeho řeholní oděv. Použili i prodejnou dívku, která ho měla svést. Vše bez úspěchu. Tomáš se ve vězení učil nazpaměť Písmu sv. a studoval spisy Aristotela a Lombarda. Nakonec za pomoci sester uprchl. Mladší, která jej chtěla více přemlouvat, získal pro řeholní povolání. Tomáš odcestoval v doprovodu spolubratrů přes Neapol a Řím do Kolína nad Rýnem. Tam byl v letech 1248-1252 žákem dominikánského vědce a světce Alberta Velikého. Uplatnil tam také své filozoficko-teologické schopnosti, i když byl zpočátku pro dřívější zážitky samotářský a mlčenlivý, takže studenti mu dali přezdívkou sicilský "Němý vůl." Profesori předpovídali: "Oněmíme, až tento vůl promluví." Albertem byl navržen pro katedru na pařížské univerzitě, kde učil v letech 1252-1259. Tomášovy schopnosti byly vynikající, ale na univerzitě bylo napětí, které nemělo daleko k otevřenému boji mezi světským duchovenstvem a žebravými řády. Tomáš měl i těžkosti pro Aristotelovu filozofii, které se držel dominikánský řád, ale prosazoval se věcnou argumentací a na druhé působil i svou skromností a zbožností. Dostal další přezdívkou: "Doctor Angelicus" či "andělský učitel." Každou svoji přípravu začínal modlitbou před křížem a jeho nejmilejší místo bylo před Nejsvětější svátostí. Kristu v eucharistii také předkládal své spisy a jemu věnoval své schopnosti, které uplatňoval k Boží cti a chvále. Na dotazy týkající se jeho moudrosti a učenosti odpovídal, že prostředky k pravé moudrosti jsou v modlitbě a postu a že před oltářem a pod křížem se naučil víc než z knih. V roce 1259 byl profesor Tomáš Akvinský jmenován generálním kazatelem v Itálii, kam byl představenými povolán. Kazatelské činnosti se věnoval v Neapoli. Tři roky působil v papežské kurii v Orviete a ve Viterbu. Dva roky mimo jiné vedl i řádové studium v Římě. Na výzvu papeže Urbana IV. sestavil breviářové a mešní texty pro svátek Božího Těla. Znovu se do Paříže na univerzitu vrátil v roce 1268 na příkaz generálního představeného

řádu. V bouřlivé době obdivuhodně zvládl situaci a obhájil žebravé řády zejména spisy "O dokonalosti duchovního života" a "Proti pomlouvačům." Pak pokračoval v psaní svého největšího díla: "Summa teologie." V tomto díle, na němž pracoval od roku 1265 do smrti, shrnul všechna svá bohovědecká bádání. Po vypuknutí stávky na univerzitě r.1273 byl Tomáš svými představenými znovu zavolán do Itálie, aby v Neapoli zřídil ústřední teologické učiliště řádu. Od konce roku jej začala sužovat nemoc, která souvisela s jeho vyčerpávající činností. Začal s přípravou na smrt a prožil částečné vidění nebe. Následkem nazírané dokonalosti pokládal své spisy za slámu a plevy. Papež Řehoř X. svolal do Lyonu další rok všeobecný církevní sněm, na který pozval i Tomáše Akvinského. První zasedání sněmu bylo stanoveno na 1. 5. 1274. Tomáš se vydal na cestu i přes zdravotní potíže, smrt jej však zastavila 7. března v cisterciáckém klášteře ve Fossanova. V roce 1323 byl kanonizován, 28. 1. roku 1368 byly jeho ostatky přeneseny do Saint-Germain v Toulouse a v r.1567 byl vyhlášen za učitele církve. Patronem katolických škol je oficiálně od r.1880.

31. LEDEN - SV. JAN BOSCO

„Narodil jsem se 16. srpna 1815 v Becchi blízko Castelnova d’Asti. Otec Francesco byl vdovec a podruhé se oženil s Markétou Occhienovou a s ní měl dva syny Josefa a Jana. Z prvního manželství se narodil Antonín. Ve dvou letech jsem ztratil otce. Zemřel na zápal plic. V devíti letech jsem měl sen, který rozhodl o mém povolání. Nádherná Paní a Pán mě ukázali cestu a mé pole působnosti uprostřed opuštěné mládeži. V 16 letech jsem začal pořádně studovat. Dříve jsem studoval u dona Calossa, ale po jeho smrti byla dvouletá přestávka. V roce 1841 jsem ukončil studia teologie a byl jsem vysvěcen na kněze. Už tenkrát jsem poznal dona Cafassa, svého rodáka, který mně doporučil další studia morální teologie na turínském diecézním institutu. Během svých studií jsem chodil do turínských věznic a připravoval vězně na svátosti. 8. prosince 1841 jsem začal svou oratoř s malým chlapcem Bartolomějem Garellim jedním Zdravas Maria a tím jsem započal apoštolské dílo mezi mládeží. Pomalu jsem se stal otcem 400 chlapců, kteří čekali jen na mé znamení a byli schopni udělat cokoli bych řekl. Stal jsem se tak trochu nepřítelem vlády, která měla strach, že bych učinil revoluci. Ale má touha byla spása každého chlapce. Má politika byla politika Otčenáše. Velkého přítele a podporovatele mého díla jsme našel v arcibiskupovi Fransoni, ale i ten musel do vyhnanství. Velkým mým pomocníkem se stal kněz Borel, bez jehož pomoci bych nedokázal rozjet tak velké dílo. Také mi pomáhal don Cafasso, můj zpovědník a ochránce všech vězňů odsouzených na smrt. V blízkosti tohoto světce jsem se

naučil hlubokému vztahu k opuštěnému a zbídačenému člověku. Svou kongregaci jsem světil do rukou Panny Marie Pomocnice křesťanů a svatého Františka Saleského. Mým životním mottem bylo: „Dej mi duše, ostatní si vezmi!“, a heslo řeholních řádů: Modli se pracuj, jsem změnil na: „Práce je modlitba“. Tím se otevírá cesta ke svatosti všem lidem bez rozdílu stavu. Další charakteristikou mého života byla radost. Radost pramení z víry v Boha a víra s ní spojená vytváří rodinnou atmosféru pro mladé. Radost se projevuje ve hluboké zbožnosti k Panně Marii a v častém přistupování ke svátosti smíření a eucharistii. Vždycky jsem vedl své mladé k věrnosti svatému Otci. Na těchto základech vyrostla salesiánská rodina. V roce 1872 byla založena salesiánská ženská větev Dcery Panny Marie Pomocnice křesťanů, v roce 1875 jsem vyslal první salesiánskou misijní výpravu do Ameriky, v roce 1876 byla založena společnost Salesiánských spolupracovníků a v roce 1877 se začíná tisknout Salesiánský věstník. Ke konci svého života jsme pochopil slova nádherné Paní, která mi ve snu řekla: „Ve svůj čas všechno pochopíš“. S Její pomocí se podařilo vybudovat velké Boží dílo. Na konci mého života jsem dostavěl baziliku Božského Srdce v Římě. To bylo moje poslední dílo.“

kněz Giovanni Bosco

1. ÚNORA – SV. TRYFON

Údajně se narodil asi roku 222 v malé obci Kampsade poblíž tehdejšího města Apamea ve Frýgii na dnešním území Turecka. Původ z Frýgie uvádí poslední martyrologium i většina životopisců o Tryfonovi. Přesto se vyskytují tvrzení (např. na norských stránkách), že se jedná o obec se shodným pojmenováním, která je dnešním Lapseki na zcela jiném místě v Turecku. Tryfon vyrůstal v rolnické rodině podle zásad křesťanské víry. Jeho život je od mládí opředen legendami o zázracích a uvádí se, že také osvobodil z moci zlého ducha i císařovu dceru Gordianu. Za císaře Decia (249-251) znovu propuklo pronásledování křesťanů, které je uváděné jako sedmé od doby císaře Nerona a první, které zahrnovalo celou římskou říši. Tryfon byl udán místodržiteli, kterým byl Akvilin (či Achilion), proto, že nepřestával hlásat evangelium a svým svědectvím o Kristu získávat nové věřící a přivádět je ke křtu. Po zatčení byl prý odvezen do Nikáje (lat. Nicaea) v Bithýnii v severozápadní Malé Asii (dnes Iznik v Turecku). Při výslechu se statečně hlásil ke křesťanství a byl proto mučen nejkrutějšími způsoby. Mimo velmi tvrdých úderů byly na něj použity háky k trhání těla, které se staly jeho atributem. Udává se také, že byl pálen ohněm a s hřeby v nohou veden městem. Ostatky sv. Tryfona byly nejprve pohřbené v rodné Kampsade a později přeneseny do Konstantinopole a do Říma. Lebka světce je uložena v katedrále v Kotor v Černé Hoře.

Mučedníci Jan Bula & Václav Drbola Slavnost blahorečení 2026

www.buladrbola.cz

Jan Bula a Václav Drbola. Dvě jména, která měla být zapomenuta. Díky své neústupnosti, odvaze a věrnosti pravdě si ale dva obyčejní venkovští faráři po víc než 70 letech vysloužili jedinečné místo v našich dějinách jako první blahoslavení moderní české historie. Jejich příběh nás vrací do období těsně před a po komunistickém převratu, tedy do let těžké náboženské perzekuce totalitního režimu, který se snažil církev v tehdejší Československu podřídít státní moci. Ve vykonstruovaných procesech byli oba kněží na začátku 50. let odsouzeni k trestu smrti přesto, že se zločinů, z kterých je vinila obžaloba, nedopustili a dopustit ani nemohli. Popravou ale jejich příběh neskončil. Oba muži se stali symbolem odporu vůči útlaku, neochvějné pevnosti hodnot, vnitřní integrity a hluboké víry. Jan Bula a Václav Drbola byli plně rehabilitováni až po roce 1989, kdy byly jejich popravy označeny za justiční vraždy. Jejich odkaz pak inspiroval věřící a vedení brněnské diecéze k zahájení snah o jejich blahorečení, ke kterému letos konečně došlo.

JAN BULA

Dětství a cesta ke kněžství Jan Bula se narodil 24. června 1920 Marii a Antonínu Bulovým v Lukově u Moravských Budějovic. Ještě téhož dne byl pokřtěn ve farním kostele sv. Jana Křtitele, kde se právě slavilo zasvěcení kostela tomuto mučedníkovi – po něm dostal i jméno. Jeho maminka pocházela z Němčiček u Hustopečí a do Lukova se přistěhovala. Její první manžel padl v první světové válce. Druhým manželem se stal železničář Antonín a Jan byl jejich prvním synem. Přes skromné rodinné poměry umožnili rodiče Janovi navštěvovat gymnázium v Moravských Budějovicích. S kamarády tam vydával studentský časopis Ekrazit, kam maloval a kreslil. Maturitu složil v červnu 1939 a následně vstoupil do kněžského semináře v Brně. Kvůli válečným událostem museli mnozí bohoslovci svá studia přerušit a byli nasazeni na nucené práce. Také Jan Bula byl poslán na začátku roku 1943 jako dělník do keramických závodů ve Vranovské Vsi, odkud se vrátil v květnu 1944, aby pokračoval ve studiu teologie, které v následujícím roce

dokončil. Dne 29. července 1945 byl vysvěcen olomouckým pomocným biskupem Stanislavem Zelou v brněnské katedrále na kněze. Z pohledu místních se však největší sláva odehrála v Lukově 5. srpna 1945, kdy se konala jeho první mše svatá, primice. Následně byl Jan Bula ustanoven kaplanem v nedaleké Rokytnici nad Rokytnou. Kromě kněžské služby se zde aktivně

zapojil do veřejného života – angažoval se v křesťanské tělovýchovné organizaci Orel, pomáhal divadelním ochotníkům a maloval. V rámci Orla vedl chlapecký oddíl nazvaný Orlici. Pro svou veselou a dobrosrdečnou povahu byl mezi lidmi velmi oblíben. V červenci 1949 zemřel rokytnický farář Stanislav Lakomý a Jan Bula byl ustanoven administrátorem (dočasným správcem) uprázdněné farnosti. Brzy nato se pustil do opravy rokytnického kostela.

Knězem po únoru 1948

V poválečném období došlo ve společnosti k velkým změnám. Politické naladění prošlo radikalizací, přiklonilo se doleva a ve volbách roku 1946 vyhráli komunisté. Přestože to nebylo na první pohled zřejmé, komunisté se připravovali k převzetí veškeré moci ve státě. Po vládní krizi došlo v únoru 1948 k převratu, jehož cílem bylo nastolení komunistické diktatury. V této době se začal projevovat tvrdý postoj komunistického režimu vůči katolické církvi. Došlo k omezení a později k zastavení katolického tisku, likvidaci spolků a církevního školství, zabrání církevního majetku a následovala přímá perzekuce duchovních. Biskupové v Československu se pokusili informovat věřící o aktuální situaci církve ve státě pomocí oběžníků a pastýřských listů. V neděli 19. června 1949 byl čten z kazatelen Oběžník katolickému duchovenstvu a věřícímu lidu, týden nato Hlas biskupů a ordinářů věřícím v hodině velké zkoušky. Ráno 19. června byl Jan Bula navštíven komunistickými funkcionáři a strážmistrem Sboru národní bezpečnosti (tehdejší policie), kteří jej vyzvali, aby nic veřejně nečetl. Dvě třetiny všech kněží se tehdy zalekli případného postihu ze strany státu a Oběžník nepřečetli. Jan Bula jej četl, navíc vyzval farníky k věrnosti Kristu a církvi.

Uvažte každý, každý svůj čin dobře...“ pokračoval: „My nechceme zradit svůj národ... ale ani Krista.“ Za tato slova a čtení Oběžníku dostal pokutu, později byl navíc odsouzen k měsíčnímu trestu vězení. Odvolal se, ale jeho stíhání bylo zastaveno koncem října 1949 milostí prezidenta republiky. Prezidentská milost se týkala všech kněží (zhruba 120) postižených za čtení Oběžníku, ale byla pouze demonstrativním krokem, který měl veřejnost přesvědčit o vstřícnosti režimu vůči církvi. Komunistická strana usilovala na počátku 50. let zejména o likvidaci církve a kolektivizaci zemědělství. Obě snahy však

narážely na odpor těch obyvatel, kterým byla brána nejen půda a statky, ale i víra. Na jihovýchodním okraji Českomoravské vrchoviny začali proti totalitnímu režimu vystupovat lidé, kteří se účastnili již protinacistického odboje za 2. světové války. V okresech Třebíč a Moravské Budějovice vznikly odbojové skupiny, které se však již v roce 1950 dostaly

pod kontrolu komunistické tajné policie – Státní bezpečnosti (StB)

Setkání s Ladislavem Malým

Počátkem roku 1951 se na Třebíčsku objevil Ladislav Malý, který v roce 1949 za nevyjasněných okolností odešel z Československa do zahraničí. Tam se hlásil do americké zpravodajské služby Counterintelligence Corps (CIC) a dostal úkol být ve styku s uprchlíky z ČSR. Přitom však zpronevěřil svěřené peníze a odešel zpět do Československa. Dodnes není spolehlivě zjištěno, kým opravdu Ladislav Malý byl, zda se jednalo o dobrodruha-odbojáře či provokatéra nebo nevědomého spolupracovníka StB, což se jeví jako nejpravděpodobnější. Zřejmé však je, že nebyl kapitánem CIC, jak o sobě prohlašoval. Tato zpravodajská služba ho nejspíš žádnými úkoly na Třebíčsku nepověřila. V únoru navštívil Ladislav Malý na faře v Rokytnici nad Rokytnou svého spolužáka z gymnázia Jana Bulu. Jeho důvěru se snažil získat lživou historkou o tom, že se svými spolupracovníky osvobodil z internace pražského arcibiskupa Josefa Berana a hledá pro něj spolehlivého zpovědníka. Tuto prosbu Jan Bula neodmítl a slíbil, že arcibiskupa navštíví. Brzy však zjistil, že se Malému věřit nedá, zvláště poté, co za ním přišel na faru v opilém stavu se zbraněmi v ruce. Mezitím ovšem Malý pronikl mezi místní odpůrce režimu, kompromitoval mnoho lidí svými návštěvami a zasíláním dopisů a začal vybízet k ozbrojeným akcím a sabotážím. S tím Jan Bula nesouhlasil a žádal jej, aby odešel a neuváděl další lidi do neštěstí. Pro Jana Bulu si přijela StB 30. dubna 1951. Zrovna vyučoval ve škole v Rokytnici náboženství, odkud byl odveden k výslechu na faru a tam následně zatčen.

Zatčení a věznění

Jeho věznění nabylo nového rozměru 2. července 1951 nočními událostmi v Babicích. Ladislav Malý tehdy s Antonínem Mityskou zastřelili v místní škole tři komunistické funkcionáře. Trojnásobná vražda umožnila, aby následná soudní líčení nepůsobila tak vykonstruovaně jako jiné politické procesy 50. let. Bylo nutné rychle označit pachatele teroristického činu a exemplárně potrestat osoby, které o jejich činnosti něco věděly a byly

režimu nepohodlné. Ladislav Malý byl zastřelen 3. července 1951 při zatýkací akci. Ze zatčených osob byla sestavena první šestnáctka obviněných „odbojářů“, do níž byl zařazen i Jan Bula. V trestním oznámení stojí: „Jako hlavní osobu... lze zařadit faráře Jana Bulu, protože tento svým kněžským postavením měl velký vliv nad většinou věřících.“ Jeho protistátní činnost měla začít rozšiřováním protikomunistických letáků, pokračovat četbou Oběžníku a vyvrcholit tím, že neudal bývalého spolužáka Malého. Nechal jej několikrát přespat na faře, zprostředkoval mu úkryt v okolních hájenkách a neudal jej po přepadu v Heralticích, čímž měl spáchat trestný čin velezrady.

Soudní proces, poprava

Jan Bula po zatčení podle svědectví jeho matky a sestry přišel při mučení o přední zuby. Odsouzen byl 15. listopadu 1951. Podle rozsudku „zneužil

důvěry, jíž jako duchovní požíval mezi věřícími, k zločinné činnosti a náboženského přesvědčení farníků zneužíval k podpoře banditů a vrahů“. Odvolací líčení proběhlo se zamítavým výsledkem. Podle svědectví Ludvíka Stehlíka ml. přijal Jan Bula nespravedlivý verdikt s obrovskou statečností: „Po cestě zpět ze soudu do věznice hovořil normálně, neplakal, věděl, co ho čeká. Myšlenkami však už byl jinde. Když jsme přijeli do Jihlavy, tak nás rozstrkávali po kobkách. Bula zůstal s bachařem až na konec. Za každým se díval a každému žehnal, dělal kříž. Nemluvil, jen ten kříž. Loučil se.“

Den před popravou 19. května 1952 mu bylo dovoleno napsat dopisy na rozloučenou příbuzným a blízkým známým. Bratrovi a švagrové píše: „Až tento dopis dostanete, bude ten, který takto vzpomíná, dívat se na Vás z jiného světa. Budu už s tatínkem, jehož poslední slova si často vzpomínám. Říkal: ty musíš spát jít se mnou. Mé místo nebude vedle něho. A přece budu blízko strýčkovi Karlovi, který mne učil první kroky a zde v Jihlavě uložil své kosti. Na mne vzpomínejte v Lukově u tatínka. Měl jsem mnoho plánů, jak víš, a stačí maličkost a je po všem. Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk nikdy Boha dost nemiluje, a to je to jediné, čeho musí litovat. Pán Bůh mi vyměřil krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo.“ Z jeho posledních slov není cítit zoufalství, nárek nebo lítost nad vlastním osudem, naopak z nich číší klid, odevzdanost a vděčnost za všechno, co mohl v rámci svého civilního i kněžského působení prožít. Jeho smrt podtrhuje důležitost smíření a odpuštění, které nakonec vede k uzdravení a vnitřní svobodě.

V ranních hodinách 20. května 1952 byl Jan Bula na dvoře jihlavské věznice popraven oběšením. Jeho tělo bylo spáleno a urna s popelem uložena na neznámém místě, zřejmě však na Ústředním hřbitově v Brně.

Dopisy Jana Buly z cely smrti

Vážená rodina Krotkova, Vícenice č. 12, p. Mor. Budějovice

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý švagře, sestro a všichni!

Nebylo mi dopřáno rozloučit se s Vámi osobně, a proto používám této příležitosti, abych se s Vámi rozloučil. A píši také jak ostatním. Jako bych odjížděl někam do vzdálené země, odkud vím, že se nevrátím. Naposled zamávám šátkem a říkám poslední s Bohem.

První, s kým se shledám a na které shledání se těším je tatínek. Zároveň s ním bude to strýček Karel a babička s dědečkem. A snad to je stejný osud jako při strýčkovi Karlovi, který když zemřel, ty sestřičko, začalas teprve mluvit. Snad i teď promluví Mařenka. Můj hrob bude neznámý. Vzpomínejte na mne při tatínkovi. Zůstal jsem Vám v mnohém dlužníkem. Budu Vám to hledět nahradit jinak.

Kéž Vás Bůh sílí a potěší! Věřím v jeho dobrotu i v jeho spravedlnost! Věřte také a pevně.

Kéž ti malí, kterým jsem byl kmotrem, vyrostou v takové jak v ně skládáte své naděje. Kéž jsou Vaší chloubou i radostí.

Bud'te radostí i posilou mamince i sobě navzájem. Vyříd'te pozdrav mým kmotříčkům, tetičce v Třebíči a vůbec všem známým na něž bych nestačil popsat všechno abych je vyjmenoval.

Ještě jednou pozdrav statečné mamince, bratříčkovi a švagrové v Lukově.

Na všechny Vás jsem mnoho myslel, za všechny se modlil.

Bůh Vás opatruj a posiluj.

Loučím se s Vámi, všechny Vás v duchu líbám a Vám žehnám!

Jan Bula

Vážený Pán Ladislav Völk, Lipník nad Bečvou, Losertova ul.

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý bratře a švagrová!

Zasílám Vám všem poslední pozdravy.

Vzpomínky mé v této době patřili Vám častěji než kdy před tím. I na ty maličké myslím. Na Vaše „nejhezčí děvče na světě“ i ty nejmenší, které jsem nepoznal.

Až tento dopis dostanete, bude ten, který takto vzpomíná, dívat se na Vás z jiného světa. Budu už s tatínkem, jehož poslední slova si často vzpomínám. Říkal: Ty musíš jít spát se

mnou. Mé místo nebude vedle něho. A přece budu blízko strýčkovi Karlovi, který mne učil první kroky a zde v Jihlavě složil své kosti. Na mne vzpomínejte v Lukově u tatínka.

Měl jsem mnoho plánů, jak víš a stačí maličkost a je po všem. Ale nač nad tím lámat hlavu. Neptej se proč jsem to musel být právě já. Udělal jsem mnoho práce na kterou jiní mí předchůdci v Rokytnici potřebovali léta, aby ji nevykonali a já ji udělal za rok, snad proto, že jsem měl vyměřený jet tak krátký život. To mi dnes musí být jakousi útěchou.

Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné čeho musí litovat. Ty který prošels koncentračním táborem víš jakou silou je víra v Něho.

Já sám už ničím nemohu Tobě ani sourozencům ani mamince nahradit nic. Nezapomeňte na maminku žádný.

Vím, že bys čekal hodně víc, abych Ti toho napsal, když je to naposled, ale myslím, že to stačí. Připadá mi jakobych odjížděl do vzdálených končin, po kterých jsem snad ve snu toužil, vzdálených – odkud, až se vrátím, nenajdu nikoho známého. A protože vím, že návratu není, vím že Vy přijdete za mnou. Zase se shledáme, zase Vás obejmu ve světě novém, kde já už budu se známými čekat.

Vychovejte dobře své děti! Sami hleďte, aby shledání bylo skutečné a šťastné. Buďte s Bohem a na shledanou.

Loučí se s Vámi a líbá Vás, Váš Jenda.

Vážený Pan Jan Bula, Podmolí u Znojma

Jihlava 19. 5. 1952

Drahý strýčku a tetičko!

Loučím se se všemi známými a příbuznými a zasílám jim svůj poslední pozdrav. Jako ten, kdo odjíždí do dalekých končin – naposled mávám svým šátkem na rozloučenou.

Vzdávám Vám upřímné Pán Bůh zaplat' za všechno co jste pro mne vykonali.

Buďte šťastni.

Buďte těžiteli maminky i mých sourozenců. Netušil jsem že jim způsobím takovou bolest. Útěchou nechť je jim i Vám víra ve šťastné shledání se mnou a s těmi našimi drahými, kteří nás na věčnost předešli.

Buďte s Bohem a na shledanou.

Líbá Vás Váš Jan Bula

Veledůstojný Pán P. Cyril Bojanovský, kons. rada, Lukov, p. Mor. Budějovice

Jihlava 19. 5. 1952

Pane rado!

Považoval bych si za neodpustitelné, kdybych Vám nevyslovil a nevyjádřil svůj poslední pozdrav.

Vy jste dal mému životu mnoho. Rád na to všechno vzpomínám! Pán Bůh vyměřil mi krátký život. Ale věřím, že nebyl nadarmo. Těší mne dnes, že jsem mu sloužil a že jsem Jeho služebníkem zůstal až dokonce. Odcházím s ním smířen. Těším se na oddech a na

shledání se všemi těmi, kteří mne na věčnost předešli. Můj patron neměl delší život než já, a v jeho osudu se mnou tolik společného.

Mnoho bylo mých plánů, ale všechny byly podmíněny vůlí Boží. Ani ten nový oltář už asi nebude. Na něj jsem věnoval všechny intence ještě neodsloužené a uložené v družství. Jak jsem se na to všechno těšil. A zatím můj oltář nebude v Rokytnici.

Zítřka až tento dopis dostanete já už budu mít pomodlen svůj žalm Nyní propouštíš Pane i Požehnaný. Děkuje Pánu Bohu za to!

Buďte těшитelem pane rado mamince i mým sourozencům – a mým rodákům vyřídíte i můj poslední pozdrav.

Mé myšlenky jsou sice neurovnané, ale vcelku svědčí o mém vyrovnání. Spoléhaje cele na spravedlnost Boží, loučím se s Vámi a za vše vyslovuji upřímné Pán Bůh zaplat'!

Vzpomínám stejně i na slečnu a všechny její práce a starosti pro mne. Věřím, že na mne nezapomenete po čas Vaší pozemské pouti a pak na šťastnou shledanou! Loučí se a vzpomíná

Váš Jan Bula

Slečna Ludmila Kolářová, Rudíkov u Vel. Meziříčí

Jihlava 19. 5. 1952

Slečno,

Zasílám i Vám poslední svůj pozdrav! Vy sama víte, že cesta, kterou jsem šel nebyla cestou schůdnou, ale často s trním a hložím. Pracovala jste pro mne věrně, a proto považuji za svou povinnost vyslovit Vám za všechno upřímné Pán Bůh zaplat'. Nemohu Vás odměnit jiným. Vzpomínal jsem i na Vás často. Vzpomínal jsem na Vaše doma. V duchu jsem záviděl Vaším rodičům jejich požehnaný věk. Co všechno bych já za ta léta vykonal? Byl mne vyměřen věk krátký. Sv. Jan Křtitel, můj patron, měl stejný!

Odejdu usmířen s Bohem a jako já jsem vzpomínal na všechny mne svěřené, kéž oni vzpomínají i na mne. V duchu jim i Vám žehnám a vzpomínám.

Přeji Vám i všem hodně zdraví a spokojenosti a jednou šťastné shledání.

Váš

Jan Bula.

Vážená rodina Hádlíková, Němčičky č. 155, p. Velké Pavlovice

Jihlava 19. 5. 1952

Draný strýčku, tetičko a všichni příbuzní.

Zasílám Vám svůj poslední pozdrav!

Jako každý, kdo se chystá na dalekou cestu, rád se ohlédne zpět, aby ještě naposled zamával šátkem na rozloučenou, činím tak i já.

Pán Bůh zaplat' za všechno, co jste pro mne vykonal. Snad v mnohém zůstal jsem Vám dlužníkem. Budu se snažit nahradit Vám to jinak. Vzpomínejte na mne v dobrém. Již nebudu moci nikdy k Vám přijet a přece věřím, že se na Vás budu moci dívat. Buďte

všichni vespolek šťastni. Přeji Vám hodně zdraví a spokojenosti. Vám všem, kteří jste mi byli tak milí.

Ještě naposled Vás všechny v duchu líbám a s Vámi se všemi se loužím ve víře na šťastnou shledanou.

Váš Jan Bula

VÁCLAV DRBOLA

Dětství, studium

Václav Drbola se narodil 16. října 1912 ve Starovičkách nedaleko Hustopečí jako nejstarší ze sedmi dětí Václava a Růženy Drbolových. Otec Václav byl válečným invalidou a živil se jako zemědělec, matka Růžena se starala o domácnost a hospodářství. Po absolvování obecné školy studoval Václav Drbola gymnázium v Hustopečích. Po maturitě vstoupil do kněžského semináře v Brně a na svátek svatých Cyrila a Metoděje v červenci 1938 byl brněnským biskupem Josefem Kupkou vysvěcen na kněze. Začínal jako kaplan ve Slavkově u Brna, později byl přeložen do Čučic. Od roku 1943 působil jako kaplan v Bučovicích.

Kaplanem v Bučovicích

Ve čtyřicátých letech 20. století působil v Bučovicích více kněží, kaplan Drbola měl na starosti především výuku náboženství v přířazených obcích. Aktivně však působil také v místních spolcích a v Československé straně lidové. Pro svou mírnou, obětavou povahu a pevný charakter byl oblíbeným a váženým knězem. Mimo kostel a výuku náboženství se s farníky setkával především v Katolickém domě, v němž se soustřeďovala činnost členů Spolku katolických tovaryšů a Orla.

Václav Drbola byl zřejmě dobrým organizátorem, neboť vedl oba uvedené spolky a kromě divadelních her připravoval například také oslavu kněžského jubilea bučovického děkana Františka Raška, jíž se účastnil i brněnský biskup Karel Skoupý. K Drbolovým zájmům patřilo také výtvarné umění, věnoval se sbírání obrazů. Místní komunisté ale Václava Drbolu hned po únorovém převratu označili za nepohodlného. Václav podobně jako Jan Bula přečetl Oběžník katolickému duchovenstvu a věřícímu lidu, podepsaný arcibiskupem Beranem, nicméně nedoprovodil jej vlastním komentářem, jak to udělal Jan Bula. Proto se také vyhnul odsouzení. Jeho významným odkazem z této doby je dokument Historie událostí Spolku katolických tovaryšů v Bučovicích. Václav Drbola v něm popisuje, jak po únoru 1948 usilovně a marně bojoval za zachování bučovického spolku a

poskytl také analýzu společenských změn; přesně popsal události únorového převratu a převzetí moci. Bojoval za Spolek katolických tovaryšů, ale i připravené divadelní představení spolku bylo zakázáno. Katolický spolek „musel“ být zlikvidován pro své zaměření na práci s mládeží a také, aby bylo možné zabavit jeho majetek. Václav už tehdy tušil, že je potřeba hájit spravedlnost za každou cenu a stát si pevně za tím, čemu věří. Přestože věděl, že za jeho snahy může přijít tvrdý postih, odmítal se bát. O jeho morální síle a odvaze svědčí i vzpomínka jeho sestry: „Václav vedl průvod poutníků na pout' a oni ho udali, že nesl křížek. Komunisti však chtěli, aby nesl prapor. Přišli za ním komunisti a řekli mu, aby nesl prapor. Odpověděl jim: „Až naprší a nebude bláto.““

Ve farnosti Babice

V roce 1950 došlo k náhlému přeložení Václava Drboly do Babic u Lesonic na Moravskobudějovicku. Místní farář Arnošt Poláček byl totiž zatčen pro „protistátní činnost“, a tak byl Václav Drbola ustanoven k 1. březnu 1951 správcem farnosti v

Babicích, kam okamžitě nastoupil. Plnil své kněžské povinnosti, vyučoval náboženství v místní škole i v přífařených obcích, staral se o farní hospodářství a navíc začal s opravou varhan v kostele.

Podobně jako Jan Bula se i Václav Drbola v Babicích na jaře 1951 setkal s Ladislavem Malým a stejně jako Jan vyslechl smyšlený příběh o útěku arcibiskupa Berana a žádost, aby arcibiskupa vyzpovídal. I Václav souhlasil. Po zatčení Jana Buly byl sice varován, varování ale přišlo pozdě. Zatčen byl 17. června 1951. K sepsání návrhu na zatčení stačilo, že měl podezřelý, tedy Václav Drbola, vědomost o

odbojových skupinách v kraji, které však byly již delší dobu bedlivě sledovány příslušníky StB. Mnoho odbojářů byli místní obyvatelé a také jeho farníci. Náhlé zatčení babického

administrátora vyvolalo velké překvapení, obyvatelé obce tehdy považovali za možný důvod Drbolova zajištění pouze jeho neúčast na pochodu míru. Tajní policisté nechtěli nic ponechat náhodě, zatčení naplánovali na neděli, na půl páté hodiny ráno. Auto nechali za vesnicí. A aby měli jistotu, že jim kněz neuteče, rozdělili se a přicházeli k faře z obou stran.

Vyšetřování, odsouzení a poprava

U Václava Drboly, stejně jako u Jana Buly, byly hledány důvody pro zatčení a obvinění až při samotném vyšetřování. Vražda tří funkcionářů místního národního výboru v Babicích v noci 2. července 1951 umožnila, aby byly ze skupiny zatčených vybrány osoby, jež neměly být souzeny jako odpůrci režimu, nýbrž jako osoby mající vědomost o pachatelích babické tragédie. Václav Drbola, který působil v Babicích a bydlel v těsném sousedství školy, byl nucen, aby se doznal k návodu samotné vraždy. Měl se tak přiznat k činu spáchanému až dva týdny po jeho zatčení, k činu, o němž se dozvěděl až ve vězení.

Pamětníci, kteří byli v jihlavské věznici v době vyšetřování Václava Drboly, později vzpomínali, že slyšeli nárek tohoto mučeného kněze. Soukromý zemědělec Josef Pánek ze Šebkovic popisoval, že křikem vězňů se stěny v budově tajné policie v jihlavské Hluboké ulici téměř otřásaly. „Když vyšetřovali faráře Drbolu, slyšel jsem, jak křičí: ‚Nešlapte po mně!‘“ Václav Drbola byl násilím nucen k tomu, aby se naučil požadovaný scénář pro inscenaci absurdního soudního líčení. Podle vzpomínek Ludvíka Stehlíka ml. byl slyšet nárek Václava Drboly při mučení po celé věznici: „Volal: ‚Nekopejte do mě, zabijte mě, já nic nevím!‘ Jednou v noci mu dali svěráky na všechny prsty na ruku, šroubama se utáhnou a než oteklé prsty popraskají, tak to trvá dosti dlouho. Je to hrůzná bolest. Celou noc bylo slyšet takový nárek, že celý kriminál nespál.“

Soudní proces byl připraven s velkým spěchem už na 12.–14. července 1951. Ještě před tím však o udělení trestů obviněným rozhodoval sekretariát Ústředního výboru Komunistické strany Československa. Václav Drbola byl v Jihlavě odsouzen senátem Státního soudu Brno k trestu smrti pro zločiny velezrady a návodu k vraždě. Jeho odvolání bylo zamítnuto a poprava oběšením byla provedena po páté hodině ráno 3. srpna 1951. Se svými nejbližšími se Václav Drbola nemohl rozloučit ani v dopisech, jak to bylo později umožněno Janu Bulovi. Tělo Václava Drboly bylo zpopelněno a tajně uloženo na Ústředním hřbitově v Brně. Na konci šedesátých let 20. století byla urna s popelem předána příbuzným a později uložena do rodinného hrobu ve Starovičkách.

Už v době odsouzení Václava Drboly se společností nesly hlasy lidí, kteří považovali soudní proces za vykonstruovaný a Drbolovu smrt za mučednictví pro víru. Podobné myšlenky se ozývaly i z českého vysílání stanice Radio Vaticana z 16. července 1951: „Není nám znám pravý důvod hrdelního trestu nad kněžími a katolickými laiky. Od oficiálních zpráv se toho ani nedozvíme. Sotva šlo o důvody rázu politického, neboť kněží jsou od jakékoliv politické činnosti zrazováni svou řádnou duchovní vrchností i rozhlasem vatikánským. (...) Byli-li odsouzeni v souvislosti s obhajobou přirozených práv a nezadatelných práv lidské osobnosti, pak jsou pravými mučedníky.“ Zpráva vatikánského rozhlasu se však v Československu v tehdejší době dostala pochopitelně jen k malému počtu posluchačů. Stejně jako Jan Bula byl i Václav Drbola degradován tehdejší brněnským biskupem Karlem Skoupým, který byl k tomuto kroku komunistickou mocí donucen. V roce 2001 byla církevním soudem konstatována neplatnost tohoto trestu.

Kontext

Jan Bula a Václav Drbola byli odsouzeni v souvislosti s protikomunistickým odbojem a odporem v oblasti Třebíčska a Moravskobudějovicka. Přesto, že se za klíčovou událost považuje dění v babické škole ze dne 2. července 1951, kdy večer do budovy vešli dva muži (Ladislav Malý a Antonín Mityška) ozbrojeni pistolí a samopalem a po střelbě uvnitř zůstali tři mrtví a jeden zraněný, v ten den již oba kněží byli řadu týdnů ve vězení. Navzdory tomu byli odsouzeni z podílu na těchto vraždách.

Po babických událostech rozpoutali komunisté nenávistnou kampaň proti církvi. Odsouzení kněží byli líčení v tisku jako zrůdy a krvelační spojenci teroristů. Komunistický režim babických vražd využil k promyšlené exemplární brutální represi, aby zastrašil své „třídní nepřátele“. V tomto případně nepoddajné rolníky a duchovenstvo. Oba kněží tak byli záměrně vtaženi do připravovaných soudních procesů, o kterých emeritní biskup brněnský Vojtěch Cikrle říká: „Ukázalo se, že případ Babice měl dvojí cíl. Jednak vyvolat strach, jednak diskreditovat církev jako morální autoritu. Hlavním úkolem však bylo získat a upevnit totalitní moc.“

Beatifikační proces

Podle dokumentů II. vatikánského koncilu je mučedník ten, kdo před lidmi a před svými pronásledovateli vydá svědectví víry a lásky k Bohu (srov. LG č. 42). Církevní právo rozlišuje tři prvky, které charakterizují křesťanské mučednictví, a v každém procesu kanonizace musí být prokázána jistota, že všechny jsou naplněny. První je materiální mučednictví, které spočívá ve skutečné fyzické smrti, nikoli jen v úmyslu. Druhým prvkem je formální mučednictví, které je naplněno ze strany pronásledovatele, který smrt mučedníka způsobil. Jeho jednání musí být vedeno nenávistí k víře, k nějaké ctnosti oběti, nebo celkově k dobrému dílu. Do třetice ze strany mučedníka musí dojít k přijetí rozsudku smrti, a to z lásky k Bohu a víře, přičemž o tuto smrt nesmí mučedník usilovat. Církev neblahořečí Jana Bulu a Václava Drbolu pouze proto, že snášeli nespravedlnost, zášť a utrpení samo o sobě (vždyť jiní mohli trpět i více), nýbrž proto, že toto zlo v Kristu přijali a proměnili v dobro: spojili svou bolest s jeho obětí, odpouštěli a svědčili o vítězství kříže, v němž se porážka mění v lásku silnější než smrt. Pěkně to glosuje G. K. Chesterton slovy: „Mučedník je člověk, kterému záleží na něčem mimo něj tolik, že nedbá o svůj život. Sebevrah je člověk, kterému záleží na čemkoli mimo něj tak málo, že už s tím nechce nic mít. Jeden chce, aby něco začalo, druhý, aby všechno skončilo.“ Jan Bula a Václav Drbola nezemřeli proto, že by o smrt stáli, ani nebyli pouhými oběťmi bezpráví. Jako kněží žili z víry. A to, co je činí mučedníky, je jejich věrné a pokojné přijetí nespravedlivé smrti v Kristu – proměna křivdy ve svědectví lásky.

Poselství

Život svatých je nesen vírou, nadějí a láskou. Stejně tak i život mučedníků nás neodkazuje na smrt, ale na vzkříšení. Jan Bula i Václav Drbola byli osudově vtaženi do událostí, které vedly k jejich popravě, smyšlenou historkou Ladislava Malého, který údajně hledal spolehlivého zpovědníka pro arcibiskupa Berana. Oba kněží přislíbili, že arcibiskupa navštíví a vyzpovídají. Jsou to tedy mučedníci na základě své věrnosti kněžské

službě. Jejich životy jsou svědectvím minimálně o třech skutečnostech, které nás mohou inspirovat i dnes:

Stáli si za tím, čemu věřili, což je svědectví o jejich morální síle a odvaze tváří v tvář zlu, a to jak kolektivnímu, tak i osobnímu. Kupříkladu svoji kněžskou oddanost biskupovi a víře projevil Jan Bula komentářem: „My nechceme zradit ani svůj národ... ale ani Krista. Krista dovedl zradit jen Jidáš, který utekl od věrných přátel Spasitele k nepřátelům a za hrst peněz jim jej vydal. Vy buďte věrní.“ Podobně svědčí o Václavu Drbolovi jeho sestra slovy: „Václav vedl průvod poutníků na pouť a oni ho udali, že nesl křížek. Komunisti však chtěli, aby nesl prapor. Přišli za ním komunisti a řekli mu, aby nesl prapor. Odpověděl jim: ‚Až naprší a nebude bláto.‘“ „Situace, díky kterým víme o hrdinství obou mužů, jsou vlastně na první pohled bezvýznamné, neškodné, všední, a až kulisy komunistického režimu jim dodávají vážnost. Jde ale právě o princip toho být věrný v maličkosti, a tím zajistit, že dokážeme být věrní a pravdiví i ve věcech velkých a důležitých.

Dalším poselstvím pro nás má být fakt, že tichá, ale opravdová láska může být tou nejmocnější zbraní. Jan Bula napsal v jednom z dopisů z cely smrti (den před popravou) tato slova: „Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, a to je jediné čeho musí litovat.“ V žádném z jeho posledních slov necítíme zoufalství, náрек nebo lítost nad vlastním osudem. Naopak z nich čteme klid, odevzdanost a vděčnost za všechno, co mohl v rámci svého civilního i kněžského působení prožít. I nám často chybí vděčnost za to, co se podařilo, a raději se soustředíme na to, co se neděje podle našich plánů. Dokázat vidět to dobré nás přitom často může posílit, abychom zvládli překonat i to zlé.

Z těchto skutečností pak vystupuje nadčasový rozměr – odpuštění vede k uzdravení. Nejen lidé v regionech, kde se tyto tragické události odehrály, ale celá naše společnost potřebuje odpuštění. I v Evangelii Ježíš říká, že odpouštět máme sedmasedmdesátkrát. Mnohdy je to těžké. Jsou zranění a křivdy, které rozdělují naše komunity, farní společenství, rodiny, přátelské vztahy. Svědectví trpělivě snášené křivdy a bolesti Jana Buly i Václava Drboly pro nás může být inspirací ke schopnosti odpustit druhým lidem jejich činy a mít díky tomu srdce čisté a otevřené Duchu Svatému.

***"Když jsem šel k Janu Pavlu II.,
vždy jsem musel mít připraveny
aspoň dva vtipy"***

**TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře**

I.

Na Ukrajině je po válce, Krym je zpátky dobyt, ruská armáda se už jenom stěží brání na Donbase, ztráty a dezerce jsou masivní. V Kremlu Putin zoufale pláče u svého obrazu a v slzách naříká: „Jak to všechno jen dopadne?“ Obraz mu náhle odpoví: „Jednoduše, mě sundají a tebe pověsí!“

II.

V Berlíně je v roce 1933 egyptský velvyslanec na ulici obtěžován kvůli svému semitskému vzezření. Legitimuje se a nacisté, kteří do něho vrazili, se omluví. Jeden z nich povídá: „Víte, Židé musí být vyhubeni!“ Na to Egyptan rezignovaně: „Nedělejte si iluze! To jsme zkoušeli už před čtyřmi tisíci lety.“

III.

Koenigswald stojí nad hrobem svého přítele Steigermarka a čte náhrobní nápis. „Zde odpočívá Izák Steigermark, řádný člověk a poctivý obchodník.“ Koenigswald si povzdechne: „Chudák Steigermark, musí ležet v hrobě se dvěma cizími lidmi.“

IV.

Synek se ptá: „Mami, jsem Rus nebo Žid?“ „Samozřejmě Rus.“ „Tati, jsem Rus nebo Žid?“ „Samozřejmě Žid. Proč se ptáš?“ „Venku totiž stojí kolo a já nevím, jestli ho mam ukrást nebo prodat.“

V.

Bankéř Blumenthal, pokřtěný žid, zasnoubil svého syna s dcerou velkoobchodníka Kohna, který se taky dal pokřtít. „Takového zete jsem si vždy přál,“ vypráví Kohn přátelům, „sympatického křesťanského mladíka z dobré židovské rodiny.“

VI.

Rozhovor Žida s rabínem: „Rabíne, slyšel jsem, že pro Hospodina je století jako pro nás sekunda, je to pravda?“ - „Svatá pravda!“ odpoví rabín. „A taky prý je pro něj milion jako pro nás koruna?“ táže se opět Žid. „Tak to také pravda.“ - „A ty, rabíne, ty máš u Hospodina silné slovo, nemohl by ses ho zeptat, zda by mi nějakou tu korunu neseslal?“ - „Ale to je maličkost, musíš si prý ale minutku počkat.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 18. - 25. ledna 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 18. ledna	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu POPOVSKÝCH
		DRYSICE 9.30	za +rodinu KUDRMANNOVU, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00: za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu ŘEHULKOVU a SVOBODOVU	
		TOPOLANY 17.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
18.- 25. LEDNA: TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ			
PONDĚLÍ 19. ledna	PONDĚLÍ 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Stanislava KOUTNÉHO, manželku, rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
ÚTERÝ 20. ledna	SV. FABIÁN, PAPEŽ A MUČ., SV. ŠEBESTIÁN, MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za pronásledované křesťany
STŘEDA 21. ledna	SV. ANEŽKA, PANNA A MUČEDNICE	DRYSICE 17.00	za dary Ducha Svatého a za větší víru a důvěru
ČTVRTEK 22. ledna	SV. VINCENC, JÁHEN A MUČEDNÍK	ŠVÁBENICE 8.30	za nová kněžská a řeholní povolání
PÁTEK 23. ledna	PÁTEK 2. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za živé a zemřelé farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
SOBOTA 24. ledna	SV. FRANTIŠEK SALESKÝ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE		
NEDĚLE 25. ledna	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za dar zdraví, Boží požehnání, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu
		TOPOLANY 17.00	za živé a zemřelé farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
	NEDĚLE BOŽÍHO SLOVA		
	SBÍRKA NA ČESKÉ BIBLICKÉ DÍLO A ČESKOU BIBLICKOU SPOLEČNOST		

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 25. ledna - 1. února 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 25. ledna	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a + rodinu
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé kněze, řeholnice, farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
	NEDĚLE BOŽÍHO SLOVA	PODIVICE 11.00	za dar zdraví, Boží požehnání, ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu
	SBÍRKA NA ČESKÉ BIBLICKÉ DÍLO A ČESKOU BIBLICKOU SPOLEČNOST	TOPOLANY 17.00	za živé a zemřelé farníky, dobrodince farnosti a duše v očistci
18.- 25. LEDNA: TÝDEN MODLITEB ZA JEDNOTU KŘESŤANŮ			
PONDĚLÍ 26. ledna	SV. TIMOTEJ A TITUS, BISKUPOVÉ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Miloslava BLAŽKA, syna Stanislava a vnuka Alexandra
ÚTERÝ 27. ledna	SV. ANDĚLA MERICI, PANNA	PODIVICE 8.00: za živou a zemřelou rodinu BĚLÁNKOVU, BENÍČKOVU, HÁJKOVU, MANDÍKOVU a BUJÁKOVU	
STŘEDA 28. ledna	SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ, KNĚZ A UČITEL CÍRKVE	DRYSICE 17.00	za dar zdraví a Boží ochranu pro rodinu POLÁCHOVU
ČTVRTEK 29. ledna	ČTVRTEK 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Janu GAZDÍKOVOU, rodiče, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
PÁTEK 30. ledna	PÁTEK 3. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františka BENÍČKA, živou a zemřelou rodinu
SOBOTA 31. ledna	SV. JAN BOSCO, KNĚZ		
NEDĚLE 1. února	4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu PLISKOVU
		DRYSICE 9.30	za + Jana KLUDÁKA, manželku, dvě dcery, dva zetě, vnuka, a dar zdraví pro rodinu
		PODIVICE 11.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Duchy Svatého pro rodinu a přátele	
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	TOPOLANY 17.00	za + Františka PROVAZNÍKA s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.